

COLUMBO

WILLIAM HARRINGTON

AZ FBI ÁRNYÉKÁBAN

Őszinte szeretettel ajánlom ezt a kötetet nővéremnek, Jane-nek; férjének, Tomnak; gyermekeiknek és unokáiknak.

William Harrington

William Harrington

COLUMBO

Az FBI árnyékában

Készült a UNIVERSAL TELEVISION SERIES Columbo-sorozata alapján

Richard Levinson és William Link műve felhasználásával

M & C Kft.

A mű eredeti címe: William Harrington: The Hoover Files Borítóterv: Máté Csaba Fordította: Szalay Tamás Lajos

A Novell by William Harrington. Based

on the Universal Television series Columbo.

Created by Richard Levinson and William Link.

© 2006 Universal Studios Licensing LLLP.

COLUMBO is a trademark and copyright

of Universal Studios. All Rights Reserved.

First published 1998

Hungarian Translation © M&C Kft. 2006

Kiadja az M&C Kft. www.mintatvben.hu

Felelős kiadó: Kaskótó Gabriella

Nyomdai kivitelezés: Europrint Kft. ISBN 963 9663 22 0

All rights reserved, including the rights to reproduce this book, or portions thereof, in any form.

Ezen kiadvány semmilyen része sem részben, sem egészben nem másolható, nem tárolható visszakereshető rendszerben, nem tehető át semmilyen formátumba, sem elektronikus, sem mechanikai, sem fénymásolás, sem más fotóeljárással rögzített formába a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül.

Az alábbi regény története puszta kitaláció. Minden szereplő és esemény a képzelet szülötte.

ELSŐ FEJEZET

„Ott az a fickó. Az a fickó, abban a ballonkabátban. Ő Columbo hadnagy a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjától. Ő aztán soha nem hibázik. Elkapja, bárki tette is. Ha én lennék az, aki felrobbantotta Betsyt, az összes porcikám remegne a félelemtől.”

1

DECEMBER 16. SZERDA – DÉLUTÁN 2.41

Habár már negyedik alkalommal járt ezen a helyen, Betsy Clendenin képtelen volt viszolygás nélkül átlépni a kaliforniai női börtön kapuját. A nők fürkésző tekintete – sok kíváncsi, néhány sóvárgó, néhány ellenséges – kényelmetlen érzéssel töltötte el. Tudta, miért neheztelnek rá: hiszen ő egy csinos, jól öltözött, magabiztos nő, aki szabadon ki-be járhat. A legtöbben iszonyúan irigyelték szőrmegalléros bézs színű szarvasbőr kabátja miatt, és még irigyebbek lettek volna, ha láthatják alatta a királykék szarvas-

7

William Harrington

bőr miniruhát is. Jóleső érzés – nem, inkább magabiztosság – töltötte el a közöttük lévő nagy különbség miatt.

– Olvastam a legújabb írását, Miss Clende-nin – nézett rá az egyenruhás tisztő, aki végigkísérte a zárkákon át abba az épületbe, ahol a látogatóterem, vagyis a beszélő volt. -Durva dolgokról írt. Fogalmam sem volt róla. Azt feltételeztem, hogy ez a Jonathan egy amolyan egyenes, tehetséges srác.

– Azt mondják, hogy a siker mindent igazol, mert aki sikeres, az bármit megúszhat, és dúskálhat a pénzben. És ez egész addig így is van, amíg valaki rá nem jön a sötét titokra, és le nem leplezi.

– Valahol azt olvastam, hogy az utolsó lemeze egyáltalán nem fog. Gondolom,

az emberek elfordultak tőle.

- Inkább undorodnak tőle. Talán ez a jó kifejezés.
- Azt hiszem, Mrs. Cooper-Svan örülni fog, ha látja önt.
- Én is mindig örömmel látom. Csak azt sajnálom rohadtul, hogy itt van.
- Hé, én is sajnálom, hogy így alakult. Szerintem mindenki baromira sajnálja, hogy itt van. De aki szétveri a férje agyát, az ilyen helyen köt ki. Különösképp, ha Columbo hadnagy dolgozik az ügyön. Ül itt két másik

8

Columbo: Az FBI árnyékában

nő is Columbo hadnagy miatt. Emlékszik még például Erika Björlingre, a televízió-sztárra? Ugyanaz az eset: Columbo elkapta. Nem mondom, jó híre van annak a nyomozónak minálunk.

- Gunnar Svan megérdemelte, amit az asszonytól kapott – mondta Betsy Clendenin.
- Szerintem is – mondta a tiszt –, talán ezért kapott csak tíz évet életfogytiglan helyett.

– Még mindig az étkezőben dolgozik?
– Igen. Úgy tűnik, nem is akar másmilyen melót. Valójában annak él, amit a cellájában csinál. Olvas. Kéziratokat értékel – illetve szerkeszt, ahogy maguk mondják. Tudja, kapott egy írógépet, sokat ír, nem tudom, mit. Igazság szerint nem lenne szabad maszokolnia senkinek, de kicsit lazábban vesszük a dolgokat. Becsuktuk az egyik szemünket. Miatta. Nagyon nehezen viseli a bezártságot. Bele sem merek gondolni, hogy mit tenne vele az itt töltött idő, ha nem engednénk, hogy innen menedzselje a magazinját.

– Igazából nem is menedzseli – mondta Betsy. – Az nem menne innen. Csak szerkeszt és válogat, meg eldönti, hogy mi jelenjen meg a lapban. Illetve ő maga ír egy rovatot is, ami persze más neve alatt jelenik meg. De a napi munka, a napról napra való irányí-

9

William Harrington

tás, hát... Viszont még mindig ő az újság tulajdonosa természetesen.
– Gazdag nő. Jó élete lesz, ha majd feltételes szabadlábast kap két, három vagy még több év múlva. Itt mindenki csak jót akar neki.

Ai-ling Cooper-Svannek nem tett jót a bebörtönzés. Ha nem a cellájában dolgozott, mindig letargikus volt – csak hagyta, hogy teljenek az órák; hagyta, hogy elmúljanak a napok. Ennyi benn töltött idő után – mivel semmi gond nem volt a magaviseletével – jogosult lett volna civil ruha viselésére, de nem élt a lehetőséggel. Továbbra is azt a kék börtönruhát hordta, amit az intézet adott neki. Egyenes, hosszú haja, amit régen olyan nagy gonddal, stílusosan viselt, most a füle mellett lógott, csak úgy rövidre vágva, bármi fazon nélkül. Mivel kínai nőknek és olyan amcsi tengeri kapitányoknak a leszármazottja, akik nemzedékeken keresztül ilyen nőket vettek feleségül, nem csoda, hogy az arca kerek, az orra pisze és a szeme fekete volt. Felszedett pár kilót, ami a rabruhán keresztül még jobban látszott. Kezet rázott Betsyvel, majd leült egy négyszögletű faasztalhoz. Rögtön elővett a zsebéből egy csomag Marlborót, és papírgyufát használva meggyújtotta.

10

Columbo: Az FBI árnyékában

– Bill mondta, hogy van valamije számomra – szólalt meg. Ai-ling Cooper nem akarta a Svan utónevet használni, el akarta dobni annak a kegyetlen férjnek a nevét, akit egyébként éppen ő ölt meg. – Elhozta?

Betsy a tiszt felé mutatott, aki a kis aktatáska tartalmát vizsgálta. A nő az

asztalhoz hozta a táskát, és átnyújtotta. Betsy egy kéziratot húzott ki belőle.

– Ez alkalommal ki a célpont? – kérdezte Ai-ling.

– John Edgar Hoover – mondta Betsy egy kis mosollyal.

– Ő már lerágott csont, nem?

– De nem az a sztori, amit én találtam róla. Ha kiadom, amire rájöttem, tuti leveszik az emléktábláját az FBI épületéről Washingtonban.

– Mi ez, egy fejezet?

– Egy fejezet. Még nem adhatom oda a legjavát. Valamit tartalékolni is kell, ha azt akarom, hogy jól fogyjon. De amit hoztam, az jó lesz a Glitznek.

– Mindig is jól kijöttünk egymással -mondta Ai-ling. – Hány cikke is jelent meg eddig a Glitzben? Hat?

– Hat bizony.

– Igaz – beleértve azt a kettőt, amit már itt, ebben luxusszanatóriumban adott el nekem.

11

William Harrington

– Jó lenne, ha amnesztiában részesülhetne.

– Talán az sem lehetetlen. Amióta itt ülök, a Glitzben is sokkal több a politika. Tudja, talán jó lesz némi kis kapcsolatépítésre a dolog, érti. Ez persze titok.

– Természetesen.

– Látta a karikatúrát?

Ai-ling egy olyan karikatúrára utalt, ami egy San Franciscó-i magazinban jelent meg, miután a Glitz leköszölte az első politikai cikkét. A képregény egy olyan jelöltet ábrázolt, aki Ai-ling celláján kívül térdelt, amíg ő bentől egy karddal átnyúlva, a rácsokon keresztül lovaggá ütötte.

Ai-ling felvette a kéziratot, amit Betsy hozott neki, és átfutotta. Miközben olvasott, grimaszolt.

Eleanor Rooseveltt „undorítónak” hívta őket. Az elnöknek igencsak komoly erőfeszítésébe került megakadályozni, hogy a közvélemény megtudja: a híres J. Edgár Hoover és a barátja, Clyde Tolson között cseppet sem titkolt homoszexuális kapcsolat alakult ki.

Miért nem küldték el Hovert? Ennek az volt az oka, hogy amikor az igazgató és Tolson arrogánsan megszellőztette homoszexualitásukat, addigra az igazgató szinte abszolút hatalomra tett szert. Azt gondolta, bármit meg-

12

Columbo: Az FBI árnyékában

tehet, amit csak akar, nem kell félnie, senki sem támadhatja meg, és nem is kritizálhatják.

A nagyhatalmú szervezet megfenyegetett vagy megszarolt mindenkit, aki tisztában volt a tényekkel, és leleplezhette volna őket. Hoover igazgató évekig úgy tett, mintha az FBI az ő főúri birtoka lenne. Az ügynökök munkaidejük nagy részében a főnök lehetséges ellenségeinek a dossziéját hizlalták. Ezekben a mappákban a legjobb esetben is csak pletykák lapultak, olykor egyértelműen hamis információk. Mégis olyan adatok, amelyek a hatalmas befolyással bíró és legfőképpen (hamismód) hitelesnek látszó igazgató kezében voltak az Amerikai Szövetségi Nyomozóhivatal, azaz az FBI élén.

Mindenkit átverték? Igen. John Edgar Hoover soha nem volt az a fanatikus antikommunista, akinek mutatta magát. Az általa vezetett FBI tehetetlennek bizonyult a kommunista beszivárgással szemben. Csak azért hangoztatták, hogy a szervezet keményen fellép a vörösök ellen, mert ezzel akarták elterelni a figyelmet arról a tényről, hogy szövetségre léptek a maffiával. Hoover egyszerűen lefeküdt a szervezett

bűnözésnek, és cserébe... talán csak Isten tudja, mit kért.

Ai-ling letette a körülbelül harminc oldalas kéziratot.

13

William Harrington

– Megveszem – jelentette ki. – Talán megváltoztatok egy-két szót, de megegyeztünk.

– Sokkal több van annál, mint amit itt lát -mondta Betsy. – Sokkal rosszabb. Olyan információim vannak, amelyek szerint Hoover bizalmas FBI-aktákat játszott át Roy Cohn-nak, hogy ezzel segítse a bűnügyi vádak tisztázásában. Próbálok kapcsolatba lépni egy Kloss nevű visszavonult ügynökkel, aki tudhat valamit ezekről. Akkor osztották be az FBI-központba, amikor ezek történtek. Nem akar velem beszélni, de majd megdolgozom.

– Hozzon nekem abból is valamit, és én majd busásan megfizetem érte. De addig is ne nagyon beszéljen a TV-ben – mondta Ai-ling. – Azt akarom, hogy legalább az anyag egy része újdonság legyen, amikor nyilvánosságra hozzuk.

2

ESTE 8.02

Betsy felemelte a garázsajtó távirányítóját, és megnyomta rajta a gombot. Erre a villany felkapcsolódott a garázsban, és felemelkedett az ajtó. Felemelt az ülésből egy másik távirányítót, és azon is megnyomta a gombot. Ez

14

Columbo: Az FBI árnyékában

fényárba borította a ház elejét. A ház előtti sövény végig nagyon alacsony volt, senki sem tudott volna észrevétlenül elbújni mögötte. Betsy semmit sem tartott a garázsban, ami mögé bárki is elrejtőzhetett volna. Miután megelégedve nyugtázta, hogy tiszta a levegő, behajtott, és a távirányító segítségével bezárta maga mögött az ajtót.

Nem vállalt semmiféle kockázatot. Az évek során nagyon sok embert bántott. Bántott? Nem, sokkal többet tett ennél. Nevetség, vizsgálat, sőt per tárgyává tette őket. Semmi kétsége nem lehetett afelől, hogy voltak olyan emberek ezen a világon, akik szívesen megölték volna. Vagy ha nem is akarták erőszakos halálát, de egy kiadós verést azért kívántak neki.

Eddig hárman próbálkoztak, de egyik sem járt sikerrel. Betsy pisztolyt hordott magánál; tudta hogyan kell kezelni, és nem is félt használni. Igazság szerint az egyik támadóját lábon is lőtte korábban.

A kulcsa segítségével bejutott a garászból a konyhába. Húsz másodperc állt rendelkezésére, hogy odalépjen a riasztóhoz, és beüsse a kódot. Amennyiben nem nyomja ki időben, fülsértő szirénák üvöltése riasztaná a ház lakóit, és a biztonsági cég automatikusan értesítené a rendőrséget. Beütötte a kódot,

15

William Harrington

aztán az ajtóhoz ment, és töltött magának egy skót whiskyt. Jéggel, csak úgy magában. Besétált a nappaliba, és felkapcsolta a karácsonyfa-világítást, mielőtt felment az emeletre átöltözni.

Betsy Clendenin már túl volt a negyvenkettedik születésnapján. Nem volt klasszikus szépség, inkább egy nagydarab, testes, vaskos nő; aki ráadásul képes volt meglehetősen lendülettel közlekedni. Leggyakrabban egyszerűen feltrappolt a lépcsőn, ma csak felsétált. Hosszú nap volt mögötte, megjárta a börtönt és vissza, ami némileg kimerítette. Levetette a ruháit, és a fürdőszobai tükör előtt állva nézegette magát. Kicsit bántották a piros csíkok a bőrén, amelyeket a ruhák szűk gumipántjai hagytak. Elidőzött egy kicsit, hogy megfésülje a haját. Világosbarna volt, szőke melírral, amit a

fodrásza nagy gonddal készített. Letörölte a sminkjét. Már így is túl sokáig volt rajta. Szeretett meztelenül lenni a házban. Felemelt egy köntöst, és levitte a földszintre, arra az esetre, ha valaki mégis bekopogtatna.

Még az emeleten megitta a whiskyt, ezért bement a konyhába, és töltött egy másikat. Meggyújtott egy szivarkát.

Itt volt az ideje, hogy meghallgassa az üzenetrögzítőjét. Öt üzenete volt, mindegyik

16

Columbo: Az FBI árnyékában

csak a szokásos, egy kivétellel, ami így szólt:

– „Miss Clendenin, itt Frederick Kloss... mm, most hívtam vissza. Ha gondolja, holnap újra felhívhat.”

Kurta és ellenséges. Az üzenet rövidsége és barátságtalansága mellett még a hangjának is éle volt. Kloss nem akart beszélni vele, de sok más emberhez hasonlóan ő sem zárkózik el teljesen, mert nem akarja, hogy megírja róla, hogy nem válaszolt a telefonhívásokra, és visszautasította az interjút. Elég okos volt ahhoz, hogy tudja: ez egyet jelentene egy hadüzenettel.

Betsy visszament a konyhába. Bekukkantott a hűtőbe, hogy valami harapnivaló után nézzen. Szeretett étterembe járni, még egyedül is, de most fáradt volt mindenhez. Nem is kérdés. Fáradt volt. Evett egy kis pizzát hagymás paradicsomsalátával, és hozzá vörösbort ivott. Ez így nem is olyan rossz lezárása egy ilyen hosszú napnak.

De túl korai. Bevitte a whiskyt a nappaliba, leült meztelenül a kanapéra, és néhány percig csak a karácsonyfát bámulta. Aztán felemelte a távirányítót, és elkezdett a tévécsatornák között barangolni.

Ha valakit meglepedettség tölt el attól, hogy önmagát **látja** viszont a tévében, akkor

17

William Harrington

neki ebből bőven kijutott. Igazság szerint ezúttal már túl késő volt azokhoz a műsorokhoz, ahol a nevét megemlíthetik. A csatornák a megszokott vacakokat adták. Egy jó filmet keresett. És talált. Az eredeti Drakula, Lugosi Béla főszereplésével. Már vagy húszszor látta, mégis ezt választotta. „Erős az akaratod... Van... Helsing.” Betsy elengedte magát, és a whiskyt kortyolgatta.

Drakula gróf mégsem kötötte le minden gondolatát, nem tudott teljesen kikapcsolódni. Klossra gondolt. Hát persze, hogy a fickó nem akart vele beszélni. Biztos sokat tud Hoover igazgatóról, amellyel végérvényesen le lehetne rombolni a hamis és groteszk mód felfújtt hírnevét. A Roy Cohn-kapcsolat. És a többi.

Kloss feszengett. Rendben. Majd ő gondoskodik róla, hogy ez még inkább így legyen.

3

DECEMBER 17. , CSÜTÖRTÖK – REGGEL 6.42

Frederick Kloss – azaz Fritz – leült az elmúlt hatvan évben már jól megszokott reggelijéhez. Egy pohár narancslé (szigorúan

18

Columbo: Az FBI árnyékában

egy darab jégkockával); szalonna, tojás, pirítós és kávé. Egyedül evett. Felesége még csak harmincnégy volt, amikor meghalt. S ennek is már vagy húsz éve.

Kiterítette az újságot az asztalra, és miközben evett, átböngészte. Mindig valami új történetet keresett az FBI-jal kapcsolatban. 1949 és 1974 között huszonöt évig ő is ügynökként szolgált. A „cégnél” eltöltött idő egyértelműen meghatározta az egész életét. Most hetvenöt éves volt, és bár több időt töltött nyugdíjban, mint szolgálatban;

mégis még mindig FBI-ügynökként tekintett önmagára. Annak ellenére, hogy leszerelése után egy vagyont keresett a Los Angeles-i ingatlanpiacon, nem tartotta magát ingatlanügynöknek. Az FBI-ügynök mégsem ingatlanügynök, ugye. Mint egy összetartó család tagja, minden létező ügynöktalálkozón ott volt, és mindig talált rá valami okot, hogy havonta egyszer – vagy valahogy úgy – megállhasson a Los Angeles-i irodánál. Csak úgy, a régi idők kedvéért. Hogy ismét bebizonyítsa magának: ki is ő valójában. Ilyenkor mindig nosztalgizált azon, hogy régen hogy mentek a dolgok, és manapság hogy zajlik az élet az FBI-nál.

Minden más volt most, ráadásul szerinte rossz irányba változott minden. Egyes ügynökök pulóvert és farmert hordtak, és skan-

19

William Harrington

dalum: baseball-sapkát viseltek a fejükön! És ami számára övön aluli ütést jelentett: voltak női ügynökök is! Már nyoma sem volt annak a fegyelemnek és tiszteletnek, a magabiztosságnak, ami annak idején a szolgálatot jellemezte. És amely Fritz szerint is a hatékonyságuk kulcsát jelentette.

Fritz Kloss még mindig háromrészes öltönyt viselt télen, és kétrészeset nyáron. Mindig fehér inggel és csíkos nyakkendővel. Ahogyan régente volt szokás. Télen keménykalappal, nyáron szalmakalappal. Ezt írta elő az igazgató. (Egyszer, amikor megemlítette a régi öltözködési szabályt az egyik fiatalembernek az irodában, az ízléstelen viccet csinált belőle. „Ja, úgy néztek ki, mint az Iszlám Gyümölcssei!” Az Iszlám Gyümölcssei, azaz a Fruit of Islam – FOI – egy amerikai szervezet katonai szárnya, amely afrikai amerikaiakat tömörített Elejiah Muhammad vezetésével. Az általános egyenruhájuk hasonló volt a francia rendőrökéhez, fejükön mindig kemény tányérsapkával. Gyakran váltak vicc áldozataivá, fekete bőrük és sapkájuk ugyanis legkevésbé sem katonának, sokkal inkább szállodai kifutófiúnak mutatta őket.

Fritz két évvel azután vonult vissza, hogy az igazgató meghalt. Hoover halála után pedig az FBI egyszerűen elkezdett szétesni.

20

Columbo: Az FBI árnyékában

És szomorúan ez minden múlt esztendővel csak rosszabb lesz.

De ez elkerülhetetlen. Nincs olyan szervezet, amely összeomlás nélkül át tudja vészelné egy Hooverhez hasonló igazgató elvesztését. Hoover maga volt az FBI. Ő formálta és irányította a világ legkiválóbb rendészeti szervét. Nem volt hozzá hasonló. Hoover idejében az FBI Amerika büszkesége, és kétségtelenül a világ irigységének tárgya volt.

Fritznek abban a kiváltságban volt része, hogy személyesen is ismerhette az igazgatót. Nyolc éven át dolgozott az FBI központi irodájában, vagy ahogyan Hoover hívta: a „kormányközpontban”. Hoover ezzel az elnevezéssel is saját hatalmát és befolyását fitogtatta, a név azóta fogalommmá vált. Fritz tudta, hogy az igazgató mindig figyelt a részletekre (így órá is), ezért mindig frissen vágatta a haját, és az öltöne is frissen mosott-vasalt volt, a cipője kifényesített, még a kalapja is formázott. Soha nem vette fel ugyanazt a fehér inget kétszer mosás nélkül. Minden alkalommal, amikor az igazgató mondott neki valamit, Fritz minden idegszálával rá figyelt: nemcsak a szavakra összpontosított, hanem arra is, hogy Hoover milyen módon, és milyen hangon formálja a szavakat. Figyelmessége pedig nem játék volt, Fritz valóban csün-

21

William Harrington

gött főnöke minden szaván. Természetesen mindig nagyon tisztelettudóan beszélt Hoo-verrel, és rendre uramnak szólította.

Hát így ment ez. Kifizetődő volt jó benyomást tenni az igazgatóra – és veszélyes

az ellenkezőjét. Fontos volt minden jelentést abban a formában elkészíteni, ahogy azt az igazgató előírta. Létfonosságú volt szigorúan ragaszkodni az igazgató részletes előírásaihoz és szabályaihoz, amiket két vastag kötetben közölt. Így lehetett megteremteni azt az egyedülálló csapatszellemet, amely az ügynökséget jellemezte.

Amikor az igazgató Kaliforniába küldte, Fritz nem tudta eldönteni, hogy ez most büntetés valamilyen hibáért, vagy kitüntetés az eddigi szorgalmáért. Ez a kérdés egészen addig gyötörte, amíg Hoover meg nem halt.

A keselyúk, médiahiénák és más ragadozók már évek óta azon mesterkedtek, hogy tönkretegyék Hoover hírnevét. Olyan dolgokat írtak és mondtak róla, amiket biztos nem mertek volna addig, amíg az igazgató élt. Most itt ez a nő, ez a Betsy Clendenin, aki újra kiássa a csatabárdot. Még maga is elismerte, hogy sikerült kiásnia valamit a múltbéli események pócegödreből, és kész nyilvánosságra hozni azt.

Hogy teheti? Hát már senkit sem lehet

22

Columbo: Az FBI árnyékában

megkímélni a bulvárújságok megalázásától? A nő egyszerű volt, ez kétségtelen. De amilyen egyszerű, bulldogmód olyan kitartó is. Nem volt tehát más választása, mint találkozni és beszélni vele. Annak ellenére is, hogy biztos volt benne: nem tudja majd lebeszélni arról, hogy a mocskot megjelentesse.

Amikor a nő újra telefonált, ezúttal beleegyezett, hogy találkozik vele. Nem volt más választása. Lehet, hogy kockázatos és kellemetlen lesz a találkozó, de Isten tudja, milyen hazugságot fog összehordani, ha elzárkózik az egésztől.

4

DÉLUTÁN 12.37

Fritz nyugtalanul, feszengve ült le az asztalhoz a Fonda la Palomában. A nővel való ebéd több időt vett el tőle, mint amennyit szánni akart rá. Egy ablak melletti asztalhoz vezették, így amíg várt, az ablak előtt bekanyarodó autókat nézte, hátha az egyikben Betsy Clendenin ül. Fritz világeletében korábban érkezett a megbeszélte találkozókra, úgyhogy nem okozott neki gondot a várakozás – feltéve, ha a nő nem késik. Rendelt egy

23

William Harrington

gint jéggel, közben nachost rágcsált, amit az asztalon lévő salsa szószba mártogatott.

Fritz Kloss a hetvenes éveiben járt, de nem engedett meg magának egyetlen kiló felesleget sem azon felül, ami még ügynökkorában volt a versenysúlya – és ami belefért Hoover „vékony és csinos” előírásának kritériumaiba. A haja őszbe fordult, de gondosan, apoltán nyírt volt, soha nem hagyott két hétnél többet a hajvágások között – egy újabb dolog, amit az igazgató elvárt. Az arca ráncos, hosszúkás és sivár volt. Kerek, ezüstkeretes szemüveget hordott. Olykor engedett magának egy kis szabadságot, ilyenkor felrúgta az elvárt öltözködési előírásokat. Ahogy aznap is. Épp egy tengerészkek blézert és khaki nadrágot viselt.

A főpincér odakísérte a nőt az asztalhoz. Olyan útszéli nőcskének látszott, amilyenek eredetileg elképzelte: szokított haj, túl sok smink, kötött ruha, ami túl szorosan követte az alakját, és rövid szoknya, ami meg túl sokat mutatott tuskó lábaiból.

Egyértelmű volt, hogy a legtöbb férfi miért fogadja oly hamar a bizalmába. Pontosan tudta, hogyan használja adottságait a befolyásolható pasik körében. Ez volt az, amit a jó öreg médiatyúkok oly jól ismertek.

– Mr. Kloss, örülök, hogy találkoztunk.

24

Columbo: Az FBI árnyékában

Remélem, tetszik az efféle hely, meg az ilyen étel. Én gyakran járok ide. Már jó néhány rendkívüli interjút készítettem ennél az asztalnál. Felállt, és fogadta a felé nyújtott kezét.

– Miss Clendenin – mondta Kloss megfontoltan. Nem mondta, hogy ő is örül a találkozásnak, mert nem így volt.

– Nos – mondta Betsy a poharára mutatva. – Megelőzött. Elkéstem talán? Glenlivet lesz jéggel, Eduardo.

– Nem késett el – válaszolt Kloss, miközben leültek –, én jöttem kicsit hamarabb.

– Felkészült már a karácsonyra? – kérdezte.

– Attól tartok, én nem nagyon ünnepelem a karácsonyt – mondta. – A feleségem évekkal ezelőtt meghalt. A gyerekeim mind felnőttek, és az ország másik végében laknak. Megrendelem az ajándékokat, és elküldöm nekik. Ők is ezt teszik. Majd beszélünk telefonon. Ennyi.

– Én is egyedül vagyok – felelte Betsy. – De mindig meghívok embereket a karácsony előtti héten rendezett bulimra. – Kis szünetet tartott, gyengéden ráncolta a homlokát, majd elmosolyodva így folytatta: – Valójában örömmel venném, ha eljönne az idei partira. Hétfő este lesz, mondjuk nyolckor. Hígye el, érdekesnek fogja találni a barátai-

25

William Harrington

mat, és tudom, hogy ők is érdekesnek találják majd magát.

Fritz szája szegletében egy apró mosoly bukkant elő.

– Ne siessünk annyira előre, Miss Clendenin. Először csak beszéljünk. Lehet, hogy az interjú után már nem fogjuk annyira kedvelni egymást.

Betsy kuncogott.

– Igyekszem nem goromba lenni. Tudja, én csak információkat gyűjtök. Igaz, néha kicsit rámenősen, de nincs ebben semmi személyes. Ez a munkám. Feltételezem, hallott már Greg Petersről. Na, ő is ott lesz a partin, annak ellenére, hogy egy olyan történetet írtam meg róla, amely a végén – saját bevallása szerint – egymillió dollárjába került.

Fritz belekortyolt a ginjébe.

– Őszinte leszek – mondta. – Maga az egyik legnagyobb ember emlékét támadja meg, akit az ország valaha látott. Egy elszánt hazafi, és egy kifinomult úriember volt. Attól félek, hogy ezért én csak neheztelni tudok magára, Miss Clendenin. Szerintem, maga ezzel az egészszel csak ártani fog a hazánknak.

– Ez elég őszinte volt. Akkor én is az leszek. Nem mondom semmi olyat Edgár J. Hoover-ről, ami ne lenne bőségesen alátámasztva bizonyítékokkal. Én nem találgatok, Mr. Kloss.

26

Columbo: Az FBI árnyékában

Tényeket közlök. Valóban, néha olyan tényébe akadok, amiket az emberek nem szeretnék a nyilvánosság elé tárni. Nos, sajnálom. Én nem nagyítok fel valótlanságokat, ahogyan azt sem lehet elvárni, hogy a szőnyeg alá söpörjem mindazt, amit találtam.

– Nem ismeri Hoover igazgatót, gondolom. Úgy értem, soha nem volt lehetősége arra, hogy személyesen beszéljen vele.

– Nem, soha nem találkoztunk.

– Ha nem, akkor nem is rágalmazhatja meg. – Fritz megrázta a fejét. – Egyszerűen nem teheti.

– Nem is rágalmaztam őt, Mr. Kloss. Semmi olyat nem írtam róla, ami ne lett volna hiteles bizonyítékokkal alátámasztva. És ez ezután is így is lesz.
Tartottak egy kis szünetet, amíg a pincér letette Betsy italát.
– Hiteles bizonyítékok. A pletykákra gondol?
– Dokumentált bizonyítékokra, Air. Kloss. FBI-aktákra. A legfelsőbb körökből.
– Magához hivatalos iratokat juttatnak el? Nem törődve a törvénnyel?
Betsy megrántotta a vállát.
– Hallott már az információ-szabadságról szóló törvényről?
Kloss rosszindulatúan ránézett.

27

William Harrington

– Hallottam róla.
– És nem ért vele egyet. Fritz bólintott.
– Semmilyen szervezet, akár a kormányon belül, vagy azon kívül, nem végezheti nyugodtan a dolgát, ha a legbelsőbb adatai is kikerülhetnek, és háttérinformáció nélküli elemzések, kommentárok tárgyává lehetnek.
– Beszélhetnék konkrétumokról? – kérdezett közbe a nő.
A főpincér a közelben maradt, valószínűleg azért, hogy kéznél legyen, ha Fritz másik italt kérne. Ő felnézett, a pohara felé mutatott, és bólintott.
– Mr. Kloss – mondta Betsy. – Cáfolja, hogy Mr. Hoover homoszexuális volt?
– Természetesen cáfolom – mondta a férfi határozottan.
– Annak ellenére is, hogy meggyőző bizonyíték van rá?
– Miss Clendenin. – Fritz sóhajtott. – Azokat a normákat alapul véve, amiket a maguk hivatása meggyőző bizonyítékként elfogad, úgy azt is „bizonyítani” lehet, hogy George Washington, vagy Ábrahám Lincoln homoszexuális volt. Én ismertem az igazgatót, és tudom, hogy nem volt meleg. Minden tekintetben úriember volt.

28

Columbo: Az FBI árnyékában

– Rendben. Ott volt Clyde Tolson.
– Ismertem Mr. Tolsont – szakította félbe Fritz. – Nem volt homoszexuális.
– Honnan tudja? Fritz megrázta a fejét.
– Felismerem a homoszexuálisokat, amikor találkozom velük.
– Igazán? Akkor mi a helyzet velem? Lesbikus vagyok?
– Miss Clendenin, nem tudom. Leginkább azért nem, mert nem is érdekel. Ha olyan ember lenne, akivel együtt kéne dolgoznom, akiben meg kellene bíznom, akkor tudni akarnám, és úgy gondolom, elég pontosan el tudnám dönteni.
– Ez egy említésre méltó tehetség – mondta Betsy szárazon. – Néha nagyon hasznos lehetnek bizonyulhat.

A másik megvonta a vállát.

– Tehát úgy gondolja, homofóbiás vagyok. – Nem, de őszintén mondja meg, mi az

ítélete velem kapcsolatban? Gondolja, hogy lesbikus vagyok?

– Én... nos... rendben. Igen, azt gondolom, hogy az.

Betsy elmosolyodott.

– Miért nem tesztel? Biztos vannak jó öreg FBI-módszerek és lelemények. Tudja, mire jönne rá a végén? Elmondom magának. Rá-

29

William Harrington

döbbenne, hogy sokkal inkább vagyok nimfomániás, mint lesbikus.

– Nem vagyok tévedhetetlen.

– Nem, én sem. És ha azt gondolja, hogy Edgár J. Hoover nem egy megszállott

homoszexuális volt, akkor téved. Számos bizonyíték van rá. De engem ez nem is igazán érdekel. Már megírták. Már lerágott csont. Gondolom, maga is olvasott arról, hogy Hoover előszeretettel húzott magára női ruhákat...

– Ez szemenszedett hazugság – mondta Fritz hidegen.

– Rendben. Nem én írtam, és nem is kimondottan érdekel. Ami engem most a leginkább foglalkoztat, az egy másik meleg férfival való kapcsolata. És itt nem Clyde Tholsonra gondolok.

– Akkor kire?

Egy pillanatra szünetet tartott, majd bólintott, és azt mondta:

– Kihagyom a legmelegebbet. De mi a helyzet Roy Cohnnal?

– Mi van Roy Cohnnal?

– Megbízható információim vannak, arról, hogy bizalmas FBI-aktákból anyagokat adtak át neki.

– A szenátus vizsgálóbizottságának, az úgynevezett McCarthy-bizottságnak volt a munkatársa. Valaki bizalmas információkat

30

Columbo: Az FBI árnyékában

szolgáltattott ki a szenátusnak, méghozzá Cohnon keresztül.

– Amiről én beszélek, az McCarthy szenátor halála után volt, amikor Roy Cohn már nem állt semmiféle kormány szerv, vagy állami ügynökség alkalmazásában.

Értesüléseim szerint Hoover igazgató New Yorkban adott át bizalmas aktákat Cohnnak, amikor a férfi ellen bűnügyi eljárást indítottak.

– Ez teljességgel nevetséges.

– Ezt úgy idézhetem, hogy sosem történt meg, vagy úgy, hogy a maga tudtán kívül történt?

– Soha nem történt meg. Pont.

– Vagyis tudja, hogy soha nem történt meg.

– Az a tisztelet és kiváltság ért, hogy személyesen is ismerhettem Hoover igazgatót, és a leghalványabb kétség nélkül mondhatom, hogy soha nem engedte volna meg senkinek, hogy jogosulatlan hozzáférése legyen FBI-aktákhoz. És idetartozik az a kétszínű, máglyára való zugprókátor, Roy Cohn is.

Úton hazafelé Fritz Kloss meggyújtott egy szivart.

Rés a pajzson. A francba is, valahol kiszivárgott az információ. Valaki a központi irodában most, vagy régebben beszélt ezzel a ringyó val.

31

William Harrington

Hogy kapott-e Roy Cohn bizalmas aktákat Hovertől? Hát persze, hogy igen. Bizonyosan megvolt rá az oka, amit Fritz soha nem kérdőjelezett meg. Ha Hoover szerint helyénvaló volt, hogy információt adjon át Roy Cohnnak – vagy bárki másnak, mondjuk Carlo Gambinonak –, akkor az helyénvaló is volt, és csak az igazgatóra tartozott.

Fritz – ha jól emlékszik – legalább hatszor zötykölődött a Washingtonból New Yorkba tartó járaton, hogy egy lezárt aktatáskát vigyen el és adjon át Roy Cohnnak. Soha nem kérdezte, hogy mi volt azokban a táskákban. Minden alkalommal Cohn eltűnt egy másik szobába néhány percre, aztán az üres táskával tért vissza, és visszaadta azt Fritznek. Még ugyanazt a viccet is elsütötte vagy kétszer-háromszor, hogy vigye vissza a táskát, mert Hoover biztos nem akar ingyentáskákra költeni az FBI költségvetéséből.

Aztán Cohn minden alkalommal elvitte Fritzet elegáns, drága helyre, ebédelni vagy vacsorázni. Az egyik ilyen alkalomra Fritz különösképp emlékezett, mert Francis Joseph Spellman, New York-i bíboros is csatlakozott hozzájuk. Akkoriban

Fritz azon tűnődött: bármi is volt azokban a táskákban, biztos nem azért kerültek Cohnhoz, hogy később át-

32

Columbo: Az FBI árnyékában

adja őket a bíborosnak. Valószínűbb, hogy a táskákban lévő papíroknak a New York-i panamákhöz vagy a városi intézményekbe való kommunista beférkőzésekhez volt köze. Olyan információk lehettek, amelyeket a bíboros a bűnözés és felforgatás elleni harcban használhatott fel.

Fritzben semmiféle tisztelet nem volt Roy Cohn iránt, de annál jobban becsülte Spell-man bíborost. Biztos volt benne, hogy a főpap megjelenése a vacsoránál nem pusztán véletlen egybeesés volt. Nem, ez Hoover csavaros üzenete volt, hogy megmutassa Fritznek: kikkel dolgozik együtt.

5

DECEMBER 21., HÉTFŐ – ESTE 8.49

Fritz egy üveg pezsgőt vitt a partira. Remélte, hogy ez elegendő és megfelelő ajándék lesz. Végül is bejött. A nő kedvesen elfogadta és letette arra az asztalra, ahol már számos üveg bor, és más tömény ital sorakozott. Ezeket is mind a vendégek hozták. Elfért hát a többi mellett Fritz ajándéka is.

Betsy egy élénkpiros ruhát viselt, mélyen

33

William Harrington

vágott dekoltázssal, és hozzá egy rövid szoknyát húzott. Ha feltűnő akart lenni, hát sikerült neki.

– Itt van valaki, akivel feltétlenül találkoznia kell – mondta.

A valaki, akivel találkoznia kellett, egy ötvenes nő volt, egy aranyszínű ruhában, amely egyértelműen egy mérettel kisebb volt a szükségesnél. A neve Meridith Nelson, és Betsy úgy mutatta be, mint egy napi tévéműsor állandó főszereplője. Ez annyit jelentett: a nő egy szappanopera-hős.

– Azt hiszem, eddig még soha nem találkoztam FBI-ügynökkel – mondta.

– Én pedig nem hiszem, hogy találkoztam már egy igazi színésznővel – felelte Fritz, de azonnal rájött, hogy nem mondott igazat. Ingtalanosként számos házat mutatott már neves színészeknek és színésznőknek. Mindegy, inkább nem bonyolódott bele. – Attól tartok, még nem láttam a műsorát.

–Hogy teljesen őszinte legyek magával, Mr. Kloss...

– ...Fritz – vágta közbe Betsy. – Meredith, gondoskodj róla, hogy legyen mit innia. –Majd továbbhaladt a többi vendég felé.

– Tehát Fritz. Hogy teljesen őszinte legyek magához, nem is hiszem, hogy szívesen találkozna olyanokkal, akik megszállottként kö-

34

Columbo: Az FBI árnyékában

vetik nyomon a tévésorozatot. De ez természetesen maradjon csak kettőnk között.

– Egy fontos dolog, ami jellemző a jó FBI-ügynökre, hogy felismeri, ami bizalmas, és meg is tartja azt bizalmasnak.

– Biztos vagyok benne, hogy ez így is van. No, akkor szerezzünk magának egy italt.

Szerencsére – mármint Fritz szempontjából – a bár a konyhában volt, így a férfi némi levegőhöz jutott. A szappanopera-sztár hamar a tettek mezejére lépett, és amíg töltött egy italt Fritznek, addig a férfi hamar szétnézett a nappaliban. Megtalálta a riasztó kapcsolóját. Rendben. Jó tudni.

Az este folyamán még felfedezte magának a ház első emeletét is. A nő irodája a

nappaliból nyílt, egy kis szoba két számítógéppel: egy ZEOS és egy Dell. Két irattartó szekrény, és egy polcnyi floppy disk tartó, telis-tele lemezekkel. A földön a futárcég FedEx két doboza hevert, már ki voltak nyitva. Fritz később, egy alkalmas pillanatban Betsyhez lépett.

– Látom, számítógépen dolgozik. Azok mind kéziratok a lemezeken?

A nő bólintott.

– Soha nem nyomtatok ki semmit azelőtt, hogy elkészülnék vele. Aztán a nyomtatott változatot eljuttatom a kiadóhoz. Az aktáim mind mágnesesek.

35

William Harrington

– Érdekes. Én magam nem vagyok nagy számítógép-használó. Voltak komputereink az ingatlanirodában, de én soha nem nyúltam hozzájuk.

A nő mosolygott.

– Az egyetlen módja a munkának – mondta. Meridith Nelson is gyorsan ott termett a

férfi mellett. Úgy ráakaszkodott, hogy az már azon kezdett tűnődni: biztos azt várja, hogy majd együtt mennek el a partiról. Ha erre várt, hát nagy meglepetések érhetik. Elvégre Fritz nem volt olyan öreg, tisztességgel meg tudná még tornáztatni a színész-nőcskét.

De a buja részletekről egy percre megpróbálta elterelni a figyelmét, és próbált a házra koncentrálni. Ennek a nőnek jó kis riasztórendszere van. Fritz ismerte a típust, és azt is, hogyan működik. Az összes mocskos hazugsága Hooverről azokon a kis lemezeken volt az irodában. Rendben. Jó tudni. Végül is ezért jött el a partira is. Ha úgy dönt, hogy megöli ezt a kurvát, talán egy füst alatt elpusztíthatja a mocskos jegyzeteit is.

6

36

Columbo: Az FBI árnyékában

DECEMBER 23., SZERDA – DÉLUTÁN 2.39

Kis kitarás és néhány telefonhívás elég volt ahhoz, hogy előkerítse Harry Lehmant. Hát persze, hogy Las Vegasban volt a fickó. Harry köteles volt minden hónapban jelentkezni a felügyelőtisztjénél, aki szintén visszavonult FBI-ügynök volt. Ismerte Fritz Klosst, bár személyesen sohasem találkoztak. Az öreg ügynökök összetartanak.

Fritz szerda délután érkezett meg az Eastern sugárúti címre.

– Mr. Kloss! Te jó ég!

– Hát így kell üdvözölni egy régi barátot, Harry?

– Régi barát? Mi nem vagyunk régi barátok, Mr. Kloss – mondta a köpcös, hatvanöt éves férfi, májfoltos fejével és messziről nyilvánvalóan is rikító műfogsorával.

– Ami volt, elmúlt, Harry. Nem is hívsz be?

Lehman visszalépett az ajtótól, és beengedte Fritzet szerény lakásába.

Kikapcsolta a játékműsort, ami a tévében ment, és egy sötétzöld, műanyaggal borított szék felé mutatott. Fritz leült.

– Most, ahogy így jobban belegondolok, az az érzésem, hogy nem hivatalos ügyben van itt, Mr. Kloss. Biztos is. Már évekkkel ezelőtt

37

William Harrington

visszavonult. Amikor én még a hűvösön voltam.

– Úgy van. Több mint huszonöt éve visszavonultam már, és most valóban nem kormányügyben jöttem.

-Nos... Rendben. Minél kevesebbet látom a kormányt, annál jobb. A kormány a leavenworthi börtönben jegelt huszonkét évig, nyolc hónapig és tizenhét napig. Az aztán kurva sok idő.

Fritz bőszen bölintott.

- Lógnod kellett volna, Harry. Ezt te is tudod, csakúgy, mint én.

- És nem azért nem kötöttek fel, mert magán múltott volna. Maga megpróbálta.

- Igen, ez így van. Megpróbáltam. És mindent megtettem, amit csak tudtam, hogy minél tovább bent tartsalak Leavenworthben.

- Maga leveleket is írt. Soha nem láttam őket, de mondták, hogy írt. Mi nem vagyunk barátok, Mr. Kloss. Nem is leszünk soha.

- Talán. Figyeltelek, Harry. Mivel te voltál az egyik legérdekesebb ügyem. Értésítettek is róla, amikor szabadlábra engedtek, habár akkor már évek óta visszavonultam. Jó pár emberek figyelt téged.

- Fasza, kössz.

Fritz összetette az ujjait az álla előtt.

- Mit tudsz az indianai Marion szövetségi

38

Columbo: Az FBI árnyékában

börtönről, Harry? Az új legmagasabb fokozatú cellasorról?

- Csak azt, hogy húzós ott a társaság. -Na, az életed hátralevő részét ott töltheted.

Harry Lehman vett egy hangos lélegzetet.

- Mi jár a fejében? – suttogta rekedtesen.

- Mondtam, hogy figyeltelek. Ha kopókat küldök rád, akkor kiszagolnak. Én megtalálalak. Például, miből élsz mostanság, Harry?

Lehman keze megremegett.

-Van itt egy fiam. Jó munkája van a Piping Rock Hotel és Kaszinóban. Juttat nekem egy keveset.

- Ezt mondtad a felügyelőtisztnek, valóban. És való igaz, hogy a fiad minden hónapban le is ad neked egy csekket. De az nem ám az ő pénze. Ő csak továbbadja. Hogy is hívják ezt, ja igen, pénzmosás. Amit csinálsz, Harry, az ugyanaz, amit régen csináltál, csak kisebbben.

- Nem, nem. Ezt rosszul tudja. Hát nem hiszi, hogy egy ember meg tud változni... hogy a letöltött idő megváltoztatott? Nem, látom, nem hisz nekem. Soha nem adja fel, igaz? Még azután sem, hogy visszavonult. Még mindig szorongatni akarja a tőkeimet.

Fritz halványan elmosolyodott, és megrázta a fejét. -Nem, nem akarom én szorongatni sem-

39

William Harrington

midet. Különösen a tőkédet nem. Mert szépen szívességet fogunk tenni egymásnak. Én is teszek neked, és te is teszel nekem. Két nagy szívesség.

- Ez most valamiféle ajánlat? – kérdezte Lehman, összeszűkülte szemmel.

Fritz látta, ahogy a férfi gondolatai csak úgy cikáztak. Harry egy rutinos, agyafúrt vén szemétláda volt.

- A szívesség, amit teszek érted, Harry, az, hogy elfelejtkezem rólad. Nem küldöm rád a kopókat. Pár napon belül újra találkozunk, azután soha többé nem fogsz látni, de még a nevemet sem hallod majd.

- És én mit teszek magának?

- Szükségem van a szolgálataidra.

- Nem foglalkozom én már olyasmivel.

– A francokat nem. Ez az, amiről eddig pofáztam neked: hogy szépen beduglak a Marionba. Mert hogy még mindig nyakig benne vagy a buliban, akárcsak régen. Nem tudom pontosan, hogy kik a vevőid és hogy mennyit fizetnek neked, de biztos lehetsz benne, hogy az FBI erre is hamar rájön. Vagy a BATF-ügynökök, tudod, az alkohol-, cigaretta-, lőfegyver-felügyelet. Okos emberek azok is, Harry. És én sokat segíthetek ám nekik. Sok időt töltöttem a dolgaiddal. Otthagytad a névjegyedet minden munká-

40

Columbo: Az FBI árnyékában

don, akár tudod, akár nem. Akárhogy is... jövőre megkapod a feltétel nélküli szabaddábra helyezésedet, és lesz elég pénzed ahhoz hogy Acapulcóban, vagy Rióban szépen felszívódj, és életed hátralévő részében királyként élj. Megteheted, ha én nem teszek neked keresztbe. És nem rontom el neked, ha teszel nekem egy szívességet.

– Mit akar?

– Egy nagy durranást akarok. Meg akarok ölni valakit, és darabokra robbantani a házát.

–Maga? Az FBI istenverte angyala, az igazgató szőke hajú fiúkája? Maga akar valakit felrobbantani?

– Én. Jó okom van rá.

–Azt meghiszem. Mindig jó okuk van. Nem ismertem még olyat, aki fel akart volna robbantani valakit, és ne lett volna jó oka rá.

– Nos, neked is megvan a jó okod. Ha nem telefonálok a következő húsz percben, BATF-ügynökök lepik el a házadat vegyszerek után kutatva.

Utóbbi persze hazugság volt, és Harry Lehman is elég dörzsölt róka volt ahhoz, hogy tudja ezt, de ez még semmit sem változtatott a helyzeten.

– Mi jár a fejében, Mr. Kloss?

– A specialitásod, Harry. RDX.

– Ciklonit – mondta Lehman –, ciklometri-

41

William Harrington

lenetrinitramin. Egy polimerikus kötőanyag. Plasztik. Maga nem akar levélbombát küldeni, ugye? Nem, maga egy kurva nagyot akar.

– Azt a fajtát, amit Clevelandban használtál Shondor Birns felrobbantásához.

– Az nem én voltam, Air. Kloss.

–Te készítetted a bombát. A fiúk Clevelandban tudták, hol találják a szakértőt. Lehet, hogy nem te helyezted el, de te csináltad.

– Mr. Kloss. Soha életemben nem helyeztem el bombát. Én kémikus vagyok. Robbanások és tüzek – ez a mesterségem. Mit sze^ retne? Tüzet akar? Vagy csak egy jó öreg robbanást?

– Egy nagy erejű bombát akarok, ami belefér egy csomag papír dobozába.

– Nem kell hozzá olyan sok, hogy egy 747-est le lehessen szedni az égről. Hála istennek, én épp a hűvösön volt, amikor az a gép felrobbant Lockerbie fölött. Hé! Azon rajta volt a névjegyem, ahogy maga mondaná, vagy nem, Mr. Kloss?

–A névjegyed, Harry. Igen, a névjegyed. Azt gondoltam, egy tanítványod volt az.

– Hogy akarja működésbe hozni a cuccot, Mr. Kloss?

– Nem időzítővel. Én akarom irányítani. Enyém kell hogy legyen az irányítás.

– Értem.

42

Columbo: Az FBI árnyékában

– Mikorra tudod megcsinálni, Harry?

– Nos... holnapután karácsony van, végül is. A fiam és a felesége itt lesz a gyerekekkel, legalábbis az idő egy részében. Mondjuk hétfő?
– Huszonnyolcadika. Legyen. Korábban jövök majd, mint ma. Vissza akarok menni Los Angelesbe.
– Ma Vegasban marad?
– Így van.
– Hadd hívjam fel a fiamat. O tud magának jó szobát szerezni olcsón a Piping Rock-ban.

7

DECEMBER 28.,
HÉTFŐ – DÉLELŐTT 11.35

December 28-án Fritz visszament Harry Lehman kis lakásába Las Vegasban.
– Készen van, Mr. Kloss. Látom, vett egy aktatáskát. Jól bele fog férni a cucc. Akkumulátorral, meg mindennel. Nézzük meg.

A plasztik robbanóanyag újságpapírba volt bebugyolálva. Lehman kicsomagolta. Az anyag is újságba volt tekerve. Bézs színű volt, enyhén fényes, és leginkább egy lapos vekni kenyérre hasonlított az alakja. Egy gyutacs állt ki belőle, két vezetékkel a tetején.

43

William Harrington

– Szüksége lesz egy akkumulátorra. És egy panelre, ami elválasztja az aksit a gyutacstól. Legyen vele óvatos, Mr. Kloss. Ha egyszer egy áramkör rövidre zár, a gyutacs lejön, és az egész anyag felrobban. Ha bármi hibát is elkövet, vakarhatják majd le a plafonról – bár akkor már plafon sem lesz.

Fritz bólintott.

– Világos. Ez elég anyag ahhoz, hogy...
– .. hogy darabokra szakítson egy autót. Leszedjen egy repülőt. Vagy, maga egy házat említett. Elég, hogy szálkáira szakítson egy házat.

– Kiváló.

– Igen. Nos, Mr. Kloss. Nem említettük még a díjazásomat. Feltételezem, pénzt is hozott.

– A te fizetséged az, hogy nem küldelek a Marionba életed hátralévő részére.

– Nos, mint tudja...

– Számítottam erre. Tölts egy italt, Harry. Én a gint szeretem. És valóban, van valami számodra a táskámban.

– Harry Lehman elhúzta a szája szélét, bement a konyhába, és egy percen belül visszatért egy pohár jeges ginnel.

– Én nem élek már ezzel – mondta. – Huszonkét év pia nélkül és megtanulod, hogy lehet nélküle élni. Így legalább tovább húzom.

Fritz felemelte a poharat, és belekortyolt

44

Columbo: Az FBI árnyékában

a ginbe. Kipattintotta a táska zárját, és Lehman felé fordította a tetejét, így nem láthatta, mi van benne. Egy hangtompítós Be-retta pihent belül. Fritz halványan elmosolyodott, ahogy felemelte a pisztolyt, és kétszer egymás után belelőtt Lehman mellkasába. Amikor a férfi már a földön feküdt, egy fejlövással fejezte be a munkát.

Legurította a gint, és betette a poharat – az egyetlen dolgot, amin rajta lehetett az ujjlenyomata a lakásban – az aktatáskába. Aztán betette a bombát is. Lecsapta a táska tetejét, és becsúszta a fegyvert a nadrágtartójába, az öltönykabátja alá. Kezét egy kendőbe tekerte, és kinyitotta az ajtót.

DECEMBER 29., KEDD – REGGEL 7.28

Fritz a Las Virgencé úton lévő házának garázsában mászott fel egy létrán. Egy csavarhúzó segítségével leszedte a garázsnyitó egyik tartóját; azt, amelyik a jobb oldali szárnyat nyitotta. Azt az oldalt, ahol korábban mindig a felesége parkolt az autójával. Ez a nyitó már évek óta ki volt kapcsolva, hogy amikor megnyomta a távirányító gombját, ne nyíljon fel feleslegesen mindkét oldal. Ma reggel visszakötötte, hogy lássa,

45

William Harrington

működik-e még. Működött.

Kivetette a belső szerkezeteket, majd visszatette a tokot.

A távirányítónak egyszerű működési elve volt. Amikor a kis rádióvevő jelet kapott az irányítótól, zárt egy kapcsolót, ami jelet küldött az elektromos motornak, az pedig felnyitotta az ajtót. Ez a kis kapcsoló könnyedén a bomba detonátorának is küldhetné jelet.

Az egyetlen problémát csak az jelentette, hogy mi adjon energiát a vevőnek. Ez a probléma sem volt megoldhatatlan egy olyan embernek, aki csak egy kicsit is ért az elektronikához. Az egység 110 voltos hálózati feszültséggel működött, amit azonban egy kis transzformátor 12 voltosra alakított át, majd átfutott egy egyenirányítón, hogy a váltóáramból egyenáramot állítson elő. Fritz teendője mindössze annyiból állt, hogy a váltóáramból egyenáramot állítson elő. Fritz teendője mindössze annyiból állt, hogy a műszer érzékelőit azokra a csatlakozási pontokra helyezze, ahol a vevő az egyenáramot kapja. Az ehhez csatlakoztatott akkumulátor hozza működésbe a vevőt. Valójában az akkumulátor – ami felrobbantja a detonátort – is elláthatná energiával a vevőt.

A nap nagy részében dolgozott, csatlakozásokat próbálgatott és tesztelt, tesztelt, tesztelt. Aztán végül megnyomta a gombot a garázsnyitó távirányítóján, és nézte, ahogy a

46

Columbo: Az FBI árnyékában

biztosíték kilő a műszeren, százszázalékos megbízhatósággal. Így kellett mennie: százszázalékos megbízhatósággal. Eddig meg is volnánk.

DECEMBER 30.,

SZERDA – DÉLELŐTT 11.42

Szerdán elvitte a távirányítót a West Santa Monica körútra, leparkolt Betsy Cendenin házával szemben, és megnyomta a gombot.

Az ajtaja nem nyílt ki. Remek. Ezek szerint az ő garázsajtaja nem ugyanazon a frekvencián működik, vagyis nem hozza idő előtt működésbe a detonátort, amikor kinyitja a garázst.

De... Oh-oh. Az utcán kicsit távolabb felnyílt egy garázsajtó. Mi lesz, ha az a szomszéd pont akkor használja a távirányítóját, hogy bejusson a garázsába, miközben erre a nőre ott vár a bomba?

Erre is volt megoldása. A garázsajtó távirányítójának az antennája egy darab vezetékéből áll. Egy hosszú antennával az ajtó akkor is kinyílik, ha száz méterről próbálják. De egy rövidebb antennával csak akkor nyílna ki, ha az ember száz méteren belül van. Amikor először vásárolt távirányítós garázskapunyitót, olyan hosszú antennát szerelt rá,

47

William Harrington

hogy már akkor nyissa az ajtót, amikor befordult az utcába. Később rájött, hogy minden más jel bezavart, ezért rövidebbre vágta az antennát.

Ezzel kísérletezett. Nem akarta, hogy a szomszéd hozza működésbe a bombát. Hozzáigazította az antennát a szerkezeten úgy, hogy kétszáz méterről is vegye a

jeleket – ez elég messze van ahhoz, hogy a robbanás hatósugarán kívül essen, ellenben kellően távol ahhoz, hogy a szomszéd távirányítója közbeszóljon.

Délután megállt a FedEx irodában, és átvett egy dobozt egy légi szállítólevéllel.

8

SZILVESZTER – ESTE 7.19

Szilveszter. Fogadni mert volna, hogy Betsy nem lesz otthon a jeles éjszaka, és minden bizonnyal inni fog. Nem is keveset. Fritz ezzel együtt elfogadta Meredith Nelson meghívását, hogy együtt menjenek egy szilveszteri partira. A buli kilenckor kezdődött, és ő megígérte, hogy fél kilencre érte meg.

Hozzá kell tenni, hogy nem lepte meg, amikor Meredith szilveszteri randira hívta. Fritz büszke volt rá, hogy még a hetedik ikszen felül

48

Columbo: Az FBI árnyékában

is komoly hatással volt a nőkre. Betsy partija után még nem döntötte ágynak a színésznőcs-két, de biztos volt benne, hogy ez most nem marad el. Tettette, hogy menyinyire örül Meredith jelentkezésének, és megköszönte a meghívást. Vett neki egy üveg pezsgőt, amit reményei szerint a saját lakásában fognak felbontani, közvetlenül azután, hogy átléptek az újévbe, és koccintottak a buliban.

Napnyugta után – ami természetesen az év ennek az időszakában nagyon korán volt – Betsy házához hajtott a West Santa Monica körúton.

A szerencse mellé állt. Természetesen nem volt szüksége rá, hiszen visszajöhetett volna másik időpontban is, annyiszor, ahányszor csak jólesik. De a szerencse ma este vele volt. A házban sötétség volt, leszámítva azokat az állandó fényeket, amiket Betsy mindig égve hagyott. Ezek szerint még nem volt otthon.

Fritz kellő távolságra állt meg a háztól. Otthagyta az autóját, és odavitte a bombát a bejárati ajtóhoz. A FedEx futárcég félreismerhetetlen dobozában volt a halálos csomag. Az átlátszó borítékba a tetején még egy szállítólevelet is belecsúsztatott, amely szerint a doboz egy New York-i kiadótól jött.

Visszament az autójához, beült, és várt.

A nő este fél nyolckor érkezett.

49

William Harrington

Fritz otthagytta az autóját, és közelebb sétált.

A nő felkapcsolta a lámpát, és behajtott a garázsba. Észrevette a FedEx-es dobozt a lépcső tetején.

Fritz nézte, ahogy benn is sorra felkapcsolódtak a lámpák. A nő kinyitotta az ajtót, és felvette a FedEx dobozt. Fritz megvárta, amíg bevitte a házba – kis szerencsével az irodájába. Türelmes volt. Várt, nézte, ahogy fény gyúlt a nappaliban, majd az irodában. Már pár perce benn volt a házban, amikor végre meglátta a fényt, amire várt. Csak akkor nyomta meg a gombot.

Az irányító rádiójelet küldött a vevőnek. A vevő beindította a folyamatot, és jelet küldött a detonátornak. Egy óriás lökéshullám rázta meg a ház falait, a felső szintet és a tetőt a levegőbe repítve, összedöntve a szélső falakat.

Fritz nem tudott mosolyogni. Csak bámult és bólogatott. A nő meghalt. Kis szerencsével a sok rágalmat tartalmazó lemez is mind odaveszett.

SZILVESZTER – ESTE 8.34

Amikor megérkezett Meredith Nelson házához, hogy elvigye a partira, a nő meg-

50

Columbo: Az FBI árnyékában

kérdezte: nem csapna-e szívesebben egy kétszemélyes bulit aznap este. Fritz

nem lepődött meg ezen a fordulaton sem, és természetesen nyomban belement a játékba.

Persze Meredith is tudta, hogy így lesz. A (szexuális) étvágygerjesztő falatkák már kikészítve sorakoztak a tálcán, üvegek készenlétben, egy kis vödörben jég, és éjfélre egy üveg pezsgő. Mégis, amikor meg akarta csókolni, a nő kibújt előle. Biztosra akart menni. Megígértette Fritz-cel, hogy egész éjszaka vele marad, de legalábbis addig, hogy a másnapi parádét még együtt nézhessék. Miután Fritz beadta a derekát (és más fontos szerveit), a nő karon fogta, és egyenesen a hálószobájába vezette. Meredith sem afféle naiv kislány volt még. Egy csinos és érzéki nő, aki mindenféle színlelt naivitás, szemér-messég vagy kerülgetés nélkül vetette bele magát az éjszakába.

Úgy félóra elteltével Meredith felkelt, hogy frissítőket hozzon maguknak.

-Nos – mondta, amikor visszatért –, mi lenne, ha a focimeccsre is maradnál, kedvesem?

– A pokolba is, itt maradok az egész világbajnokságra.

A nő kuncogott egyet.

– Nézzük, mi megy a tévében – és elkezdte

51

William Harrington

nyomkodni a gombokat a távirányítón.

Fritz bement a hálószobába, és ott volt egy pár percig.

– Fritz!

– Mi az?

– Jesszusom! Ezt látnod kell!

– Mi van?

– Istenem! Betsyt meggyilkolták! Betsy Clendenint. Nézd! Nézd már! Valaki felrobbantotta!

Fritz megrázta a fejét, ahogy a tévére meredt, amiben épp a West Santa Monica körúton lévő ház romjait mutatták.

– Nos, én... gondolom, hosszú a számításba vehető elkövetők névsora.

– Nos, igen. De az a valaki azt fogja kívánni, bárcsak ne tette volna.

-Hm?

– Nézd ki kapta meg az ügyet!

– Mire gondolsz?

– Ott az a fickó. Az a fickó, abban a ballonkabátban. Ő Columbo hadnagy a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjától. Ő aztán soha nem hibázik. Elkapja, bárki tette is. Ha én lennék az, aki felrobbantotta Betsyt, az összes porcikám remegne a félelemtől.

52

Columbo: Az FBI árnyékában MÁSODIK FEJEZET

– Köszönöm, Columbo hadnagy, de attól tartok, hogy az én feladatom csupán annyi, hogy kint álljak, és távol tartsam azokat, akik a kordont jelentő szalag alatt megpróbálnak bebújni.

– Jól van. Hát, bízson rád bármit is az Úr, végezd azt teljes erőddel – vagy valami ilyesmi, akárhogy is mondják.

„Az egyik fickónak, aki most végzett az FBI-akadémián, szabályosan tök formájú feje van! Szabaduljatok meg tőle!”

– John Edgár Hoover

9

SZILVESZTER NAPJA – ESTE 9.01

Columbo jó néhány rendőrként eltöltött évet már maga mögött tudhatott, sok mindent látott, de ilyen látványban még neki sem

53

William Harrington

volt része korábban. Amikor befordult a Santa Monica körútra, a tűzoltók még javában locsolták azt a romhalmazt, ami egykoron Betsy Cendenin háza volt. Most a legkevésbé sem hasonlított egy otthonra. A lánglovagok hatalmas ponyvákat helyeztek el a szomszédos házak tetején, hogy így igyekezzenek azokat nedvesen tartani – nehogy a tűz átterjedjen. A nagy halom törmelék, és a közvetlenül szomszédos házak fényárban úsztak, minden más sötétbe borult a környéken. Az egész területben elment az áram.

Kék-piros villogók festették meg újra és újra a tűzoltó-, a rendőr- és a mentőkocsikat. Rekedtes hangok recsegték a rádión, megszakítva a dízelmotorok folyamatos zakatolását, amelyek a vízpumpákat és az áramgenerátorokat látták el energiával.

Tisztában volt vele, hogy mindenkinek megvan a dolga, minden szervezetten zajlik, Columbo valahogy mégsem látta a káoszban ezt a rendszert, és számára leginkább úgy tűnt: mindenki csak összevissza rohangál

– Hé! Mr. Ballonkabát, ott nem hagyhatja azt a kocsit.

– Azt hiszem, mégis – vágta oda az útját magabiztosan elálló fiatal egyenruhás rendőrnek. – Columbo hadnagy, Los Angeles-i rendőrség, gyilkossági csoport.

54

Columbo: Az FBI árnyékában

– Vagy úgy? Akkor, hadd lássak valami igazolványt.

Columbo a kezéből a szájába tette a szivart, és a kabátjába nyúlt.

– Itt is van – mondta, és a zsaru orra alá tolta a jelvényét és fényképes rendőrigazolványát.

A fiatal járőr nem hatódott meg túlságosan.

– Oké – mondta vonakodva –, de feltételezem, hadnagy, abban maga is egyetért, hogy nem éppen úgy néz ki, mint egy nyomozó.

Columbo kivette a szivart a szájából.

– Lehet, fiam, hogy ez a sikerem titka – mondta.

A fiatalember mosolyra húzta a száját.

– Azt ajánlom, hogy tegye ki a jelvényét a ballonkabátjára, uram – mondta. – Sok az ideges ember erre felé.

– A legtöbben ismernek. Ki ma a főnök?

– Lawrence hadnagy az ügyeletes parancsnok, uram.

Columbo megrázta a fejét.

– Pat bizonyára imádja, hogy neki jutott ez a kis „ajándécsomag”.

– A vezető nyomozó jelenleg Zimmer őrmester, uram.

– Martha. Jó szakember. Csak figyelje, hogyan csinálja, sokat tanulhat tőle.

– Köszönöm, Columbo hadnagy, de attól

55

William Harrington

tartok, hogy az én feladatom csupán annyi, hogy kint álljak, és távol tartsam azokat, akik a kordont jelentő szalag alatt megpróbálnak bebújni.

– Jóvá'. Hát, bízson rád bármit is az Úr, végezd azt teljes erőddel – vagy valami ilyesmi, akárhogy is mondják. Felemelné nekem ezt a szalagot?

Kiszúrta Martha Zimmert. Kinn volt az utcán, nem benn a házban. Bár, ha úgy vesz-szük: nem is volt ház.

– Próbáltam magát kihagyni ebből, Colum-bo – mondta.

– Hát igen. A feleségem igencsak haragszik, amiért eljöttem szilveszter éjjel. – Tudja, vendégeket várunk estére. A feleségem még papírkalapokat is vett, meg minden egyébféle marhaságot... Na, gyorsan vetek erre egy pillantást, és már megyek is haza. Éjfél előtt mindenképpen otthon kell lennem. Ha úgy tetszik, még idén...

– Ez is egy amolyan sztár-ügy, Columbo. Egy híresség az áldozat. Scziegel kapitány ezért ragaszkodott magához.

Columbo a szivarjára pillantott. Már kialudt. Megcsipkedte kicsit a végét, hogy biztos legyen: egy aprócska parázs sincs már benn, majd belesüllyesztette a ballonja zsebébe.

56

Columbo: Az FBI árnyékában

– Akkor halljuk, Martha, mi a történet?

Martha Zimmer profi nyomozó volt. Benyúlt tengerkék blézerének zsebébe, és előhúzott egy kis jegyzetömböt. Kétségkívül kiváló szakember volt, holott sok mindennek kinézett, csak épp nyomozónak nem. Ahhoz, hogy felismerjék benne a rendőrt, a jelvényét egy testes börtökben hordta, kilógatva a mellzsebéből. Alacsony volt és tömzsi, három gyermek édesanyja, a negyedik pedig már épp útban volt. Sötét haja göndör fürtökben végződött, arca pedig kerek volt, és mindig kipirult. Columbo nem először dolgozott vele, nagyon tisztelte őt. Mondhatni, barátok voltak. Mi sem bizonyítja ezt jobban, hogy Columbónak már elmondta az új baba érkezését, de a kollégák előtt egyelőre még titkolni akarta.

– Na szóval. A nőt, aki itt lakott, Betsy Clendeninnek hívták. Hivatásos újságíró volt, a szaftos sztorik specialistája. Körülbelül nyolcharminckor...

– Itthon volt, amikor... ?

– Attól tartok, igen. Akárhogy is, valaki volt itthon. Valami nő.

– Megkérdezni sem merem.

Martha egy kisméretű, négyzet alakú műanyag takaróra mutatott az utca aszfaltján, amire egy egyenruhás rendőr vigyázott.

57

William Harrington

– Az alatt van a feje, Columbo. Én ugyan nem láttam, de a srácok, akik voltak olyan bátrak, most kicsit émelyegnek.

– Megsérült még valaki?

– Nem. Szerencsére egyik szomszéd sem volt itthon, mindkét ház lakói elmentek valahova ünnepelni. Nincs egy ablak sem kétszáz méteres körzetben, ami ne tört volna be a detonációt követően, de szerencsére egyetlen embert sem sebesítettek meg a repülő üvegszilánkok.

Columbo a romok felé sétált.

– Helyszínelők? – kérdezte.

– Jean Pavlov jelentkezik, uram. Odasétált a pulóvert és kék farmert viselő vonzó nőhöz, aki jelvényét a pulóverére tűzte. A bűnügyi helyszínelőknél volt technikus. Már dolgoztak együtt korábban.

– Üdv, Pavlov. Csak nem maga is dolgozik szilveszter éjszaka?

– Csak a szokásos – mondta. – A karácsonyt már kipipáltam.

– És most mit talált?

– Egy pokoli nagy bomba volt, hadnagy. Én ciklonitra tippeltem, de majd csak a laborvizsgálatok után tudok biztosat.

– Nem lehetett gázrobbanás?

– A ház olajfűtéses volt.

– És a holttest?

58

Columbo: Az FBI árnyékában

– Talán soha nem találjuk meg minden részét – mondta. – A törzs erősen roncsolt, de valójában sértetlennek is mondhatnánk. Nem szokatlan bizonyos robbanások esetében, hogy a legsúlyosabb rombolás nem is a detonáció közepén történik. Így fordulhat most is elő, hogy a testünk bár összetört és megtépázott, mégis szinte egyben van. Benn van egy hullazsákban az egyik mentőkocsiban, ha érdekli. Még a tűzoltók hozták ki, hogy ne égjen meg. Ja, a feje pedig kinn van az utcán. Ott is marad még, amíg fel nem tudjuk mérni a pontos helyzetét, és a detonáció központjától való távolságát. Ha megcsináltuk a fényképeket is, akkor majd elvisz-szük. Persze van még más is. Karok, lábak... – mondta Zimmer, és közben megrántotta a vállát.

– Azt mondanom sem kell, hogy milyen nagyszerű lenne kideríteni: hogyan lépett működésbe a bomba. Van rá esély?

– Méghozzá jó esély. Át kell szitálnunk majd ezt halom romot, mintha csak homokot szitálnánk arany után kutatva. Nem lepődnek meg, ha menet közben elég maradványt találunk, ami választ adna a kérdésre.

– Ez a rengeteg víz, amit kilocsolnak a fiúk, nem használ kimondottan a bizonyítékainknak – mondta Columbo, miközben a tűzol-

59

William Harrington

tókat nézte, akik folyamatosan – igaz, nem nagy sugárral – áztatták a helyszínt.

– Amikor én ideértem, még nagy lángok voltak – mondta Jean Pavlov. – Az olajtartály megrepedt, és a fűtőolaj tüzet fogott.

– Nekem nagyon úgy tűnik – mondta Columbo –, hogy ma este már nincs rám szükség. Ahogy nézem, majd ennek egy amolyan tudományos nyomozás lesz a vége.

– Még csak be sem tudunk addig menni és elkezdni a vizsgálatot, amíg a tüzes fiúk be nem fejezik a locsolkodást.

– Köszönöm, Pavlov. Gondolom, még beszélünk.

Columbo odament az ügyeletes parancsnokhoz, Patrick Lawrence hadnagyhoz.

– Üdv, Pat. Maga látott már ilyet korábban?

Az ügyeletes parancsnok olyan volt, mintha csak a mintarendőrök tablójáról lépett volna ki. Mindenki ilyennek képzelte egy igazi rendőrt: magas volt és egyenes, szúrós kék szemekkel, élesre vasalt egyenruhában.

– Nem, még soha, Columbo hadnagy -mondta mogorván.

– Kérdezősködött már a környéken?

– Egy kicsit. Az egyik család távol van, és még azt sem is tudják, hogy megrongálódott a házuk. Zimmer őrmester ott, épp Mr. Agonnal beszél. Három házzal lejjebb lakik.

60

Columbo: Az FBI árnyékában

– Megérdeklődöm, mit mond neki. Martha Zimmer bemutatta Columbót Edmund Agonnak, a kopaszodó, középkorú férfinak. – Mr. Ágon ablakai mind kitortek, a felrobbant ház törmelékeinek egy darabja pedig a tetőjén landolt.

– Majd a biztosító rendezzi a káromat, az nem érdekes – mondta Ágon. – De, édes, jó Istenem!

– Ismerte a nőt? – kérdezte Columbo.

– Csak néhány szót váltottunk. Ennyi. Kellemes jelenségnek tűnt.

– Gondolom, a szokásos kérdéseket már feltették magának, mint például, hogy látott-e valami különöset, valaki idegent, aki feltűnt volna a környéken, meg ilyenek.

– A feleségem és én semmit sem láttunk. Épp készülődtünk, hogy elmenjünk itthonról, amikor hirtelen... – Ágon hirtelen mozdulattal széttárta a kezét. – Még az öbölháborúban hallottam egy Scud rakétát becsapódni – megrázta a fejét. – Az is

ilyen volt. Mire kijöttem, és végre láttam valamit a füsttől, észrevettem, hogy a sarkon túl kifordul egy kocs. De túl messze volt, hogy bármit is megfigyeljek rajta; no meg nem is foglalkoztam vele igazán. Columbo hadnagy. .. láttam, ahogy a feje az utcán hever...

– Nos, köszönöm, Mr. Ágon. Most itt ha-

61

William Harrington

gyom magát Zimmer őrmesterrel... Oh, csak még egy apróság. Az ott a maga háza a nyitott garázsajtóval?

– Igen. És ez furcsa is, hadnagy. Nem mi nyitottuk ki. Kinyílt csak úgy, magától. Tegnap is ugyanez volt. Jöttem haza, és nyitva találtam a garázsajtót.

– Ezt jegyezze fel – mondta Columbo Marthának. – És szóljon róla Pavlovnak is. Még egyszer köszönöm, Mr. Ágon. Azt hiszem, hogy épp valami hasznos információval szolgált.

10

ÚJÉV NAPJA – REGGEL 9.19

Újév napja. Komor szmogfelhő borította be a Los Angeles-i eget, és a Santa Monica körúton kirajzolódó látvány így nappal még borzalmasabb látszott, mint előző éjjel. Egy vörös tartálykocsi még ott vesztegelt az úton, a tűzoltók is elrakták a locsolócsöveket, de még továbbra is figyelték a romokat, nehogy újra lángra kapjon valami. A környék még mindig le volt zárva, rendőrautók álltak keresztbe mindegyik kereszteződésnél. Két másik egység is parkolt a háznál, valamint

62

Columbo: Az FBI árnyékában

három civil autóval, tetejükön villogóval. A helyszínelők furgonja a ház bejáratánál állt.

Columbo ráncolta a szemöldökét, csak nézett maga elé, és egyedül az töltötte el boldogsággal, hogy a nő feje már nem volt az aszfalton.

Az öreg Peugeotját a kifeszített sárga kordonszalag előtt tette le.

– Üdv, Ramirez – mondta –, miközben leolvasta a járőr nevét a kitűzőjéről. – Columbo vagyok, gyilkossági csoport.

– Igen, uram, felismertem.

– A mifajtnaknak sosincs nyugta, mi?

– Hát, legalább tegnap este otthon voltam – mondta Ramirez. – Láttam is magát a tévében.

– Nem voltam én se itt sokáig. Most a helyszínelőké a terep. Még hazaértem a parti nagy részére, amit a feleségem szervezett. Talán ma is időben hazaérek, hogy lássam a focit. Fél szemmel figyelne az autómra? Sok mérföld van már benne, és nem szeretném, ha bármi baja esne.

Ramirez némi kétkedéssel figyelte a Peugeot, mintha a kocsi fura pózban guggolna az úton, s félő lenne, hogy a kerekei kiesnek, az egész vasdarab meg lerogyana az aszfaltra.

– Felemelem a szalagot, hadnagy. És akkor

63

William Harrington

maga is beparkolhat a többi szolgálati kocsi mellé a lezárt területen.

– Köszönöm, Ramirez. Ezt fogom...

– Hé, Columbo!

Adrienne Boswell volt az. Épp kikászálódott a vakító, vadonatúj Alfa Rómeójából.

– A hölgy szeretne bejönni a műveleti területre, hadnagy – mondta Ramirez.

– Újságíró – magyarázta Columbo. Adrienne a nyomozó felé lépdelt. Ahogy közeledett, hátravetette a fejét, hogy lángvörös haját az arca elöl eltávolítsa. Mindig stílusos volt, mindig csinos, viseljen bármit. És ez a bármi aznap reggel nem volt más, mint egy szűk koptatott farmer, és egy vörös melegítőfelső.

– Láttam tegnap a tévében, Columbo -mondta. – Sejtettem hát, hogy ma reggel is itt lesz. Vigyen már be magával. Ez az idei év legnagyobb története!

– Persze, mert január elseje van. A környék le van zárva, Adrienne. Ha beengedem, akkor úgy nézne ki, mintha maga lenne az én kis házi újságírócskám.

– Lezárt? Házi újságírócska? És akkor azokat a kamerás fickókat minek nevezné? Nem Ramirez hibája, de valaki már átlépte a kordont.

Ramirez megrántotta a vállát.

64

Columbo: Az FBI árnyékában

– Maga dönt, hadnagy – mondta. – Magának magasabb rangja van, mint annak, aki nekem a parancsot adta.

– Nos, beviszem a hölgyet. Saját felelősségemre.

Columbo és Adrienne a Clendenin-otthon romjai felé sétált.

– Azt hittem, kiveszi a mai napot – mondta Columbo.

– Dan pokolian dühös – mondta a nő –, de ez egy hatalmas történet, Columbo. Hatalmas. Dan akkor is ott lesz, amikor hazaérek.

– Igen. Akárcsak az én feleségem, amikor hazaérek. De azt kívánom, bárcsak ne kellene...

– De kell. Magának is itt kell lennie, ahogyan nekem is. Már rég rájöttem valamire magával kapcsolatban, Columbo. Magának a munkája az élete. Nos... akárcsak nekem az enyém is.

– Ismeri a hölgyet? Mármint az elhunytat.

– Igen, jól ismertem – mondta szomorkásán Adrienne. – Francba, ez akár velem is megtörténhetett volna.

– Vagyis ki tehetett? Van valami ötlete?

– Nos, az a könyv, amit Jonathanról írt, abszolút kicsinálta a fickót. Amikor még csak dolgozott rajta, máris kapott fenyegetéseket. Arra akarták rávenni, nehogy kiadja a könyvet.

65

William Harrington

Aztán miután megjelent a kötet, a fenyegetések akkor sem maradtak abba. Nem hiszem, hogy Jonathan bárkit is képes lenne megölni, különösen így nem. Nem úgy viszont azok, akiknek Jonathan volt az aranytojást tojó tyúk. Illetve kakas.

– Másvalakik?

– Voltak elegendő! Betsy az igazat mondta az emberekről, Columbo. Ő nem volt olyan óvatos, mint amilyen én próbálok lenni. Számos dolgot ő már bizonyítékként kezel, amit én még nem tettem volna meg. De kétségtelen, hogy soha nem vesztett pert. Azt javasolom magának, azok között keresgéljen, akiket Betsy korábban célba vett.

– Nekem némileg más megérzéseim vannak – mondta Columbo. – Szerintem ez túl erős módja lenne egy bosszúnak. Arra lennék inkább kíváncsi, hogy most min dolgozott. Hogy ki lett volna a következő leleplezett.

– Olvassa el a Glitzet. Ha már a maga jóvoltából Ai-ling Coopert tíz évre bevágták a hüvösre, a legkevesebb, hogy olvassa a magazinját. Vagy nézze a bulvárműsorokat a tévében. Akkor naprakész lenne Betsy terveiből.

– Min dolgozott éppen?

– Egy leleplező anyagon Edgár J. Hoo-verről.

Columbo: Az FBI árnyékában

– Hát, abban legalább biztosak lehetünk, hogy nem Hoover ölte meg.

– Azt szeretném tudni, hogy ezen kívül min dolgozott még – mondta Adrienne – , de fogadjunk, hogy az aktái a házban voltak.

A bűnügyi helyszínelők kisebb rudakat, amolyan cölöpöket vertek le a ház maradványai körül, és fehér szalagot feszítettek ki közöttük. Egyfajta négyzethálós területet alakítottak ki, és módszeresen igyekeztek minden apró bizonyítékot megtalálni, ami később még segítségül szolgálhat. A fontosabb darabkákat zacskókba tették és megjelölték, hogy a négyzethálós terület melyik részén találták. Ezzel később rekonstruálni tudták, hogy mi honnan került elő.

Columbo közölte Adriennel, hogy a műveleti helyszínre, és a bizonyítékok gyűjteményéhez nem mehet. A lány ezért inkább a locsolókocsához sétált, és kikérdezte a tűzoltókat.

– Hello, Pavlov. Egész idő alatt itt volt?

Jean Pavlov megrázta a fejét. – Hazamentem, aztán visszajöttem – mondta. – Lefü-rödtem, aludtam egy kicsit, meg átöltöztem.

– És sok mindent találtak?

Pavlov megtörölte a kezét a pulóverében, majd megtörölte a szemét is.

William Harrington

– Igen. Például olyanokat, amikre nem szívesen bukkanunk. Mondjuk az áldozat testrészeire. Találtunk két ujjat, meg egy lábfejdarabot. De, mutatok magának mást is.

Dobozok voltak kiterítve a fűvön. Pavlov felhúzott egy gumikesztyűt, és felvett egy fémdarabot az egyik dobozból. Szét volt hasadva és megtekeredett, így látszott a fényes acél, amelynek egy részét fémszürke zománc borította.

– Még nem vagyunk benne biztosak, hogy ez mi lehetett – mondta Jean –, de amikor tegnap megüzente nekem, hogy az egyik szomszéd garázsának az ajtaja felnyílt, elkezdünk garázsajtó-nyitót keresni. Ez lehetett egy nyitó acéltokja. De van más is...

Pavlov egy másik dobozért nyúlt, és egy műanyagdarabkát vett elő belőle. Egyik oldalán ezüstös csíkok voltak. Két kis pici henger, amit Columbo ellenállásnak vélt, lógott ki a széléről.

– Egy áramkör darabja – mondta a nő.

– Lehet, hogy az áldozat számítógépéből származik.

– Nézze meg közelebbről.

– Nem sokat tudok én ezekről a technikai kütyükről. Mit is kéne látnom,

Pavlov?

– Nézze meg, hogy ez a lemez milyen vastag. Az utóbbi tíz-húsz évben ilyet számítógépbe

Columbo: Az FBI árnyékában

építve nem látott. Majd a laboros fiúk megmondják, hogy igazam van-e, de szerintem ez az áramkör régebbi bármelyik számítógépnél ebben a házban.

– A garázsajtó-nyitóra gondol?

– Régi garázsajtó-nyitóra.

– Arra céloz, hogy aki itt robbantott, az kiszerezte ezt a kütyüt a saját garázsából? -kérdezte Columbo. – Rendben van. Akkor mindössze annyit kell csak tennünk, hogy találjunk egy garázst leszerelt elektronikával.

Jean Pavlov megrántotta a vállát.

– Megtesszük, amit lehet.

-Úgy legyen, Jean. Persze nem akarom lebecsülni.

- Mutatok mást is – mondta Pavlov. -Nézzen csak ide. Ezek egy FedEx-es doboz darabjai, vagy különböző FedEx-es dobozoké. Szerintem inkább különbözőek, nem ugyanazon doboz darabjai. Észrevette, hogy ezek a darabok minimum akkorák vagy nagyobbak, mint egy játékkártya? Aztán meg itt vannak ezek a darabok, amelyek akkorák, mint a bélyegek. Csak feltételezés, Columbo, csak feltételezés. De mi van akkor, ha a kis darabok ahhoz a dobozhoz tartoznak, amelyben a bomba volt elrejtve?

- És így megmaradtak? A nő bólintott.

69

William Harrington

- De csak egy pár. Általában a robbanószerkezetek nem párologtatnak el dolgokat csak úgy. Csupán darabokra szaggatják. A következőt kell csinálnunk: lehet, hogy a nagyobb részek összeillenek, és – habár hiányozhat néhány részlet – kirakható belőle a doboz. A kisebb darabok bizonyosan nem illeszthetők össze, azok egy másik papírdobozhoz tartozhatnak.

- Ezzel bizonyára egész napra ellesz, ugye?

- Meg egész éjjel. De jön majd a váltás. Aztán csak keresünk, kutatunk. Csak attól mentse meg az Isten, hogy még több kéz vagy lábujjat ássunk elő...

11

JANUÁR 2.,

SZOMBAT – DÉLELŐTT 11.39

- Ezt az egyet meg ne mutassa, doki; ezt kivételesen nem akarom látni.

Columbo az orvos szakértővel, dr. Harold Culppal találkozott szombaton, egy nappal szilveszter után.

- Ebben az esetben – mondta dr. Culp –, menjünk enni. Épp indultam volna már.

- Héhé! Majd én megmutatom magának,

70

Columbo: Az FBI árnyékában

hol kapható a legjobb chili a városban! Ismerek egy helyet...

A doktor elmosolyodott, és megrázta a fejét.

- Már hallottam Búrt chilijéről. Úgy hallom, többet árt a gyomornak, mint egy jó kis boncolás. Nem, kösz, Columbo. Evett már Drake szendvicsbárjában?

-Vagy mit szólna egy kis sült halhoz és krumplihoz? – kérdezte a hadnagy. – Én szeretem a tengeri kaját.

Tíz perc múlva már a Bow Bells fish'n'chips bárjában üldögéltek. Columbo kabátja a nyomozó mögötti fogason lógott, egyik zsebében pedig még ott lapult a reggel otthonról elhozott két főtt tojás. Nem volt ideje napközben megenni őket. Ráadásként ott volt még a mellényzsebében két celofánba csavart szivar, és egy félig elszívott szivarvég a másik ballonzsebében. (Arra mindig kínosan ügyelt, hogy a főtt tojásokat soha ne tegye a szivarokkal megegyező zsebbe.) Ahogy mindig, a nyakkendője most is el volt csúszva: a vékonyabbik vége most is túllógott a vastagabbik részén.

- Azt sejtem, hogy mi végzett azzal a nővel. De talált valami szokatlant? Úgy értem, talált olyasmit, amire nem számított?

Dr. Culp megrázta a fejét.

71

William Harrington

- Csak a szokásos. Gyakorlatilag darabokra szakadt, és azonnal meghalt. Elég sok szarságot bányásztam ki a törzséből, ezeket le is adtam a laborosoknak. Volt egy

pár acéldarab, amolyan repeszfélék. Meg volt valamiféle barna műanyagdarab is, gravírozással, amit én egy áramkör darabjának néztem. Kiszedtem valami vastagabb papírt is, vagy kartont. Teljesen véráztatta volt, úgyhogy nem tudtam sokat kivenni belőle, de úgy tűnt, hogy egyes részeit pirossal nyomtatták, másokat meg késsel.

– Egy FedEx doboz darabjai? – kérdezte Columbo.

Dr. Culp megsimította a feje tetején lévő kopaszodó foltot, amely már csészényi területet rabolt el a hajából, s közben pár pillanatra elgondolkodott, majd bólintott.

– Lehet.

– Azt elég pontosan tudjuk, hogy hogyan kézbesítették, majd robbantották fel a bombát.

Tartottak egy rövid szünetet, amíg a pincérnő letette eléjük az ebédet: egy méreates adag fehérhúsú sült halat, hasábkrumplival, és egy nagy pohár Pepsi kólával – utóbbit stílusosan papírpohárban.

– Ezt már nevezem ebédnek! – jegyezte meg Columbo, miután a pincérnő elment. -

72

Columbo: Az FBI árnyékában

Úgy értem, rögtön Búrt chilije után. Nem vagyok egy nagy ínycenc. Tudja, doki, nagy ritkán persze én is szívesen eszem valami puccos helyen, de a mindennapokra nekem ez tökéletesen megfelel.

– Magam is hasonló típus vagyok – mondta dr. Culp. – Nincs sok időm ebédelni. Néhányan persze még azon is csodálkoznak, hogy tudok egyáltalán enni azután, amit reggelente csinállok.

– Ebbe most inkább ne menjünk bele -mondta Columbo.

– Visszatérve Betsy Clendenin holttestére, talán inkább az fogja érdekelni, hadnagy, hogy mit nem találtam. A ruháit. Egy apró anyagot, textildarabkát sem találtam. Se gombot, se cipzárdarabot, semmi ilyesmit. Ha az összes egyéb, amit mondtam, mind belefűrődött a testébe, akkor a ruháival se lett volna másképp. Következtetés: amikor a nő meghalt, egészen biztosan anyaszült meztelen volt. Ez nem érdekes?

Columbo összeráncolta a szemöldökét.

– Azt meg tudná állapítani, hogy volt-e nemi kapcsolata közvetlenül a halála előtt?

Dr. Culp legörbítette a szája szélét és megrázta a fejét.

– Esélytelen. Nem maradt belőle annyi, hogy ezt meg tudjam állapítani. Még a

73

William Harrington

gyomrának, vagy a beleinek a tartalmát sem találtam. Szétszakadtak, és minden, ami bennük volt, szétrepült. Elképzelhető, hogy a padlón találnánk még erre vonatkozóan nyomokat, de hallom, hogy a tűzoltók szétlocsolták a helyszínt. Tulajdonképpen ez volt az, ami a vért is lemosta róla. Columbo malátaecetet öntött a halra.

– Érdekes, mint mindig, doktor – mondta. – Mit gondol, a Rose Bowl idén nyerni fog?

DÉLUTÁN 1.18

– Üdv, Mulhaney! – kiáltotta Columbo, amint besétált a rendőrségi laborba.

Tim Mulhaney, egy műanyag keretes, kerek szemüveget viselő; magas, komoly fiatalember volt. Egyike azon fiatal, egyetemét végzett szakembereknek, akiket a Los Angeles-i rendőrség igyekezett magához csábítani. Mulhaney hozta is a formáját: igényesen nyírt haj, szépen tisztított és vasalt ruha. Volt ugyan nyomozói rangja, és nem egyszer terepen is volt, de ideje nagy részét inkább a laborban töltötte.

Igazságügyi szakértői konferenciákon, továbbképzéseken vett részt; egy ideje már maga is tartott előadásokat a témában.

– Szép napot, hadnagy! Jöjjön be az irodámba, és foglaljon helyet!

74

Columbo: Az FBI árnyékában

Mulhaney irodája egy apró kis fülke volt, telezsúfolva könyvekkel, amelyek szürke acélpolcokon voltak elhelyezve. Egy hosszú, fehér köpeny volt rádobva a vendégszékre, amit felvett, és a fülke tetején lévő kampóra akasztott.

– Nem hiszem, hogy bármi olyat mondhatnék, amit már ne tudna – mondta Mulhaney. – A legtöbb, amit tehetek, hogy megerősítem, amit Jean Pavlov mondott, illetve feltételeztem. A jövő héten már többet és biztosabbat fogunk tudni. Még elküldjük a robbanóanyag maradványait az Alkohol, Dohány és Fegyver Felügyeletnek (BATF) laboratóriumi elemzésre.

– És azok, ott a felügyeletnél, mit tudnak majd nekünk mondani? – kérdezte Columbo. – Úgy értem, olyat, amit még nem tudunk.

– Nos, amit már most bizton tudok mondani magának, hogy a robbanóanyag RDX volt, azaz ciklonit. De ezzel együtt azt is tudni szeretném, hogy mi volt a kötőanyag. Ha ezt tudjuk, akkor abból már könnyedén az is megállapítható, hogy ki készítette a bombát. Különböző emberek különböző módon készítik a plasztikot.

– És mi a helyzet az áramkörrel?

– Jean jól mondta – vágta rá Mulhaney. -

William Harrington

Az áramkört egy olyan berendezésből szedték ki, amit több, mint tíz évvel ezelőtt gyártottak, de én inkább húszra tippelek. Ilyet már nincs forgalomban: vastag és barna.

– Garázsajtó-nyitó?

– Lehet. Az elég erős jelet tud küldeni és fogadni is. A kapcsoló benne, amit rádiójel irányít, zárhatta a kört, az áramkört és a detonátor között.

– Van egy Ágon nevű pasas, pár házra a helyszíntől – mondta Columbo. – Az ő garázsának ajtaja nagyjából a robbanással egy időben magától felnyílt. Nagyra értékelném, ha rá tudnánk jönni, hogy milyen frekvencián működött az a nyitószervezet.

– Már gondoltam rá – mondta Mulhaney.

– Szóval akkor. Remek kis teóriánk van arra, hogy milyen bomba volt, és hogyan lépett működésbe. Már csupán csak annyit kell kiderítenünk, hogy ki robbantotta fel.

12

Aznap délután Columbo bement egy férfiruha üzletbe. Ott állt Pittoco boltja előtt, és nézte a kirakatban lévő ruhákat. Be kellett mennie, nem volt más választása. Karácsonyra a feleségétől ugyanis egy ajándék-

76

Columbo: Az FBI árnyékában

utalványt kapott, úgyhogy kénytelen volt bemenni, és levásárolni.

Hogy miért nem tudott az asszony egy kevésbé elegáns helyre szóló utalványt venni, mint mondjuk, valami olcsó kis boltba? Columbo rettegett attól, hogy majd jön az eladó, és megpróbál rátukmálni valamit. Egyszerűen rettegett ezektől a helyzetektől. Azoktól az emberektől...

Nos hát, még utoljára beleszívott a szivarjába, belepöccintette a csonkot a lefolyóba, és kinyitotta a nagy üvegajtót.

– Jó napot, uram. Miben segíthetek? Nem férfi volt. Hanem egy nő. Nemcsak hogy nő, hanem egy bombázó, úgy a negyvenes éveiben. Már amennyire meg

tudta ítélni. Sötét haja volt, sötét szeme, egy szerény, de az alakját jól követő szürke gyapjúruhában.

-Nos, hát... a feleségem... karácsonyra megajándékozott egy vásárlási utalvánnyal. Azt szeretné, ha vennék egy új ballonkabátot.

– Rendben. Nagyon szép darabjaink vannak. Ott, abban a sorban.

Columbo követte a nőt egy állványhoz, ahol számtalan kabát sorakozott.

– Ha esetleg leveszi a mostani ballonját, akkor fel tudja őket próbálni.

77

Williatn Harrington

– Ööö... Igen, azt hiszem, igaza van. Ööö, szóval azt hiszem, el kell mondanom... Hogy mivel is keresem a kenyerem. Szóval éri rendőr vagyok. Egész pontosan nyomozó, a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjánál.

– Maga Columbo hadnagy, felismertem magát.

– Úgy van. Azt hiszem, némileg többet vagyok a tévében, mint szeretném.

– Láttam abban a bírósági műsorban, amikor a Grant Kellog– és Erika Björling-ügy-ben tanúskodott.

– Igen, az egy kemény ügy volt.

-Úgy láttam, maga sajnálta Erika Björ-linget.

– Az a férfi kihasználta – mondta Columbo.

– Mindegy is, inkább megmutatom a legjobb ballonkabátunkat. Angliából importált Burberrys.

Columbo vonakodva bár, de belebújt az angol kabátba. Úgy érezte, hogy egy idiótának néz ki benne. Először is túl hosszú volt, majdnem leért a bokájáig. Emellett kétsoros volt, és őv is tartozott hozzá.

– Nagyon csinos. Persze keresünk magának egy számmal kisebbet.

-Igen, nos... hadd magyarázzak el valamit, hölgyem. Nézze meg ezt a kabátot,

78

Columbo: Az FBI árnyékában

amit most hordok. Látja, hogy bánok vele? Néha a földön csúszok-mászok. Tudja, amikor keresek ezt-azt. És mindenféle apróságokat tartok a zsebeimben. Félig leégett szivarokat. Keményre főtt tojásokat. Néha töltényeket. Jegyzetfüzetet, feltéve, hogy nem felejttem el magammal vinni. De a lényeg nem is ez, hanem az, hogy ennek a kabátnak öve van, és az első dolgom lenne ezt elveszíteni. Javíthatatlan vagyok ezekben a dolgokban.

– A Burberry-kabátokon az öv hárul rögzítve van, de amúgy sem szokták nagyon használni, ez csak a stílus miatt van rajta. Hogy jól nézzen ki. De meg is köthetjük, és akkor többé nem is kell vele foglalkoznia. Hadd keressek egyet a maga méretében!

A nő eltűnt egy ajtó mögött. Columbo belebámult a tükörbe, és csak vizslatta magát. Mindegy, hogy a nő mit mondott, egyszerűen nevetségesnek érezte magát benne. Azt sem tudta, hogy jelenhet majd meg az irodában egy olyan kabátban, ami a bokájáig ér. Nem is beszélve a pántokról meg a karikákról.

Aztán megnézte az árat. Te jó ég! Gyorsan kiugrott a kabátból, és óvatosan ráfektette egy állványra, amiről nadrágok lógtak.

– Ez már jó lesz, Columbo hadnagy, és majd megköjtük az övet, hogy...

– Hölgyem, nagyra értékelem, de azt hi-

79

William Harrington

szem, valami más módját kell találnom, hogy felhasználjam az utalványomat. Tudja, a mostani ballonkabátom túl jó szolgálatot tett nekem az évek során. Azt hiszem, túlságosan is kötődöm hozzá. Utálom eldobni azokat a dolgokat, amelyek

kiszolgáltak eddig. Úgy érzem ettől magam, mintha elárulnám őket. Mint például van egy autóm, ami, nos... Az elegáns nő bólintott.

– Nekem is van egy pár ilyen cipőm. Annyira kényelmes. Nagyon viseltes már, de egyszerűen nem tudok róla lemondani.

– Talán mutathatna nekem egy zakót.

– Természetesen. Ott, hátul. Időről időre rendőröket is öltöztetünk ám. Maga mindig magánál hordja a fegyverét? Mert át tudjuk szabni a zakót, hogy eltakarja.

– Nos, nem, hölgyem. Én...

– Semmi gond. A szabónknak van egy vállra vehető pisztolytartója, benne egy darab fával kimerevítve. Azzal kipróbálhatjuk, és aztán át tudja úgy alakítani, hogy ne dudorodjon ki a zakója.

Mire negyvenöt perccel később kilépett az üzletből, Columbo vett egy skótmintás zakót barna árnyalattal, hozzá pedig egy nyakkendőt, ami az eladó szerint remekül passzol hozzá. Eddig soha nem tűnt fel neki, hogy egy férfi ötven dollárt is el tud költeni egy nyak-

80

Columbo: Az FBI árnyékában

kendőre, így hát megfogadta, hogy olyan óvatosan köti majd meg, hogy a végén még a vékony vége is rövidebb lesz a vastagnál. Túl is lépte az utalvány összegét, így hát a bankkártyáját kellett segítségül hívnia, hogy ki tudja fizetni a végösszeget. Mrs. Columbo bizonyosan szomorú lesz, ha viszontlátja a régi kabátot, mivel azt kérte, hogy hagyja ott a kukában, miután megvette az újat. De attól biztos elégedett lesz, ha megtudja, hogy a férje milyen elegáns zakót vett magának. Egyelőre csak a nyakkendőt vitte haza. A zakó csupán egy hét múlva lesz kész.

13

JANUÁR 4., HÉTFŐ – REGGEL 8.49

Hétfő reggel Columbo bement az irodába, és egy gyakornok nyomozó jelentését találta az asztalán, amelyben a West Santa Monica körút lakóinak beszámolóí szerepeltek.

Mrs. Barbara Pitzmeyer jelezte, hogy megfigyelt egy férfit, aki Clendenin házával szemben, kicsit nyugati irányban állt pár perccel a robbantás előtt. Az átlagnál kicsit magasabbnak, jól öltözöttebbnek írta le, s állítása szerint

81

William Harrington

kalapot viselt. Nem szentelt neki különösebb figyelmet, mivel azt a benyomást keltette, mintha a környéken lakna, vagy látogatóban lenne. Az utcán lévő lámpa fénye kicsit halovány volt, úgyhogy nem tudott további leírást adni a férfi külsejéről. Arra is tett utalást, hogy az autója valamivel nyugatabbra parkolt, de semmi különöset nem vett rajta észre.

– Valószínű, hogy a mi emberünk – mondta Columbo Martha Zimmernek, miközben átnyújtotta a jelentést. A nő odajött az asztalához és elolvasta. – Ez is azt mutatja, hogy sehol sem találsz olyan helyet, ahol valaki észre ne venne.

– Ez nem segít túl sokat – mondta Martha, majd visszanyújtotta a jelentést.

– Valóban. A semminél ugyan több, de nem sokkal.

– Hol kezdjük, Columbo?

– Én majd kezdem Jonathannel.

DÉLUTÁN 2.20

Jonathan egyszerűen csak Xanadunak hívta a birtokát. Háromszáznegyven holdas telekből állt, amit egy magas kerítés vett körül, tekerceslt szögesdróttal a tetején. A szöges-

82

Columbo: Az FBI árnyékában

drótos kerítés mögött egy burkolatlan út húzódott, amin Jeepekkel, dzsipekkel őrzjáratoz-tak fegyveres örök éjjel és nappal. Érzékelők vizslatták a földet, bármiféle mozgás, hő, vagy mágneses sugárzás után kutatva, hangot keresve. És ha még ez sem lett volna elég, ott voltak még a dobermann kutyák is.

A ház ugyan nem volt akkora, mint a legendás Hearst palota a San Simeonon, de kétségtelenül abba a kategóriába tartozott. Grandiózus hely volt, egy szabályos bazilika a milliárdos sztár dicsőségére. Egy apró gőzvonat járt körbe a birtokon. Úgy száz méterre a háztól volt egy kifutópálya és egy helikopter leszálló, amelyeken acélsorompók vigyáztak: nehogy valaki csak úgy ismeretlenül leszálljon Jonathan birtokán. A ház egyik szárnyának tetején parabolaantennák fogták a tévéadásokat a világ minden pontjáról, és amelyek egyben kifinomult kommunikációs rendszer antennájaként is szolgáltak.

A tévéantennát kivéve a többi most nem működött. Xanadu már nem volt a régi, nem volt a világ legértékesebb szórakoztató vállalkozásának központja.

Columbo odahajtott a főkapuhoz. Megnyomta a dudát.

Senki nem jött ki. Egy hangszóró egyszer csak azt recsegte:

83

Wiliarn Harrington

– Senkit nem fogadunk. Forduljon meg, és tűnjön el. Vagy birtokháborítást követ el.

– Nem hinném! – kiabálta Columbo. – Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i rendőrségtől.

– Tartsa egy percre.

Columbo nekidőlt a Peugeot-nak, és meggyújtott egy szivart. Kinyílt egy ajtó a portán, és egy férfi lépett ki rajta.

Az izmos, kefehajú, és rendőregyenruhának látszó inget viselő férfi kétkedően nézett Columbóra. A hadnagy felmutatta az igazolványát.

– Ez a hely nincs kívül a hatáskörén?

– Dehogynem, ám ha Mr. Jonathan nem beszél velem most, akkor majd a seriff irodájában fog egy kicsit később. Rajta múlik.

– Gondolja, hogy el tudja intézni, hadnagy?

– Igen, gondolom. Talán egy évvel ezelőtt még nehéz lett volna, de a nő, akit tegnap felrobbantottak, kicsit átrendezte a dolgokat. A főnöke már nem tudja úgy irányítani a világot, hogy neki megfeleljen. Ahogy én hallom, egy határon túl már nem elég, ha gazdag vagy és híres. És Miss Betsy Clendedin megmutatta Mr. Jonathannak, hogy hol van az a határ.

– Jó, és mit akar?

– Mindössze néhány kérdést szeretnék feltenni.

84

Columbo: Az FBI árnyékában

– Hadd telefonáljak egyet.

Egy perccel később Columbo áthajtott a kapun, és Peugeot-jával a ház felé tartott. Egy fehér terepjáró vezette fel, azt kellett követnie. A ház főbejáratánál a Jeep dzsip sofőrije – egy másik világoskék egyenruhába öltözött izompacsirta – egy fa alatti parkolóhelyre mutatott. Columbo leparkolta az autóját. Ekkor egy inas kinyitotta az ajtót, és intett Columbónak, hogy menjen be.

– Ez igen, Mr. Jonathannak aztán elegáns kis otthona van!

– Ő nem Mr. Jonathan, uram. Jonathan a keresztnéve. Általában nem használja a vezetéknevét, úgyhogy nyugodtan hívhatja Jonathannak, ahogy mindenki más.

Az inas bevezette Columbót a házba. A hadnagy megállapította, hogy a villa

inkább rikító, hivalkodó és mesterkéltség volt, de a legkevésbé sem elegáns. A márvány és az aranyozás rideg volt. Az előcsarnok, amin átvezették a ház hátsó felébe, olyan volt, mint egy fényűző hotel folyosója.

A mozaikkal burkolt úszómedence Nep-tunt ábrázolta, amint a habléányokkal mulat. Olyan futballpálya nagyságú volt az egész, de nem lehetett mélyebb másfél méternél. Az egész egy igazinak látszó, de valójában gipszből készített barlangban volt, a

85

William Harrington

falakon buja festményekkel. A vízben hat igazi, élő sellő lubickolt – mind anyaszült meztelenül. Nem tudni, de remélhetőleg mind átlépte már a felnőtt kor határát. Vidáman hancúroztak, ezzel is szórakoztatva a férfit, akit a világ csak Jonathanként ismert.

Columbo már sok fényképet látott a fickóról, és tudta is, hogy mire számíthat vele kapcsolatban. Habár évekig senki sem használta ezt a kifejezést, de az igazság az volt, hogy Jonathan albínónak született. A haja fehér volt, ahogyan a bőre is: természetellenesen fehér. Egy francia barokkot idéző, úgynevezett „hosszú széken”, vagyis nyugágyon ült, egy hatalmas ernyő árnyékában. Vörös tanga formájú bikini alsó volt rajta, és egy Dodgers feliratú baseball sapka. Ahogy Columbo felé lépett, levette napszemüvegét. Talán azért, hogy jobban lássa a nyomozót; talán azért, hogy engedjen egy pillantást a halvány, kékes-rózsaszínes szemére.

A színpadon, színes fények alatt Jonathan mindig a szinte márkajelvévé vált fekete rúzs-zsal, fekete szempillafestékekkel, szemceruzával kifestve mutatkozott, kétségtelenül lenyűgöző látványt nyújtva.. Illetve borzalmas látványt. Nézőpont kérdése. Elszánt rajongók milliói istenítték, miközben hasonló milliók undorodtak tőle. Betsy Clendenin le-

86

Columbo: Az FBI árnyékában

leplező könyve megváltoztatta ezt az arányt. A rajongók száma megcsappant, Jonathan lemezei pedig már nem kerültek fel automatikusan az eladási listák élére.

– Columbo hadnagy – kezdte Jonathan. A beszédhangja olyan volt, mint az énekhangja: magas fekvésű, bársonyos és mézes-mázos. – Már hallottam magáról. Üljön le. Charles! Vegye el a kabátját! Ha szeretne mártózni egyet a medencében, vannak kabinok, ahol...

– Hát, köszönöm, de nem, uram. Nem maradok sokáig. Csak azért jöttem, hogy egy-két rövid kérdést feltegyek.

– Legalább igyon egyet.

– Szolgáltatban vagyok, de talán, egy vékonyka skót whisky még nem árthat meg. Csodálatos helyen lakik. Még csak hasonlót sem láttam eddig.

– Senki sem látott még ilyet, hadnagy -mondta Jonathan egy gyenge kis mosoly kíséretében. Majd újra feltette a napszemüvegét. – Tetszenek a nimfácskáim, hadnagy? A szüleik ott ülnek a medence túlsó partján, mielőtt csodálkozni kezd. Biztos vagyok benne, hogy érti.

Betsy Clendenin azt állította a Jonathanról szóló könyvében, hogy komoly összegeket fizetett bizonyos szülőknek azért, hogy a pu-

87

William Harrington

bertás kort még el sem érő lányaik orális örömeiben részesítsék őt, olykor ketten-hárman is egyszerre. Betsy azt is megírta, hogy Jonathan busás fizetséget adott fiatal prostik-nak, hogy részt vegyenek a szado-mazo játékaiban: korbácsolások és egyéb kínzások. Állítólag a férfi képtelen volt élvezni a normális szexet, és mivel

lehetősége volt megvalósítani a különböző fantáziáit; hát megtette.

– Nem az én dolgom – vágta rá Columbo.

– A maga dolga kinyomozni, hogyan halt meg Betsy Clendenin. Láttam a tévében, hogy maga vezeti a nyomozást a robbantás ügyében. Gondolom, én is a gyanúsítottak között vagyok.

– Addig, amíg nem találjuk meg az elkövetőt, mindenki gyanúsított – mondta Columbo. Majd felhúzta a szemöldökét, és felfordította a tenyerét. – Természetesen egyesek inkább gyanúsak, mint mások.

– Mint én.

– Igen, uram, mint ön. Volt rá lehetősége, volt rá indítéka.

– Az a nő a revolverújságírás történetének eddigi legnagyobb lejárátását követte el.

– Nem olvastam.

– Isten áldja magát, Columbo hadnagy.

– Talán a feleségem olvasott belőle néhány részletet különböző magazinokban.

88

Columbo: Az FBI árnyékában

– A Glitz-ben. Maga tette hüvösre azt a mo-csodék nőt is. Ai-ling Cooper-Svanra gondolok. Ismertem a férjét, Gunnart. Nem volt egy kedves fickó, de... – Jonathan csóválta a fejét.

– .. mégsem kellett volna betörni a fejét -fejezte be a gondolatot Columbo.

– Mindegy. Azt mondta, hogy volt indítékom megölni Betsy Clendenint.

Beismerem, több okom volt kinyírni azt a nőt, mint bárki másnak, aki még szóba jöhet. De nem én voltam, hadnagy. És még valami, fel sem béreltem rá senkit.

– Hol volt csütörtök éjszaka, ha nem bánja, hogy megkérdezem?

– Pontosan itt. Ahol mindig is vagyok, ha épp nincs fellépésem. Hadnagy úr... legyen kegyes hozzám. Egy olyan férfi áll most magával szemben, akinek olyan rossz a szeme, hogy még jogosítványa sem lehet. Akinek nem lehet normális emberi kapcsolata senkivel, mert mindenki nyomoréknak tartja. Egy olyan ember, aki megpróbál megküzdeni mindezzel, aztán jön egy rosszindulatú kurva, és megpróbálja tönkretenni. Pénzért, profitért, csak úgy. Nem sajnálom, hogy meghalt. Azt sajnálom, hogy olyan gyorsan halt meg, hogy még csak nem is szenvedett. De nem én öltem meg, és nem fogadtam fel senkit sem, hogy megtegye helyettem.

89

William Harrington

Az inas letette az asztalra Columbo skót whiskyjét.

– Meg tudta volna tenni, és meg is tette volna – de nem tette. Nincs egyetlen olyan bizonyíték sem a kezemben, ami a maga bűnösségére utalna.

Jonathan talán Columbót bámulta oly meredten a napszemüvege mögül, a fekete lencséken keresztül azonban ezt nem lehetett megmondani. Columbo figyelte egy darabig, majd amikor érezte, hogy nem tud olvasni az arckifejezéseiben, inkább szájához emelte a whiskyt.

– Biztos vagyok benne, hogy tudja mit jelent a szó: pirotechnika.

– Igen, uram.

– Kukkantson bele Mrs. Clendenin rólam írt könyvébe. A százötvenegyedik oldalon azzal vádol meg, hogy homoszexuális kapcsolatban álltam egy Weldon James nevű emberrel. Szegény Weldon. Természetesen meleg a fickó, de mindezt titokban tartotta addig, amíg ez a ribanc nevetség tárgyává nem tette. Esküszöm, nem volt köztünk semmiféle kapcsolat. De az, akivel együtt volt, olyannyira megszágyenülve érezte magát, hogy elhagyta őt. Weldon magára maradt, összeroppant. Weldon a hollywoodi filmipar egyik legkifinomultabb pirotechnikusa, vagyis ha valaki tisztában

Columbo: Az FBI árnyékában

van vele, hogyan kell felrobbantani valamit, akkor az ő. Én továbbra is a barátomnak tekintem, és biztos vagyok benne, hogy nem ő tette. Viszont előbb vagy utóbb eljutnak hozzá, és neki is jobb lenne, ha mihamarabb tisztáznák a nevét.

– Értem. Köszönöm. Ellenőrizni fogjuk Mr. Weldon Jamest.

– Ássa bele magát a nő írásaiba, hadnagy. Egy romboló mocsok volt, aki bosszúból tönkre tette mindazokat, akiknek irigy volt a sikereire.

Columbo lenyelte a Scotchot.

– Most már igazán vissza kell mennem a városba, uram. Köszönöm az italt, és hogy megnézhettem ezt a csodálatos birtokot.

– Bármikor szívesen látom – mondta Jonathan. – Jöjjön, amikor egy kicsit több időt tud itt tölteni. Amikor úgy egy órát úszni is tud.

– Nem fogja elhinni. Nem tudok úszni – mondta Columbo, miközben felkelt, és a ház felé pillantott.

Jonathan kajánul elvigyorodott.

– Majd a sellőányaim megtaníjták.

– Ööö, igen... Hát, nem vagyok róla meggyőződve, hogy én...

– Bármikor, hadnagy. Mindig szívesen látom.

91

William Harrington

– Köszönöm. Igazán köszönöm. Oh, oh, van itt még valami. Egy apró dolog, amit meg akartam kérdezni. A biztonsági emberei. Honnan is valók?

– Detwiler Művek, hadnagy. Évek óta ők végzik nekem ezt a munkát.

– Detwiler... Értem. Már hallottam róluk. Soha nem volt semmi panasza?

Jonathan megrázta a fejét.

– Hatékonyak, hűségesekek... Többet nem is kérhetnék.

– Nos, még egyszer köszönöm. További szép napot, uram.

14

JANUÁR 4., HÉTFŐ – DÉLUTÁN 2.30

Fritz a kis katolikus templomban épp Meredith Nelson mellett ült.

Megemlékezési szertartást tartottak Betsy Clendenin emlékére. Koporsó nem volt. Az orvos szakértő még nem adta ki a holttestet, de valószínű, hogy nem is lennének oly sokan, akik darabokban szerették volna viszont látni szerettüket.

Fritz Meredith kezét fogta. Néhány ember már észrevette, és meg is mosolyogta a virágzásnak induló kapcsolatot a hetvenes évei-

92

Columbo: Az FBI árnyékában

ben járó férfi – akit ebben a városban inkább sikeres ingatlanügynökként, mintsem visszavonult FBI-ügynökként ismertek – és a feltűnő, középkorú színésznő között, aki ráadásul még erre a szomorú eseményre is úgy öltözött fel, mintha még mindig a szappanoperában szerepelne. Rövid és szűk ruha, igaz, legalább fekete.

Fritzet egyáltalán nem érdekelte, hogy mások mit gondolnak. Tökéletesen elégedett volt Meredith-tel. Az egyetlen dolog, amivel kétségkívül nem szerzett örömet, amikor könnyes szemmel megkérte a férfit, hogy jöjjön el, és fogja a kezét a kedves barátja tiszteletére tartott szertartás alatt.

Ő is itt volt tehát. Körbenézett és azon tűnődött, hogy vajon kik ezek az emberek, akik ennek a mocsadék nőnek a megemlékezésére eljöttek. Eljátszott magában a gondolattal: talán egyesek épp az áldozatai voltak, és csak azért vannak itt, hogy magukban jót röhögjenek, amikor a nőt magasztalják.

Különösen megragadta a figyelmét egy feltűnő, vörös hajú nő – akiről nem

tudta, hogy Adrienne Boswellnek hívják. De nem ismerte fel Bili Lloydot sem, aki Ali-ling Cooper bebörtönzésének ideje alatt a Glitz főszerkesztő-helyettesi feladatait látja el. Ott volt még Bruce Emerson, a rock- és rapsztár

93

William Harrington

Jonathan menedzsere és üzleti partnere. De Fritz még az Emerson mellett ülő Marcus Detwilert sem ismerte fel, aki a Jonathant védő céget vezeti, s egyben résztulajdonos is a Jonathan Enterprises-ban is. Fritz a trió harmadik szereplőjének nevét sem hallotta korábban. Ott ült pedig Seizo Assano is, az Assano Electronics elnöke, aki Jonathan összes eddigi lemezének producere volt.

A dicsérő szavakat Walter Mahaffey, az elhunyt kiadója mondta el. Betsyt úgy jellemezte, mint „egy kifogyhatatlan energiával és hatalmas tehetséggel bíró újságírót, akit szakadatlan becsületesség jellemzett.”

Hirtelen egy kellemetlen gondolat suhant át Fritz Kloss fejében. Lehetséges, hogy Betsy már beküldött bizonyos másolatokat, fejezeteket Mahaffeynek? Ha íg van, akkor a nagy büdös semmiért robbantotta fel. Mahaffey-vel meg nem csinálhatja ugyanazt.

Micsoda gondolat!

Fritz hazavitte Meredith-et.

– Igazán megrendítő szertartás volt -mondta a nő. – Betsy minden elhangzott szót megérdemelt, sőt... Még mindig nem tudom elhinni, hogy meghalt. Nem tudom elhinni, hogy valaki meg akarta ölni.

– Sok ellenséget szerzett magának, gondolom – felelte Fritz.

94

Columbo: Az FBI árnyékában

– Na jó, de megölni!

– Gondolod, hogy valamiféle mártír? Meredith bólíntott.

– Abszolút. Te, észrevetted, hogy kik voltak ott? Az a három ember, aki Jonathant irányítja és birtokolja. Egymilliárd dollárjukba került, vagy még több.

– Nyomorék majom – mondta Fritz szúrósan.

– Egy teljes istenverte ipart, Fritz. Hát nem érted? Egymaga lerombolt.

– Hogyan? Mit is csinált vele egész pontosan?

–Hát nem tudod? Na... Akkor most bejössz ide, leülsz a nappaliban, és én odaadom a könyvét. Aztán majd rájössz.

DÉLUTÁN 5.00

Meredith töltött Fritznek egy gint, aki ezután levetette a cipőjét, és hátradőlt „Az igazi Jonathan” című Betsy Clendenin könyvvel.

Voltak benne elég húzós részek...

„A sajtosai azt állították, hogy Kitty Lockhart édesanyja is minden alkalommal jelen volt, amikor a lánya Jonathannel tettvett. Ott volt, ez tény. Amit a Jonathan Enterprises marketing osztálya elhallgatott, az

95

William Harrington

az, hogy az anya sajnálatra méltó drogos, egy igen költséges szokás rabja. Annyira hatalmába kerítette a crack, hogy anyja kétségbeesésében eladta Kittyt, hogy fenntarthatassa a szenvedélyét. Sőt mi több, miután elszívta az adagját, túlságosan belemerült a képzeleték világába, így fogalma sem volt róla, mit művelt Kitty és Jonathan.

Amit Kitty és Jonathan művelt, az a leírhatatlan határait súrolja. Kitty ártatlan gyermeki szavaival, vagy orvosi szakkifejezésekkel ugyan elmesélhető, de mindenképpen undorító, beteges kapcsolat volt ez a harminckét éves perverz disznó

és a tizenkét éves gyerek között.

Kitty szavaiból ennyit idézhetek: – Anya elmondta nekem, hogy Jonathan mit akart velem csinálni. Nem hiszem, hogy jó dolog volt, de anya azt mondta, hogy az, és végül is ő volt Jonathan. De azt kell mondanom, először hánytam. Nem tehettem róla. Csak hánytam. Jonathan nevetett. Aztán, azt hiszem, én is nevettem. Következő alkalommal már nem hánytam. De Penny igen, amikor harmadszorra csinálta. Mindannyian jót neveltünk rajta, még Penny is. Nem tudom, mi volt Penny baja. Úgy értem, hamar hozzá lehet szokni, tudod. Tudod?

96

Columbo: Az FBI árnyékában

Fritz letette a könyvet.

– Te ezt elhiszed? – kérdezte Meredith-től.

– Nem perelték be rágalmazásért.

– De hogy lehet, hogy ez az ember nincs a rácsok mögött fajtalanzkodásért?

– Csak olvasd tovább – mondta Meredith.

„Egy hónappal azután, hogy Kitty Lockhart beszélt ebbe a diktafonba, eltűnt, csakúgy, mint az anyja, Bea. Két hónapi nyomozásba telt, mire kiderítettem, mi történt anyával és lányával. Élnek, és jól vannak. Egy Manaus nevű brazil városban laknak, az Amazonas felső vidékén. Kittynek egy saját háromszobás lakása van, egy modern épületben. Gyakorlatilag az otthon az anyjáié, de Bea jelenleg egy elvonóközpontban él a külvárosban, ahol minimum egy évig ott is tartják. Kitty nem jár iskolába. Egy szót sem beszél portugálul. Van egy barátja, egy másik kivándorolt amerikai fia. A lány most tizennégy éves, és terhes.

Brazília akkor sem kényszeríthetné Kittyt, hogy visszatérjen az Államokba, ha maga az amerikai kormány kérvényezné azt. Kitty nem vádlott, hanem tanú. Ha meg is vádolnák valamivel, túl fiatal ahhoz, hogy bíróság elé állíthassák. Ami az anyját illeti, nos, Brazília nem szereti a kiadatást. Bárhogy is

97

William Harrington

van, Kitty ellen az egyetlen tanú saját maga, aki azonban nem fog tanúskodni.

Egy másik kislány, aki szintén Jonathan szolgálatába állt, nem járt ilyen jól. Az a bizonyos Penny, akit Kitty említett, eltűnt a föld színéről, csakúgy, mint az apja, aki – úgy tűnik – eladta Pennyt Jonathannek. Az igazi neve Pénelopé Kent, apja pedig Edward Kent. Mindketten eltűntek. Talán Brazíliában vannak ők is, de ha így is van, jelen sorok írója sajnos nem tudta megtalálni őket...”

Fritz letette a könyvet. – Nem gondolod, hogy Miss Clendenin csak kitalálta annak a nagy részét, amit leírt?

– Ha nem az igazat írta abban a könyvben, akkor Jonathan emberei miért nem perelték be rágalmazásért? Mondtam már: Betsy egymilliárd dolláros iparágat vágott ezzel tönkre. A fickó már nem keresett annyira jól, mint korábban. Nem mintha persze szüksége lenne rá.

– Gondolod, hogy ő ölte meg? – kérdezte Fritz.

15

Columbo Adrienne társaságában leült egy asztalhoz a Fonda la Palomában. A nő még

98

Columbo: Az FBI árnyékában

mindig azt a fekete ruhát viselte, amiben Betsy Clendenin gyászmiséjén volt.

– Ez volt a törzshelye – mondta Adrienne. – Talán ez mond róla valamit.

– Nekem az a tapasztalatom, hogy abból még nem tudsz meg valakiről többet, ha elmész a kedvenc kocsmáiba – mondta Columbo.

Adrienne elmosolyodott.

-Én egy gonosz nő vagyok, Columbo. Csak inni akartam magával. Szeretném, ha a befolyása segítségével tenne nekem egy szívességet.

- Miféle befolyásom van nekem, amivel segíthetnék magának?

- Szeretném, ha felkerülnék Ai-ling Cooper hivatalos látogatói listájára.

Beszélni akarok vele. Betsy Clendenin két héttel azelőtt látogatta meg a börtönben, hogy meggyilkolták. Betsy nemcsak azért ment oda, mert régi jó barátok voltak. Oka volt rá, hogy odamenjen. Valamin dolgoztak. Ai-ling talán tudja, hogy min. Emlékezzen csak rá, mit mondott – Betsy felrobbantása elég drasztikus módja lett volna valamiféle bosszúnak, sokkal valószínűbb, hogy valami új anyag nyilvánosságra kerülését akarták ezzel megelőzni.

Columbo bólintott.

99

William Harrington

- Gondoskodni fogok róla, hogy bejusson hozzá. Egy feltétellel. Tudni akarom, mit mond magának.

- Én sem gondoltam másképp.

- Van egy apróság Clendenin meggyilkolásával kapcsolatban, ami engem nagyon zavar. – mondta Columbo. – Tudja, hogy van ez, amikor bizonyos gondolatok csak úgy megakadnak az ember fejében, és nem lehet róluk megfeledkezni. Nos, itt van az a dolog, ami megrekedt idebent, és nem tudom kiverni a fejemből. Valószínűleg semmit nem jelent, csak valami apróság, de...

- Miről van szó? Mondja csak ki.

- Szóval... amikor megtörtént a robbanás, és a detonáció megölte Miss Clendenint, akkor a nő anyaszült meztelen volt. Miért így? Egyedül volt. Egyedül kellett lennie. Senki más nem halt meg a házban. Miért volt akkor pucér?

Adrienne ismét elmosolyodott.

- Titokban maga előtt látja a képet, mi?

- Ez egy furcsa, szokatlan dolog. Tapasztalataim szerint, amikor egy ilyen adat teljesen összeférhetetlen a többi ténnyel, akkor annak van valami fontos jelentése. Az irodájában ölték meg, nem pedig a háló- vagy a fürdőszobájában. De akkor miért volt...

- Columbo. Betsy, hogy úgy mondjam,

100

Columbo: Az FBI árnyékában

testalkatát illetően igencsak kiteljesedett és valószínűleg fűzőt hordott, így megkönnyebbülés lehetett számára kibújni belőle. Nem hiszem, hogy ez az apró dolog ilyen rejtélyes lenne.

- Rendben. Találja ki, hol voltam. -Hol?

- Xanaduban. Adrienne mosolygott.

- „Xanaduban Kubla Kahn egy méltóságteljes rendeletet hozott...”

- Itt megfogott. Hogy szól? – kérdezte Columbo.

Adrienne szavalni kezdett:

„Kubla kán tündérpalotát

építtetett Xanaduban,

hol roppant barlangokon át

örök éjbe veti magát

az Alph, a szent folyam.

Mérföldnyi jó földet tizet

gyorsan torony s fal övezett:

*s itt tömjénfa nyílt, illat volt a lomb,
tündöklő kertek és kanyar patak;
ott sötét erdők, vének, mint a domb,
öleltek napos pázsitfoltokat.*

Xanaduban Kubla Kahn

Hozott egy méltóságteljes rendeletet

Ahol az Alph, egy szent folyó folyt

101

William Harrington

Sok kis üreget át az emberhez

Le, egy naptalan tengerhez.

Így kétszer öt mérföld termékeny föld

Falakkal és tornyokkal kerített körül

És kertek voltak fényes,

hullámos patakocskákkal

Ahol tömjén-termő fák virágoztak

És ahol olyan öreg erdők voltak,

mint a hegyek,

Napos, zöld foltokkal borítva.”

– Igen – mondta Columbo. – Igen, ez az a hely. Nem értek ugyan minden szót, de tökéletesen megfelel annak, amit láttam. Ki írta ezt?

– Sámuel Taylor Coleridge.

– Nos, a feleségem talán ismeri. Esti képzésre jár az egyetemre. Coleridge... Coleridge. Majd megemlítem neki.

– Hogy jutott el Xanaduba?

– Nos, miután már sikerült, átjutottam azokon a baromarcú örökön, utána már úgy bántak velem, mint egy herceggel.

Adrienne sóhajtott.

– Azok a „baromarcúak” képesek akár egy Los Angeles-i rendőrt is gond nélkül megölni és elásni a hulláját. Szerintem azt gondolták, hogy semmi terhelő adat nincs a birtokában Jonathannal szemben.

102

Columbo: Az FBI árnyékában

Columbo vállat vonva így szólt:

– Nincs is.

– Olyan benyomást keltett magában, mint...

– ...mint aki alkalmatlan komolyabb bűnök elkövetésére.

– Nem is képes. Egyáltalán. Hülyeként is milliárd dolláros vagyontárgy volt. Columbo, emberek milliói istenként imádták. Százvezrek még most is a lábai előtt hevernek. Ő volt a legnagyobb durranás a drogos zsírbugyó óta.

– Zsírbugyó...?

– A Király. Elvis Presley. Ha Betsy róla csinált volna olyan könyvet, mint Jonathan-ról...

– Értem, mire céloz. De már megtörtént. Azzal, hogy meghalt, még nem jönnek vissza a rajongói. Csak azt érte volna el, hogy még több nyilvánosságot kapjon a dolog. Én...

– Detwiler nem az a könnyen felejtős fajta – vágott közbe Adrienne.

– Detwiler?

– Marcus Detwiler, a Detwiler Biztonsági Szolgálat elnöke. Azok a baromarcú örök, akikre utalt, azok mind Detwiler baromarcúi. Ráadásul Detwiler nemcsak

Jonathan védelmét látja el, de ha úgy tetszik, birtokolja is a sztár egy darabját. Ott volt egyébként

103

William Harrington

Betsy gyásmiséjén. Csakúgy, mint Jonathan menedzsere, Bruce Emerson, aki szintén tulajdonos a bizniszben. És ha már itt tartunk, akkor ott volt Seizo Asano is, aki ugyan nem mondhat magáénak konkrét részesedést a „Jonathan-gyárból”, de hatalmas vagyonokat keresett az Asano Electronics és Jonathan között kötött exkluzív lemezszerződéseken.

– Ők miért voltak ott a szertartáson?

– Ki tudja? Talán, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy tényleg meghalt. Hogy kárörvendjenek. Sok pénzükbe került.

Columbo megrázta a fejét.

– Úgy tűnik, hogy sok embernek sok pénzébe került.

– Columbo, ha Betsy Clendenin gyilkosát meg akarja találni, akkor el kell olvasnia néhány könyvét. Ugorjon be hozzám, és kölcsönadok egy-két kötetet.

ESTE 7.21

Ai-ling Cooper egy kis asztalnál ült a cellájában. Épp levelet készült írni. Megengedték neki, hogy legyen bent egy hordozható táskairógépe, egy primitívebb szövegszerkesztővel, amin dolgozhatott. Dolgozott is rajta lendületesen, a gép csak úgy nyelte a papírokat. Ma este Bili Lloydnak írt levelet, aki a

104

Columbo: Az FBI árnyékában

Glitz magazin főszerkesztő-helyetteseként dolgozott, amíg ő börtönben van.

Nálad van a Clendenin-anyag darab, amit azután küldtem el, hogy Betsy meglátogatott decemberben. A halála felértékelte az anyagot, úgyhogy adjunk neki megfelelő helyet, és tegyük mellé a halálával kapcsolatos információkat.

Ami sokkal fontosabb, hogy elmondta nekem: információkkal rendelkezett, miszerint Hoover bizalmas FBI-aktákat emelt el, és adott át Roy Cohn-nak. Nem akkor, amikor Cohn még McCarthy-val volt, hanem amikor már ügyvédként dolgozott New Yorkban. Most, hogy ez történt, gondolom, már nem lesz semmiféle könyv.

És ez a lényeg. Fel kellene venni a kapcsolatot Walter Mahaffey-val, és ki kellene deríteni, hogy adott-e neki fejezeteket, részleteket. Kétlem, hogy megírta volna a vonatkozó részeket, mert még mindig kutatást végzett, javában dolgozott rajta. De talán mutatott Mahaffey-nek valamit. Kérlek, hívd fel Dave Peavy-t is, az ügynökét. Derítsd ki, hogy ő mit tud. Ha nem lesz könyv, akkor is lehet valami forró téma, amit mi is leközölhetünk.

Kivett egy doboz Marlborót bolyhos köpe-

105

William Harrington

nyének zsebéből, és a papírgyufa egyik szálával – biztonsági okokból nem engedték meg nekik, hogy öngyújtójuk legyen bent – meggyújtott egy cigit. Újra elolvasta a levelet, és megpróbálta eldönteni, hogy volt-e még valami, amit meg akart üzeni Bilinek.

– Hello, Eileen. – A legtöbb nő a börtönben azt hitte, hogy Eileen-nek hívták. – Adsz egy szálát?

– Persze.

Kirázott még egy szálát a dobozból, felkelt, és a cella rácsain keresztül átadta a nő kezébe, aki odafurakodott, hogy megkapja.

– Gyufa is kell?

– Koszi, de az van.

– Rendben, Sally.

Furcsa – vagy talán kevésbé az –, Sally visz-sza fogja neki adni a kölcsöncigit. A nő huszonegy éves volt, és már két éve volt benn. Huszonöt év és életfogytiglan között kell bennmaradnia, mert megölt egy konkurens kábítószer-árust. Apró természetű lány volt, akiről nehéz elképzelni, hogy bárkit is képes lenne megölni. Ai-ling futólag elgondolkodott azon, hogy róla is megjelentet egy cikket az újságban, de végül úgy döntött, hogy a nyilvánosság csak ártana Sally-nek.

– Betsy elmondta nekem, hogy egy nyugdíjas

106

Columbo: Az FBI árnyékában

FBI-ügynökkel fog interjút készíteni, aki talán tud valamit a Roy Cohn ügyletről. Töröm a fejem, hogy eszembe jusson az illető neve.

16

JANUÁR 5., KEDD – DÉLELŐTT 10.11

Scziegel kapitány (aki seagul-nak, azaz „sirálynak” ejtette a nevét) a Parker Center folyosóján futott össze Columbóval.

– Rohadtul mérges leszek, ha nem látom a fegyverét a karja alatt lógni – mondta.

– Nos, szóval... hát... igen, megígértem, hogy igyekszem pontról pontra betartani a szabályokat, ha már volt oly kedves, és elintézte a felmentést, hogy a Beretta helyett ezt a megbízható öreg stukit hordhassam.

– Félek feltenni a kérdést, hogy meg van-e töltve – mondta a kapitány, csak félig tréfásan. – Vannak töltények a tárban, ugye? Kérem, mondja, hogy van.

– Nos, nem feltételezem, hogy bármi szükség lenne az irodában töltött fegyvert tartani. Balesetek bármikor történhetnek, tudja. Vannak golyók a kocsimban.

– És majd akkor tölti meg, amikor beszáll a kocsijába? Majd töltényeket tesz a...

– Hát persze – bólogatott Columbo. Mivel a

107

William Harrington

kapitány nem kérdezte, nem mondta, hogy amint elhagyja a főhadiszállást, a fegyvert is az ülés alá süllyeszti. A pisztolytáskával együtt. Bolondnak érezte magát, hogy üres pisztolytáskát hordjon, fegyver nélkül.

– Nos, mi a helyzet a Clendenin-üggyel? – kérdezte Scziegel kapitány.

– Látja, milyen vörösek a szemeim, kapitány? Fél éjszaka fenn voltam, és az ő könyveit olvastam.

– És tanult valamit?

– Csak azt, hogy Los Angelesben és azon kívül is nagyon sok ember örömmel meggyilkolta volna. Tudunk valamit egy bizonyos Marcus Detwiler nevű férfiről?

– Ez egy jól ismert név. Kérdezze Bunkót. Amikor Columbo leült az asztalához, egy

üzenetet talált Martha Zimmertől:

A Federal Express megnézte a kimutatásokat, és nem találtak arra vonatkozó adatot, hogy a robbanást megelőző két hétben bármiféle csomagot is kivittek volna Betsy Clendeninnel. Ehhez mit szól?

DÉLELŐTT 10.34

– Üdv, Murph! Történt valami jó kis szélhámosság mostanában?

108

Columbo: Az FBI árnyékában

– Hé, Columbo. Szélhámosság? Hogy kérdezhetsz ilyet? Los Angelesben élünk,

vagy nem? Itt mindenki strici.

– Próbáltál volna New Yorkban élni, ahol én nőttem fel. Ott aztán láttál volna igazi striciket.

– Hollywood – mondta Murphy. – Itt vannak a legnagyobb szélhámósok a világon.

– Nos. Talán ne rendezzünk hencgő versenyt erről.

– Mit tehetek érted, Columbo? Kérsz egy csészényit?

– Persze.

Besétáltak a kávészobába, majd visszatértek Murphy asztalához.

Pat Murphy nyomozó vörös hajú, ír férfi volt, ugyanolyan nagy borvörös orral, mint amilyen a nagy színész, William Claude Dukenfieldnek, vagy ahogy mindenki ismerte: W.C. Fieldnek volt egykoron. Még hozzá ugyanazon okból. Ha szolgálatban volt, vagy ha szolgálatba ment, akkor sohasem ivott. Ha viszont nem dolgozott, akkor kevés ideig volt józan. Elvált és egyedül élt, talán ezért is szeretett a kocsmában inni és haverkodni a szintén nagyban alkoholizáló többi fickóval. Társaságban nem hangozhatott el úgy vicc, hogy ő azt ne ismerte volna, vagy ne emlékezett volna rá.

109

William Harrington

– Hé, Columbo, azt hallottad már, amikor a pasi elmegy az orvoshoz és művi sterilizálását, vagyis az ondóvezetékének elkötését kéri? A doki megkérdezi, hogy megbeszélte-e a dolgot a feleségével és a gyerekeivel. Erre a pasi: „Igen, szavaztak róla. És ez a döntés lett a nyerő, tizenkettő-három arányban”. Hehe. Na, mit tehetek érted, Columbo?

– Oszd meg velem, amid van egy Marcus Detwailer nevű pasival kapcsolatban.

– Semmink sincs. Tudom, kire gondolsz, de semmink sincs róla. Az ő cége valami külön kategória. Ha minden igaz, akkor kifejezetten priuszos embereket alkalmaz. Volt már néhány bejelentés velük kapcsolatban, meg néhány letartóztatás és egy pár ítélet is.

– Mivel kapcsolatban?

– A Detwiler Biztonsági Szolgálat birtokok és üzletek védelméhez közvetít ki biztonsági embereket. Azok a fickók tudják, hogyan kell hülyére verni valakit. Az egyikük meglőtt egy palit, olyan két-három évvel ezelőtt. Túl sok hasonló eset történt. Csak úgy mellékesen, egymás közt, valami nem tiszta azokkal, akik a Detwiler Biztonsági Szolgálatot alkalmazzák. Minden alkalommal, amikor hallok felőlük, gyanakvás lesz rajtam úrrá. Sok tisztességes biztonsági cég van a városban, a Detwiler nem tartozik közéjük.

110

Columbo: Az FBI árnyékában

– Scziegel kapitány tett rá utalást, hogy Bunkó tudhat valamit Detwilerről. Mi lehet az, Murph?

Murph kortyolt egyet a kávéjából.

– Arghh. Hát a gyilkosságiaknál sose lesz ennél jobb kávé? Miért pont a Los Angeles-i kapitányságon van a legrosszabb kávé az egész városban, amikor épp a szolgálatban lévőknek kell olyan rohadt sokat inni belőle? Még mindig csak magunk közt szólva. Nem kizárt, hogy Detwiler kifürkészi a kliensei titkát, majd megszarolja őket vele. Nem tudom bizonyítani, de szinte biztosan így van. Scziegel is valószínűleg erről beszélt. Ahogy mondtam, az már valami rosszat jelent, ha az illető a Detwilert bízza meg a saját védelmével.

– Szerinted felbérelhetők valami komolyabb akcióra is? – kérdezte Columbo.

– Mint például Betsy Clendenin felrobbantása? Ez jár a fejében?

Columbo bólintott.

– Ez jár a fejemben. Betsy Clendenin felrobbantása.

Murphy megrántotta a vállát.

– Ez a te dolgot, Columbo. Én nem tudhatom.

111

William Harrington DÉLUTÁN 1.49

– Columbo. Columbo hadnagy, Los Angeles-i rendőrség, gyilkossági csoport. Két órára beszélünk meg időpontot Mr. Peavy-vel. Kicsit korán érkeztem, tudom. Általában így szoktam. Van egy ilyen szokásom, hogy hamarabb felbukkanok, mint ahogy oda kellene érnem.

A titkárnő, akihez beszélt, egy különleges szépséggel megáldott fekete nő volt.

– Igen, megtaláltam a határidőnaplóban a két órás időpontnál, hadnagy. Egyik ügyfelével van, de biztos vagyok benne, hogy Mr. Peavy két órára kész lesz magával találkozni.

– Akkor itt várok – mondta Columbo.

– Sajnálom.

– Nem tesz semmit. Korán jöttem. Különben is a várakozás teszi ki a munkám nagy részét. Ööö... Nincs véletlenül egy kis só az asztalában, csak úgy? Tudja, olyan kis zacskós, mint amit a McDonald's-ban, meg ilyen helyeken lehet kapni.

A nő elmosolyodott, megvillantva hibátlan fehér fogsorát.

– Hát... – elővett egy kis zacskó sót az egyik fiókból.

– Köszönöm. Igazán nagyon köszönöm -mondta Columbo.

112

Columbo: Az FBI árnyékában

Ezután leült, kivett egy főtt tojást a ballonkabátja zsebéből, kicsit meggörgette a kezében, hogy megtörje a héját, majd lefejtette, megsózta, és elégedetten elkezdte elmajszolni.

– Nem volt időm ma ebédelni – kezdett magyarázkodni. – Ez egy tökéletes dolog, tudja. Tápláló, és az íze is remek. A feleségem egy lábosnyit tart belőlük a hűtőben, én meg minden reggel elviszek magammal egy párat. Egyik nap véletlenül olyanokat vittem magammal, amelyek még nem voltak megfőve. Szép nagy mocskot csináltak a ka-bátomban...

Épp befejezte a tojás tisztítását, és a héjat a titkárnő szemetesébe helyezte, amikor Dávid Peavey kinyitotta irodája ajtaját, és megkérte a titkárnőt, hogy vegye elő a Dunedin-aktát. Kíváncsian mulatott a kócos alakon a gyűrött, pecsételt ballonkabátban.

– Ó, hát maga... Columbo hadnagy?

– Igen. Kicsit korán jöttem. Épp most mondtam Miss... szóval, a titkárnőjének, hogy megvan az a rossz szokásom, hogy korábban érek oda a megbeszélt helyekre. Nem mondom, hogy a legjobb szokás a világon, de úgy tűnik, már nem tudok megszabadulni tőle.

–Jöjjön csak be. Egy kislányt hallgatok meg éppen. Jöjjön, megnézzük, maga mit gondol róla.

113

William Harrington

Columbo bement a belső irodába. Tágas szoba volt, nagy ablakkal. Három falon a Peavey Ügynökség által menedzselte írók és előadók aláírásaival ellátott képek sorakoztak.

– Cathy, ez itt Columbo hadnagy a Los Angeles-i rendőrségtől. Gyilkossági nyomozó.

Cathy tizenhét, vagy tizenkilenc éves lehetett. Szoknyája és kabátja a kanapén

hevert. Egy fekete tomadresszt és balettcipőt viselt. A lábai csupaszok voltak.

– Adj elő egy kis részt az „értem” számból a hadnagynak – mondta Peavey. – Most. Indítom a lemezt.

Columbo felismerte a zenét. A Gigi című film egyik betétdala volt. A lány énekelt: „Nem értem a párizsiakat...” – és a dalt balett-mozdulatokkal kísérte. Amikor befejezte, Peavey bólintott, mosolygott, majd megtapsolta.

– Cathy, ülj le odakint, és várj egy kicsi. – mondta neki. – Beszélmem kell a hadnagy-nyal. – Amikor a lány becsukta az ajtót maga után, megrázta a fejét, és így szólt Columbo-hoz:

–Attól tartok, nem tehetek semmit érte. Úgy értem, tehetséges a lány, hadnagy. De hova helyezzem el? Abban a kalap fosban, ami az ostoba tévében megy manapság, nincs helye egy ilyen tehetségnek. A gyerek

114

Columbo: Az FBI árnyékában

anyja meg arra bátorította őt, hogy tanuljon táncolni és énekelni, de mi haszna fog belőle származni valaha is? Szégyen ez az egész.

Columbo ráncolta a homlokát, és megrázta a fejét.

– Hadnagy. Még ha a fiatal Judy Garland lenne az ügyfelem, akkor sem tudnék neki munkát biztosítani. Persze, ha esetleg topless vagy meztelen akarna lenni... De Cathy ezt sem szeretné.

– Micsoda kár – mondta Columbo.

– Látom, szivarozik – mondta Peavey. –Próbáljon ki egyet az enyémből.

Kinyitott egy humidort az asztalán, és kivett egy szivart Columbonak, meg egyet magának. Peavey a negyvenes éveiben járt, ahogy Columbo meg tudta ítélni, valamelyest köpcös ember, hullámos, világosbarna hajjal, kék szemmel, erős, határozott állal, előkelően felöltözve egy homokszínű kasmír kabátba, sötétzöld pólóval.

– Nos – mondta, miután meggyújtotta a szivart –, feltételezem, Betsy Clendeninről akar beszélni.

–Igen, uram. Ööö... Kölcsönkérhetném a gyújtóját, uram?

– Ó, természetesen. Elnézést. Betsy halála egy örült tragédia, Columbo hadnagy. Az a nő egy keresztes lovag volt.

115

William Harrington

– Sokat keresett? – kérdezte Columbo.

– Elég sokat, igen. A könyvei bestsellerek voltak, kivétel nélkül. Magazinokban is jelentetett meg cikkeket. Előadás-sorozatokot is tartott. Az a nő egy energiabomba volt.

–Átfutottam három könyvét tegnap este. Már értem, hogy miért akarhatta bárki is megölni. Nem volt más választásom, végig kell vennem az összes embert, aki kéllően gyűlölhette ahhoz, hogy holtan akarja látni. De nekem más elképzelésem van az esetről. Nem hiszem, hogy valaki bosszúból ölte volna meg. Valaki egy rakás nehézséget vállalt, csak hogy az egész házat a levegőbe repíthesse. Mondok valamit, szerintem valaki épp azt akarta megakadályozni, hogy a legújabb munkája nyilvánosságra kerüljön, és inkább felrobbantotta az egész házat, vele együtt a feljegyzéseket, flopykat, aktákat. Úgy tudom, hogy egy Edgár J. Hoover-ról szóló könyvön dolgozott jelenleg, amiben – hát mondjuk – erősen negatív részek is lettek volna. Abban reménykedem, hogy esetleg átadott magának ebből a könyvből részleteket, s ebből megtudhatnánk, kikről akart említést tenni benne.

Peavey megrázta a fejét.

–Attól tartok, hiába reménykedik. Igaz, hogy a szerzők, mielőtt előállnak egy új

könyvvel, átadnak egy részletes tervet, de Betsy olyan sikeres volt, hogy ezt a lépést nyugodtan átugorhatta. Igaz ugyan, hogy leültünk ebédelni Walter Mahaffeyvel, és elmondta neki, hogy mire készül. De a kiadó már így bemondásra is megvette a sztorit.

– Mondania kellett valamit arról, hogy mit vagy kit szándékozik leleplezni – vágta rá Columbo.

– Hát... Emlékszem rá, hogy először csalódott voltam. Arról akart írni, hogy Hoover homoszexuális volt, ami már lerágott csont. Sokan megírták már, sok helyen. De aztán mondott valamit egy Hoover és Roy Cohn közötti kapcsolatról.

– Roy Cohn nem ölte meg, ez biztos -mondta Columbo. – Hiszen maga is halott.

– Így van, ő biztosan nem a mi emberünk. AIDS-ben halt meg, még évekkel ezelőtt.

– El tudja képzelni, hogy adott a kiadójának valami előzetest?

Peavey megrázta a fejét.

– Meglepne, ha adott volna. Betsy nem így dolgozott. De... felhívhatom Walter Mahaffeyt és megkérdezhetem.

– Nagyra értékelném.

Peavey megcsörgette a titkárnőjét és megkérte, hogy hívja fel Mahaffeyt.

– Nagyon finom ez a szivar, Mr. Peavey.

Peavey kinyitotta a dobozt.

– Vegyen még egy párat – mondta. -Remélem, elkapja a gyilkost, hadnagy. Igazán remélem. Azon felül, hogy egy tehetséges ügyfelet veszítettem el, és egy kedves barátot, néhány nagy megbízástól is el fogok esni.

– Úgy tűnik, hogy sok embernek került nagyon sok pénzébe Betsy Cendenin – mondta Columbo. – Elmentem tegnap, hogy beszéljek Jonathannal. És mindig beleakadok a Detwiler névbe.

– Nem tudom bizonyítani, hogy Detwiler-rék fenyegetek meg bennünket, amikor a Jonathan-könyv íródott, de valaki megtette. Valaki megfenyegette Betsyt és engem, sőt Walter Mahaffeyt is, aki New Yorkban van.

– Telefonhívások?

– Igen.

– Értésítette a rendőrséget?

– És mit mondtam volna? Hogy volt egy pár névtelen hívásunk? Talán meg kellett volna kérnünk a Los Angeles-i rendőrséget, hogy állítsanak állandó őrköt az otthonaink és az irodáink elé? Értésítettem az épület biztonsági szolgálatát. Kicsit felturbóztam az otthoni riasztóberendezést. És vettem egy másik pisztolyt.

Columbo pöfékelt egyet a szivarjából, és nem szólt semmit.

-Az is lehet, hogy téves hívások voltak -mondta Peavey. – Betsy épp egy tévéfellelésre készült, amiben a készülő könyvről beszélt volna. Étvágyat csinált a kötethez. Így az emberek már hónapokkal azelőtt tudták, hogy Jonathanról készül írni valamit, hogy a könyv egyáltalán megjelent volna. Jonathannak voltak – és valószínűleg még mindig vannak – olyan rajongói, akik készek ölni az imádott sztárért. Vannak olyan fiatalok, akik feltétel nélkül körberajongják, az ő szemükben Jonathan nem tud semmi rosszat csinálni. Még úgy sem, hogy nyilvánosságra kerültek ezek a dolgok róla. Vannak olyan fiatalok, akik ezzel mit sem törődnek. Ez

gondolkodásra készíti az embert az értékek elvesztéséről, és hasonlók.

– De elvesztette rajongóinak a többségét.

– Igen. De mégis elég jól jött ki belőle. Az a történet járja, hogy Xanadu eladó, mert nem tudja fenntartani. De élete hátralevő részében így is kényelmesen fog élni. Ugyanez viszont már nem mondható el Barbara Henry-ről, vagy Scott szenátorról. Betsy teljesen tönkretette, abszolút padlóra küldte őket.

– Olvastam egy részét annak, amit róluk írt. Ha igaz, ami szerepelt az írásaiban, akkor meg is érdemelték, hogy tönkretegyék őket.

– Természetesen igaz volt. De nagyon megkeseredettek. .. nagyon, nagyon megkeseredet-

119

William Harrington

tek. Scott még azt hitte, hogy majd indulhat az Egyesült Államok elnöki székéért. Talán megtehetette volna, és talán nyert is volna. Felhívta Betsyt, és megfenyegette. Azt mondta neki, hogy be fogja perelni. Betsy erre azt válaszolta: csak rajta! Aztán Scott azzal fenyegetőzött, hogy „más módjai is vannak ám annak, hogy elkapja”. Állítólag Barbara Henry is vadászott rá egy ideig. Akárhogy is volt, Betsy így érezte.

– Azt hiszem, beszélnem kell velük.

– Készüljön fel rá, hogy két olyan emberrel fog találkozni, akik azt mondják majd, hogy örülnek Betsy halálának.

Megcsörrent a telefon. Peavey felvette.

– Rendben, köszönöm – mondta, majd megrántotta a vállát. – Walter Mahaffey nincs benn az irodájában. Beszéljek meg vele magának egy időpontot?

– Ha nem gond.

Peavey beszélt a kiadó titkárnőjével New Yorkban, aztán odafordult Columbohoz, és így szólt:

– Azt mondja, hogy hat körül lesz az irodájában, New York-i idő szerint. Fel akarja akkor hívni?

– Igen, felhívom hatkor, New York-i idő szerint.

– Nos, akkor... Ha bármi mást tehetek magáért, szóljon.

120

Columbo: Az FBI árnyékában HARMADIK FEJEZET

– Az ostobaságnak nincs határa – mondta keserűen Barbara Henry.

-Nekem mondja? – vont a vállát Columbo.

„Köztudott, hogy a fekáknak nagyobb farka van, mint a fehér embereknek, s ez sokkal sikamlósabbá teszi őket. Ezért olyan veszélyesek a fehér nőkre.”

– John Edgár Hoover

17

Amikor New Yorkban hat óra volt, akkor Los Angelesben délután három. Columbo az asztalánál ült, készen arra, hogy tárcsázzon. A ballonját nem vette le. Peavey finom szivarjának csücske az egyik zsebében volt, kivette hát, és a szájába tette. Nem gyújtott rá, mert ha pöfékelni kezd többen fintorogtak volna. Bezzeg régen nem csináltak ilyet az emberek. De változnak az idők.

121

William Harrington

Peavey titkárnője leírta neki Walter Mahaffey New York-i számát. Várt egy pár percet, hogy időt adjon a férfinak, aztán beütötte a számokat.

Egy automata hívásközpont válaszolt.

– Ha nyomógombos telefonról hív, nyomja meg az egyest, most. Ha tudja a

tárcsázni a kívánt mellék számát, nyomja be a számot, most. Ha tudja a tárcsázni kívánt fél nevét, üsse be a személy nevének első öt betűjét a billentyűzet segítségével.

– Uramatyám! Rendben. Az M, az 6, az A az a 2... és így tovább. 62423.

– ...Mr. Mahaffey irodája, tessék.

– Oh, hölgyem. Örülök, hogy végre egy emberi hangot hallok. Itt Columbo hadnagy a Los Angeles-i rendőrségtől. Azt hiszem, Mr. Mahaffey már várja a hívásomat.

– Igen, uram. Kapcsolom.

Nos... Columbo azon morfondírozott, vajon hányadszorra mondhatták aznap a nőnek, hogy jó volt a gépi hang után némi emberit is hallani. Bizonyára épp elégszer ahhoz, hogy ezt a megjegyzést már ne találja viccesnek.

– Columbo hadnagy! Itt Walter Mahaffey. A hang erős volt és kedélyes.

Columbo

megpróbálta elképzelni, hogyan nézhet ki a fickó.

– Uram, azt hiszem Mr. Peavey titkárnője

122

Columbo: Az FBI árnyékában

már mondta az ön titkárnőjének, hogy Miss Clendenin halálával kapcsolatban nyomozok. Igazából abban reménykedem, hogy van olyan információja, amivel segíthetné a munkámat.

– Bármi, amim van, az a magáé, hadnagy. Bár attól tartok, nem tudok semmi újat mondani magának. Elrepültem a gyászszerartására tegnap, és ha tudtam volna bármi olyasmiről, ami előrébb vinné az ügyet, akkor felhívtam volna.

– Igen, uram. Megértem. Habár néha egyesek nem is tudják, hogy a nyomozás szempontjából fontos ismeret birtokában vannak.

– Ahogy mondtam, uram. Mindent, amit tudok, megosztok Önnel. Kérdezzen bármit, igyekszem legjobb tudásom szerint megválaszolni.

– Rendben, uram. Jelenleg éppen azon tűnődöm, hogy vajon Clendenin milyen közel állt hozzá, hogy befejezze a Hoover-könyvet?

– Úgy gondolom, a háromnegyed része készen volt. De ez csak egy tipp. Nem igazán tudom.

– Küldött el belőle esetleg valami előzetest?

– Igen, küldött. Körülbelül kétszáz oldalam van belőle. Floppyn küldte be, mi pedig kinyomtattuk idebent.

– Ha jól tudom – mondta Columbo –, akkor

123

William Harrington

igencsak szétcincálja benne Mr. Hoovert. Meg Mr. Tolsont. Igaz ugyan, hogy mindketten halottak, így nyilvánvalóan semmi közük a gyilkossághoz. Igazából a kérdésem arra vonatkozna, hogy van-e ebben a kéziratban olyasmi, aminek a közreadását egy még élő személy mindenáron meg akarná akadályozni. Akár úgy is, hogy megöli Miss Clendenint.

–Ezt nehéz így megmondani. Végül is Edgár J. Hoover már majd harminc éve halott. De még mindig vannak olyanok, akik imádkoznak a sírjánál. Számos levelet és telefonhívást kaptunk. Hol kommunistának, hol liberálisnak, hol egyéb másnak mondtak minket. Vannak még fanatikus Hoover-hívők, hadnagy. Még mindig.

– De van olyasvalaki, akinek ártottak volna a könyvben megjelentek? Van valami ötlete?

– Hadd küldjek el egy másolatot abból, amit ő küldött nekem. Holnap reggel elküldöm a FedEx-szel.

– Nagyra értékelném.
– Istenemre mondom, remélem, hogy megtalálja a gyilkost. Addig biztosan nem leszek nyugodt, amíg el nem kapják.
– Megteszem, ami tőlem telik, uram. Tudja, csak felszedem az apró információmorzsákat innen-onnan, és megpróbálom úgy összeilleszteni úgy, hogy kerek egész legyen a végeredmény.

124

Columbo: Az FBI árnyékában

– Ahogy mondtam már: ha tehetek valamit az ügyben...
– Nos, ha már mondja, talán lenne itt még egy kis apróság. Egyelőre úgy tűnik, hogy Miss Clendeninnek nem volt titkárnője. Mintha nem lett volna senki, akivel együtt dolgozott volna. Tud erről valamit? Úgy értem, hihetetlen termékeny író volt. Volt valaki, aki segített neki?
– Hát persze, hadnagy. Senki sem említette magának még Linda Semon nevét?
– Nem. Senki.
– Linda kutatásokat végzett Betsynek. Beszélhetne vele.

Columbo hazament vacsorázni, hogy aztán megint elmenjen otthonról. Ezúttal azt a night-clubot kereste fel, ahol Barbara Henry dolgozott. Némileg meglepődött, hogy a helyet egyszerűen Casa Ramerasnak hívták, ami spanyolul annyit tesz: a kurvák háza. A legtöbb los angelesinek fogalma sem volt arról, hogy mit jelent a hely neve. Nem úgy az erkölcsrendészet. Amikor Columbo belépett az ajtón, az első ember, akibe belebotlott, Duke Pálma volt, egy ex-nyomozó a már említett ügyosztályról.

– Columbo, maga itt? Valaki megölt valakit?
– Neem, Duke. Neem. Talán találok itt egy tanút. Nem tudom.

125

William Harrington

Duke Pálma annyi idős volt, mint Columbo. Vele ellentétben azonban megrögzött fit-neszbolond volt: egyenes, sudár és izmos. Mondta is Columbónak az elmúlt években, hogy tartson vele az edzőterembe, és új embert farag belőle.

– Ki lenne az a tanú?
– Barbara Henry.
Duke Pálma a bár felé bólintott.
– Az a lány a magáé.

Columbo azonnal felismerte. Sokszor látta már a tévében, azokban a sorozatokban, amelyeket a felesége állandóan nézett. Egy ártatlan lánykát játszott benne, aki két kicsapongó, felvágott nyelvű lány szobatársa volt egy New York-i bérleményben. Most meg csak egy volt a félmeztelen pultos lányok közül a bárpult mögött. Igaz, messze a legcsinosabb volt közöttük.

– Ismeri a történetét? – kérdezte Duke. Columbo jól ismerte a lány történetét. Az igazi neve Henrietta Barbieri. Evekig küszködött, hogy szerepet kapjon valami filmben, egy tévéshowban, esti színdarabban... bármiben. Volt egy nagy specialitása: amikor egy színész – vagy jobb esetben színésznő -valami kétértelmű dolgot mondott a szövege szerint, csodálatosan tudta tágra nyitni a szemét, és csodálkozóan kinyitni a száját. Töké-

126

Columbo: Az FBI árnyékában

letes tudta hozni az ártatlan lány figuráját, aki bár sejti, hogy mit is jelenthetett az adott mondat, ő mégsem akarja megérteni.

Az első televíziós évadja idején szigorúan csak statisztaszerepei voltak, harmadik vonalbeli csinibaba volt, és csak néhány műsorban tűnt fel. A második

évadban már felkerült a második vonalba, és szinte az összes komolyabb showban felbukkant. A harmadik évadban pedig már ő volt a nagy sztár. Futott a szekér, a következő időszak előtt már vezető szerepet is kapott egy vígjátékban.

Aztán... Jött az a cikk Betsy Clendenin tollából. Henrietta Barbieri igazi ritkaság volt, ha azt vesszük, hogy neki sikerült felépülnie a drogfüggőségéből. Alig múlt tizennyolc éves, amikor rászokott a kábítószerekre, és nem is tudott „lejönni” róla vagy két évig. Bármire képes volt, hogy anyaghoz jusson. Elkövetett néhány utcai rablótámadást, bolti lopást, de egyszer még kocsit is lopott. Aztán újra és újra eladta magát, hogy a prostitúcióból szerzett pénzt is anyagra költhesse. Terhes lett. A gyermeke drogfüggőként született. Meghalt. Mire az orvosok rájöttek, hogy mibe halt bele a kicsi, addigra a fiatal anya eltűnt. Mindez Floridában történt. Aztán kirabolt egy részeg turistát, hogy meg tudja venni, amire szüksége volt, majd Atlantic City-be menekült. Ott

127

William Harrington

ismét terhes lett. Megrettenve attól, hogy ez a gyerek is meghalhat, őt pedig valami szörnyűséggel megvádolják, megpróbált leszokni a drogról. Nem ment neki. Megszülte a második babát is, egy connecticuti kórházban. A gyerek ugyan életképes volt, de szellemi fogyatékos maradt. Henrietta Barbierit letartóztatták, és a Nianticba zárták, a Connecticut állambeli női börtönbe. Itt azonnali és teljes drogelvonóra küldték. Habár megjárta a poklok poklát, az emberséges orvosi személyzetnek köszönhetően sikerült megtisztulnia. Tizenhét hónappal később végül kiengedték, és ekkor indult el a sztárság felé vezető úton, amelynek végén Los Angeles várta.

A legtöbb rajongója talán még megbocsátott volna neki. De azt, hogy nem próbálta megtalálni, vagy legalább távolról támogatni a fogyatékos gyermekét, afölött nem tudtak neki szemet hunyni. Betsy Clendenin – mint írta a vonatkozó cikkében – talán meg sem jelentette volna a leleplező írását, ha ne ítélte volna el maga is mélységesen azt, hogy cserbenhagyta a sérült gyermeket. Ezt a tévénezők sem tudták megbocsátani. Barbara Henry karrierje véget ért.

– Phil – intett oda hívogatóan Duke Pálma egy férfinak, majd így szólt Columbóhoz: -Na, ez a faszfej itt, ez vezeti ezt a lebuajt.

128

Columbo: Az FBI árnyékában

– Mi a helyzet, Duke? – kérdezte a hegyes orrú férfi, nagy, fekete szemöldökkel és hátranyalt frizurával.

– Ez itt Columbo hadnagy a gyilkosságiaktól. Beszélni akar Bobbyval.

– Csak nem bajban van az a ribanc? Csinált valami hülyeséget?

– Semmi ilyesmi – mondta Columbo. -Csak lehet, hogy némi információval tud szolgálni azzal az ügyel kapcsolatban, amin épp dolgozom.

– Be akarja vinni?

– Nem, csak feltennék neki néhány kérdést. Öt perc az egész.

– A bárpultnál, oké? Tudja, hogy a faszik bámulhassák tovább.

– Rendben.

Phil odakísérte Columbót a bárhoz, kurtán intett Barbara Henrynek, hogy jöjjön oda a végébe, ahol néhány bárszék üresen állt.

– Majd távol tartom maguktól a köcsögöket – mondta, és fogott egy bárszéket, majd közel hozzájuk letette, és ráült.

– Bobby, ez itt Columbo hadnagy, gyilkossági nyomozó. Beszélni akar veled. Adj neki, amit kér, a ház vendége.

Barbara különlegesen szép nő volt, és a korábbi vad életének legkisebb nyoma

sem látszott rajta. Volt ugyan egy vékony, fehér seb-

129

William Harrington

hely a bal szemöldökében, de csak ennyi. Máskülönben az arcvonásai szabályosak és vonzóak voltak. Fényes, sötétbarna haja a válláig ért, látszott, hogy mindennap fésüli. A nyakában lévő finom láncról egy apró aranykereszt lógott le fedetlen – kicsi, de formás – mellei közé. Fekete bikini alsón és necc harisnyán kívül, amelyet vörös harisnyakötő tartott, semmi mást nem viselt.

– Mit iszik? – kérdezte unottan.

– Skót whiskyt – felelte Columbo. – Egy kis szódával.

Fogott egy üveg Chivast a polcra, és töltött neki egy tripla adagot.

– Szilveszterkor egész este itt voltam -mondta. – Van rá egy tucat tanúm, talán több is.

– Gondoltam – mondta Columbo.

– Azt akarja tőlem hallani, hogy sajnálom, amiért meghalt? Felejtse el. Boldog vagyok, hogy halott. Csak azt sajnálom, hogy nem dögölhet meg többször.

– Nem is gondoltam, hogy maga ölte meg. Sőt mi több, azt is kétlem, hogy megengedhette volna a luxust, hogy felbéreljen valakit a meggyilkolására. De talán tud valamit, amit én nem, pedig jó lenne.

– Tudja mit, hadnagy? Nem hiszem, hogy az itt ülő húsz pasiból akár egy is tudná,

130

Columbo: Az FBI árnyékában

hogy Betsy Clendenin mit tett velem. Még azok a pasik sem tudják, hogy miért nem vagyok már a tévében, akik úgy egyébként még emlékeznek rám. Engem kérdezgetnek. Engem kérdezgetnek, az ég szerelmére! Az ostobaságnak nincs határa – fakadt ki Barbara Henry keserűen.

– Nekem mondja? – vont a vállát Columbo.

– Miért tette ezt velem? Miért nem tudott békén hagyni? Megmondom én, miért.

Pénzért. Azért. Clendenin azt állította, hogy elítél, amiért magára hagytam a gyerekeket. Csak azt az egyetlen apróságot nem vette figyelembe, hogy azt a gyereket örökbe fogadták, és most is szerető családban él. Nem kell tudnia, hogy az anyja nem az igazi anyja. Miss szentebb mindenkinél Clendenin pedig még azt sem kérdezte, hogy vajon miért nem keresem a kapcsolatot a lányommal. Ezért. Az a nő csak hozott egy ítéletet, fogta magát, és tönkre tette az életemet. Tönkre tette azt az életemet, amit három év pokoljárás után nagy nehezen felépítettem magamnak. Hát, akkor hol volt a kibaszott nagy jótekonysága, hadnagy?

– Nem maga az egyetlen, aki ezt gondolja – mondta Columbo, és belekortyolt a whiskybe.

131

William Harrington

– Olvastam a nekrológját az újságban. Hogy micsoda hősnő volt! Micsoda nagyszerű ember!

– Készített magával interjút?

– A francokat. Az én oldalamra már nem volt kíváncsi. Újságírói etika, mi? Olyan nincs is, hadnagy.

– Tulajdonképpen miért dolgozik itt, ha nem haragszik, hogy megkérdem?

– Mert itt többet keresek, mint rendes pincérmőként, vagy akár egy tízcentes bolt eladójaként. Ez minden, amihez értek. Na meg persze a kurválkodáshoz, de azt nem csinálom soha többet. Akárhogy is, nem maradt semmi büszkeségem. Elvette tőlem.

– Azt értem, hogy gyűlölte. Mit tudott tenni ellene?

Barbara megvonta a vállát.

– Mit tudtam volna?

– Valószínűleg semmit – Columbo kortyolt még egyet a whiskyből. – Szóval nem tehetett semmit. Akkor csak úgy... magába zárta, és felemészttette az egészszet.

– Valami olyasmi.

– Nos, köszönöm. Köszönöm, hogy szakított rám némi időt. Ööö, úgy érzem, adnom kéne valami borraivalót, ha már raboltam az idejét, maga meg nem keresett közben semmit.

132

Columbo: Az FBI árnyékában

– Felejtse el, hadnagy. Azért valami kis méltóságom még maradt.

– Rendben. – Columbo lecsúszott a bárszékről és odébb lépett, aztán megfordult. – Oh, majdnem elfelejtettem. Van itt még egy apróság, amit meg akartam említeni. Valószínűleg semmi jelentősége, de... Miss Clendenin azt mondta valakinek, hogy egy időben maga titokban követte őt. Vadászott rá, ahogy mondták. Mondana erről valamit?

Barbara Henry óvatosan körülnézett.

– Ez is bűn? – kérdezte halkán.

– Talán igen, talán nem.

– Azt gondoltam, talán ha követem, akkor én is kideríthetek róla valami negatívát, és bosszúból nyilvánosságra hozhatom – a lány ismét megvonta a vállát. – Egy újabb ostoba ötlet. Hiszen ki hitt volna nekem Miss Erkölcessel szemben?

– Felteszem, amúgy sem talált semmi különöset – mormogta Columbo.

– Nem igazán.

– Vagyis?

– Két szeretője volt. Egyikük talán féltékeny lehetett a másikra.

– Tudja, hogy kik voltak pontosan? – Nem.

– Akkor honnan tudja, hogy a szeretői voltak? – kérdezte Columbo.

133

William Harrington

– A sima barátok nem maradnak csak úgy a másik házában éjszakára – mondta Barbara Henry. – És nem kapnak szenvedélyes csókot a bejáratnál reggel hatkor.

– Honnan tudja, hogy egész éjjel maradtak?

– Az autójuk miatt. Ott állt egész éjjel a kocsibejárón. Direkt megnézem, mielőtt nyolcra dolgozni mentem, és azután is, hogy bezártunk. Az autó még mindig itt volt. Párszor visszamentem reggel öt-hat óra körül is. Reggel hatkor mentek el. Sohasem később. Biztosan nem csak barátok voltak.

– Le tudja írni azokat a férfiakat?

– Az egyik férfi volt – mondta Barbara némi önelégült mosollyal a szája szélén.

– A másik viszont egy fiatal lány. Láttam, ahogy az Isteni Betsy megcsókolta egyik reggel. Valószínűleg ekkor vette észre, hogy követem.

Columbo: Az FBI árnyékában

18

JANUÁR 6., SZERDA – REGGEL 6-9.10

Szerda reggel Columbo egy emlékeztetőt talált az asztalán Tim Mulhaneytől. Csatoltak hozzá egy laborjelentést is, amelyet az Alkohol-, Dohány-, és Lőfegyver Felügyelet (BATF) küldött.

FAX

Címzett: Timothy Mulhaney, Los Angeles-i rendőrség

Feladó: Roger Hughes; Alkohol-, Dohány-, és Lőfegyver Felügyelet, elemző osztály

Téma: 1205760090-es számú robbanóanyag-minta

Az említett mintát kémiai és spektrográfus elemzésnek vetettük alá. Az ezt követő eljárások során a laboratórium egyértelműen megállapította, hogy a robbanószer ciklotri-metiléntrinitramin (C₃H₆N₆O₆), más nevén ciklonit, vagy RDX.

A műanyagkötés, amit a plasztik robbanóanyag előállításához használtak: polivi-nil-acetát volt, szintetikus műgyantával vegyítve. Egyszerűbben, a kötőanyag lényegé-

135

William Harrington

ben ugyanaz volt, amit a rágógumik gyártásához is használnak. A C₃H₆N₆O₆ szemcsét hozzáadták a kötőanyaghoz, ezáltal olyan erős robbanóanyagot állítottak elő, ami egész addig biztonságos és stabil marad, amíg robbanófejjel, vagy más hasonló berendezéssel működésbe nem hozzák.

Ez a robbanóanyag viszonylag általános. A kötőanyag viszont, amit használtak, már nem. Nem állítjuk, hogy ez a kombináció abszolút egyedi lenne, és csak egyetlen kémikusra lenne jellemző, ám nyilvánvalóan a „rágógumi” nem szerepel első helyen a bombagyárosok kötőanyag-listáján. Ezzel együtt a Felügyelet csak egy bombakészítőt ismer, aki ezzel a módszerrel dolgozott. Fontos azonban kiemelni, hogy az alább megnevezett személlyel szemben nincs elegendő bizonyíték, így az érintettsége is csak erős feltételezésen és következtetéseken alapszik. Komoly okunk van ezzel együtt azt gondolni, hogy a vonatkozó robbanószert Harry Lehman állította elő. Ez a bombaszakértő korábban huszonkét évet töltött állami fegyházban, és csak öt éve helyezték feltételesen szabadlábra. Arra nézvést nincsenek megdönthetetlen bizonyítékaink, hogy szabadlábra helyezését követően is foglalkozott volna bombagyártással.

136

Columbo: Az FBI árnyékában

A nyomozás szempontjából feltehetően szerencsétlen hír, hogy Hány Lehmant december 28-án holtan találták a nevadai Las Vegasban. Az mindenesetre elgondolkodtató, hogy három nappal azelőtt gyilkolták meg, hogy a bombát felrobbantották.

DÉLELŐTT 11.32

Ai-ling Cooper kezét rázott Adrienne Boswellel, majd leült az asztalhoz vele szemben, és egy doboz Marlborót vett elő a zsebéből. Tudta, hogy Adrienne nem dohányzik, ezért meg sem kínálta.

– Rég nem láttalak, Adrienne. Mondták, hogy felkerültél a hivatalos látogatói listámra. Hogy sikerült elintézni?

– Egy közös barátunk volt az, Columbo hadnagy.

– Columbo... Hát persze. Emlékszem, jóban voltál vele. Még mindig a barátod, ugye? Te és ő, szóval... tudod, mire gondolok...

Adrienne mosolygott.

– Szó sincs róla. Még ha rá is vetném magam – amit soha nem tennék –, akkor sem lehetnék nála befutó. Ez a férfi olyan hűséges a feleségéhez és az otthonához, hogy talán nincs is még egy ilyen pali a földön.

– Figyeld csak meg, hogy egyik reggel majd

137

William Harrington

valami motelszobában fogsz mellette felébredni. Majd akkor rájössz, hogy az az ártatlan figura, amit mutat csak egy maszk, csak színjáték az egész. Csapdába csal, hogy utána lecsapjon rád. Én már csak tudom, nem gondolod? Columbo hadnagnak köszönhetem, hogy itt vagyok.

– Megvolt minden lehetősége – mondta Adrienne. – De bárhogya is van, már túl késő. Egy másik férfihoz köt az élet. Mindegy. Columbo jó barát, és ennyi.

– Helyes kis ruha – mondta Ai-ling. Adrienne kasmír kabátkájára, és smaragd zöld szoknyájára utalt. Adrienne szerette a zöldet, mert jól kiemelte vörös haját. – Spóroltam egy keveset a ruhatáramon, amióta itt vagyok. De nem is ez a lényeg. Gondolom, nem azért vezetél idáig, hogy Columbóról beszéljünk.

– Valóban. Próbálok összerakni a kis mozaikokat Betsy Clendenin halála után. Bili Lloyd megengedte, hogy megnézzem azt a cikket, amit J. Edgár Hoover-ről írt. Sajnálom, de azt kell mondanom, Ai-ling, hogy az az anyag egy nagy nulla. Nem volt benne semmi új, lerágott csont az egész. Kellott, hogy legyen valami jobb sztorija is ennél.

– Volt is, de azt nem adta ide nekem. Természetesen a legjobb részeket a könyvébe szánta.

138

Columbo: Az FBI árnyékában

Egy-két dolgot mondott csak az egészről. Arról készült írni, hogy Hoover elemelt néhány bizalmas FBI-aktát, és eljuttatta őket Roy Cohnnak New Yorkba, hogy ezzel segítsen neki védekezni a bűnügyi vádak ellen, amiket felhoztak ellene. Szerintem néhány szemtanút akartak megzsarolni velük, vagy ilyesmi.

– Milyen bizonyítéka volt erről? – kérdezte Adrienne.

– Bárcsak tudnám. Említette egy volt FBI-ügynök nevét, akit szóra akart bírni az ügyben. Csak egyszer említette, és a neve egyszerűen kiesett a fejemből. Hidd el, már próbáltam visszaemlékezni. Miután leoltják a villanyt ebben a lyukban, fekszem a prics-csen, és próbálok emlékezni arra a névre. De nem megy. Egyszerűen nem emlékszem rá.

DÉLUTÁN 5.28

– Ez most szigorúan üzleti találkozó, Columbo – mondta Adrienne. – Nem csak amolyan közös italozás.

A lány a Fonda La Paloma egyik boxában várta a hadnagyot. Columbo körbenézett.

– Nekem mindegy. Jó kis hely ez – mondta, majd leült a lánnyal szemben, levetette a kabátját, és maga mellé fektette az ülésre. -Ne csigázzon tovább.

139

William Harrington

-Egy hatalmas lehetőség miatt kértem, hogy találkozzunk – kezdte a nő. – Egy igazán nagy lehetőség miatt. Elmentem ma meglátogatni Ai-ling Coopert. Természetesen maga is tudja, hogy Betsy Clendenin meglátogatta két héttel a gyilkosság előtt. Betsy egy kéziratot vitt neki, ami egyelőre csak cikk formájában fog megjelenni a Glitz-ben. A cikk Edgár J. Hoovert támadja. De az mind semmi ahhoz képest, amit a készülő könyvében írt volna róla. Betsy azt mondta Ai-lingnek, hogy egy nyugdíjas FBI-ügynök-vel fog interjút készíteni, és néhány igazán súlyos dolgot fog kiszedni belőle. Említette is neki a férfi nevét, de Ai-ling már nem emlékszik rá.

– Ettől még nem kell hasra esnem, ugye? -kérdezte Columbo.

-Várjon... a nagy lehetőség abban van, hogy Betsy és az az ügynök ebben a bárban találkozott. Ez volt a törzshelye, és szerette itt szóra bírni az interjúalanyokat. Tudja, az emberek könnyebben oldódnak egy ilyen helyen, mint valami szigorú légkörű irodában – ahogy Betsy mondaná. Szóval, ha itt találkoztak, akkor biztosan emlékszik is rájuk valaki.

Columbo csóválta a fejét, és apró mosolyra húzta a száját.

– Rendben. Ebben tényleg lehet valami.

140

Columbo: Az FBI árnyékában

– Ugye. Beszelnünk kell a főnökkel. Mondja, Columbo, van valaki, aki ellenezné Ai-ling feltételes szabadlábra helyezését? Ha jól tudom, akkor két év után most lesz az első meghallgatása. Esetleg az ügyészség megvétózná?

– Nem tudom. Nem hallottam erről semmit.

– Maga szerint az ügyészség ellenezne egy beadványt az ítélet enyhítésével kapcsolatban?

– Nem tudom.

– írna egy levelet az érdekében?

– Ez a vezetésen múlik. Először beszelnem kellene Scziegel kapitánnyal, akinek beszélnie kellene a főnökkel. Én...

Egy pincérnő lépett az asztalukhoz. Adrienne beszélt vele.

– Mondja, ki ma a főnök?

– Hát, azt hiszem Eduardo. Ő a cégvezető.

– Megmondaná neki, hogy beszélni szeretnénk vele?

– Valami baj van?

Adrienne rámosolygott a lányra.

– Nem, semmi baj. Csak beszélünk kell vele. És legyen szíves, hozzon nekünk két Glenlivet whiskyt, az egyiket jéggel, a másikat egy kevés szódával.

Az étteremvezető pillanatokon belül ott volt az asztaluknál, és megkérdezte, mit tehet értük.

141

William Harrington

– Ő itt Columbo hadnagy a Los Angeles-i rendőrségtől, a gyilkossági csoportnál dolgozik. Csak néhány kérdést szeretnénk feltenni. Ide ülne hozzánk?

A férfi körbenézett, majd leült Columbo mellé.

– Hogy hívják, uram? – kérdezte a hadnagy.

– Eduardo Garcia.

– Ha jól tudom, Betsy Clendenin az egyik törzsvendégük volt, és sokat járt ide.

– Igen, uram, Mérféltlenül sajnáljuk, hogy megölték.

– Gyakran itt beszélgetett az interjúalányaival. A cikkeihez. De gondolom, ezt tudja.

– Igen, uram.

– Nagyjából két héttel a halála előtt valószínű találkozhatott itt egy fickóval.

Egy nyugdíjas emberről van szó, vagyis bizonyára idősebb valaki. És még valami. Az FBI-nál volt korábban alkalmazásban az illető. Azt nem tudom, hogy a visszavonult FBI-ügynököknek van-e valami különös ismeretetőjele, bár ki tudja. Mondja, nem emlékszik valakire, aki úgy nézett ki, mint egy nyugdíjas FBI-ügynök?

Eduardo Garcia bólintott.

– Úgy két héttel azelőtt, hogy meggyilkolták, valóban együtt ebédelt itt egy emberrel.

142

Columbo: Az FBI árnyékában

A fickó olyan hetvenes lehetett. Sajnálom, de ez minden, amit tudok. Kért egy asztalt, aztán csak leült. Amikor megjött a nő, nem kérdezett a fickó felől, egyszerűen csak leült mellé, így nem hallottam a nevét.

– Ha mutatnék magának róla egy fényképet, felismerné?

– Valószínű.

19

JANUÁR 7.,

CSÜTÖRTÖK – REGGEL 7.11

Kutya boldog volt. Semmit sem szeretett jobban, mint a tengerparton rohangálni, és erre ez volt a legjobb napszak. Kora reggel, amikor még nincsenek öntelt, csupasz-izom pasik, akik peckesen pózolnak a homokon. És nincsenek fiatal csajok sem, akik napbarnította bőrüket mutogatják mindenkinek. A napnak ezen részében a hullámok csak úgy harapdálják a parti fövenyt, a habokat pedig bármelyik valamirevaló kutya szép nyugodtan megugathatja anélkül, hogy visítózó gyerekek zavarnák meg e fontos tevékenységében. A sirályok és a rákok is hasonlóan gondtalanul folytathatják céltudatos va-

143

William Harrington

dászatukat valamilyen ételmaradék után. Párás volt a reggeli táj, a távolban pedig furcsa, láthatatlan lények visítottak gyászos hangon a tenger felől. Valaki ködkürtöknek hívja ezeket a misztikus sziréneket.

Kutya örömmel találkozott volna egy ködkürttel. De valahogy mindig elmenekültek előle. Ahogy felszáll a köd, a misztikus lények mindig visszahúzódnak a tenger fenekére, hogy megőrizzék titkukat. Így aztán Kutya már nem tudott kivel játszani, csak a barátságatlan rákokkal és a mindentől frászt kapó sirályokkal. Néhány rákot sikerült elkapnia, de azok mindig megcsípték az ollóikkal. Talán azt hitték, hogy meg akarja őket enni, pedig ezt akarta a legkevésbé – pfuj. És a sirályok. Ha el is tudna kapni egyet, rögtön szabadon engedné, hogy aztán a parton végigfutva csaholja szét dicsőségét. De ezek magasról tettek a játékra. Hogy megenni egyet is közülük? Ugyan már, még egy macska sem tenné. Bűdösek. Döglött halszaguk van.

Természetesen Kutya gazdája is a parton bandukolt ballonkabátjába burkolózva, szivarozva és nézelődve. Kutya szerint a gazdi mindenképpen jót akart, hiszen gyakran lehozta a partra. De ennél többet már nem tett, mindig csak ült, és szivarozott. Kutya megpróbált ugyan kedves lenni és szórakoz-

144

Columbo: Az FBI árnyékában

tatni őt, de a gazda nem volt az a könnyen táncba vihető fajta. Kutya fogott neki egyszer egy rákot, de ahelyett, hogy örült volna neki, a gazda csak fájdalmas arcot tudott vágni amikor szétfeszítette az ollóit, és vissz-szahajította a tengerbe.

Kutya már feladta a reményt a gazdival kapcsolatban. Nem foglalkozott a ködkürtökkel, nem akart rákot fogni, de még a sirályokat sem akarta hajkurászni. Úgy tűnt, hogy a gazda fáradt. De hogy mitől, azt nehéz lett volna kitalálni. Nem csinált semmit. Csak ült, nézett maga elé, vagy olykor a tenger felé bámult.

Habár nem kizárt, hogy gondolkodott. Az emberek szoktak ilyet csinálni, el is fáradnak tőle rendszeren. Túl sokat gondolkodnak, túl sokat aggódnak olyan dolgokért, amik úgysem változtatnak a világon semmit.

Kutya ezúttal hat sirályt szűrt ki magának. Célba vette őket, csaholt, és csóválta a farkát. A sirályoknak persze fogalmuk sem volt róla, hogy mit is játszanak. Amikor Kutya kicsit közelebb ért hozzájuk, azok nyomban széttárták szárnyaikat, és gúnyos távolságba vitorláztak. Épp annyira, hogy lefáraszák Kutyt, amíg utánuk rohan. Úgyhogy... mit bosszankodjon rajtuk? Mondom én, hogy magasról tojnak a játékra. Kutya odatrappolt a ballon-

145

William Harrington

kabátos fickóhoz, és közvetlenül mellette lezárta magáról a vizet és a homokot. – Pajti... – mordult rá a gazdája. (Ez jó szó volt, Kutya tudta. A „Pajti” egy barátságos szó.) – Hogy tudlak valaha is az életben megtanítani rá, hogy ne mellettem csináld ezt?

Egy fiatal lány bámulta Columbót. Talán tizenhét lehetett. Talán csak

tizenhét. Fehér fürdőköpenyt viselt. Egy pillanatra szétnyitotta, hogy mindenki számára látható legyen az alatta lévő falatnyi vörös bikini, majd összezárta, és megkötötte rajta az övet. Egyértelműen el volt szállva a lány, talán marihuánától volt olyan látványosan kába. Esetleg valami durvább szertől.

– Nem tud valami sokat a kutya, ugye? -kérdezte. Bár igazából nem kérdés volt, hanem megjegyzés. – Úgy értem, nem úgy tűnik, mintha túl okos lenne. Minek hajkurássza a sirályokat, amiket úgysem tud elkapni. .. Meg ilyenek.

– Hát, nem tudom. Szerintem mindent tud, amire szüksége lehet.

A lány pislogott egy hosszabbat, majd maga elé bámult.

– Hú, ez naon komooly – mondta. – Fogadok, hogy igaza van. Tudja, hol kap enni meg inni, és tudja, hol az a meleg hely, ahol alhat. Mi másra is lenne egy kutyának szüksége?

146

Columbo: Az FBI árnyékában

– Szeretetre – mondta Columbo.

– Azta, maga naon komooly.

– Inkább... öreg – mondta Columbo.

– Neem... Komooly. Hé, maga aztán sokat tudna tanítani az embernek. Úgy értem, maga olyan mesterguru izé is lehetne.

– Hány éves vagy, kölyök?

– Mit számít?

– Nos, már korán reggel itt vagy a tengerparton, totál beszívva. Mikor álltál rá? És hogyan?

– Mi maga? Talán kábszeres zсарu? Vagy ifjúságvédelmis?

– Inkább gyilkosságis.

– Basszki. Hé... Tényleg. Láttam magát a tévében. Maga az a fickó... Hogy is hívják? Columbo. Ez az. És akkor most megbilincsel, vagy mi?

– Nincs se bilincsem, se dolgom veled. -Úgy érti...

– Te nem az én problémám vagy.

A lány egy percig bámult rá. Aztán elkezdett zokogni.

– Senki problémája sem vagyok – suttogta. – Ez az én problémám, hogy csak a saját problémám vagyok, senki másé.

Columbo Kutyára pillantott, és megcsóválta a fejét.

– Véget ért a móka, Pajti – mondta. – Jö-

147

William Harrington

hatsz velem, ha szeretnél – mondta a lánynak. – Ha nem akarsz, nem kell.

Először is haza kell vinnem Kutyát. A feleségem majd készít nekünk egy finom reggelit. Aztán dolgoznom kell. Beviszlek a belvárosba. Nem kényszerből. Önként. Majd ha tisztázzuk, hogy hány éves is vagy, mehatsz az ifjúságvédelmisekhez, vagy a detoxikálóba. Segítségre szorulsz. Valakinek a problémája vagy. A lány rázkódott a zokogástól.

– Akarok valaki problémája lenni. Columbo átkarolta a vállát.

– Megkapod – mondta. – Kapsz barátokat és segítséget.

20

Kiderült, hogy a lány alig múlt tizenhat. Columbo az ifjúságvédelmisek gondjaira bízta a lányt, és miután elmesélte nekik, hogyan is találkoztak, a lelkükre kötötte: baráti segítséget, és nem büntetést ígért neki. Mire túl volt mindezen és csekkolta az asztalán lévő üzeneteket is, ideje volt kicsit csipkednie magát, nehogy elkéssen a fél tizenegyes találkozásjáról Marcus Detwilerrel.

Az iroda ajtaja mellett lévő fekete márványtáblába a következők voltak

belevésve, méghozzá arany betűkkel:

148

Columbo: Az FBI árnyékában DETWILER VÁLLALAT RT.

DETWILER BIZTONSÁGI SZOLGÁLAT RT.

DETWILER BEFEKTETÉSI RT.

DETWILER VAGYONKEZELŐ RT.

Úgy tűnt, mintha a fickó maga sem tudta volna eldönteni, hogy igazából melyik céget is vezeti. Az is egyértelmű volt, hogy Detwi-ler rajongott a feketéért. Ahogy Columbo belépett a titkárságra, egyből szemet szűrt neki, hogy a padlók és a falak is fekete márványból készültek; a recepciós pult fekete ébenfából, a székeket pedig fekete bőr borította.

– Columbo hadnagy vagyok, a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjától. Kicsit korábban jöttem a megbeszéltnél.

A recepciós nem szólt semmit, csak felvette a telefont, és azt mondta a kagylóba:

– Megjött a gyilkosságis nyomozó. Kinyílt egy ajtó és egy – mily meglepő – fekete ruhás titkárnő lépett ki rajta.

– Detwiler úr most fogadja önt – mondta, majd kezével az ajtó felé mutatott. Keresztülkísérte a hadnagyot a saját irodáján, ami

149

William Harrington

külsőségeiben hasonlóképp volt berendezve, mint a recepció. A nő finoman bekopogott egy ajtón. Az kinyílt, és Marcus Detwiler lépett ki rajta üdvözlésre nyújtott kézzel.

Alacsony, zömök ember volt, olyan százhatvan centi. Fényes golyó fejénél már csak apró kék szemei és vakító fogai voltak feltűnőbbek. Fekete öltönyt és fehér inget viselt, a nyakkendője pedig – kész csoda – fekete mintás volt.

– Columbo hadnagy! Sokszor hallottam már a nevét, de még nem volt szerencsém találkozni önnel. Jöjjön be. Foglaljon helyet – mondta egy fekete bőrkanapé felé mutatva.

A Detwiler-fekete uralkodott ebben az irodában is, a sötét hangulatot azonban némileg oldotta a falon lógó tucatnyi dedikált fotó, akárcsak a tárgyalóasztalon és a könyvespolcon. Három személyre szóló, dedikált fényképe volt különböző amerikai elnököktől, négy szenátortól, vagy egy tucat képviselőtől, két kormányzótól, négy polgármestertől, és egy kisebb válogatás a szórakoztatóipar sehova nem sorolható hírességeitől. Ebben a kategóriában egy óriás Jonathan-kép vitte az első helyet, amely épp előadás közben ábrázolta a sztárt.

– Szereti a jó kávé, hadnagy? Direkt Svédországból hozatom.

150

Columbo: Az FBI árnyékában

– Szeretem a jó kávé – mondta Columbo. – Benn, a kapitányságon valószínűleg a világ legrosszabb feketéjét főzik.

Mielőtt becsukta volna az ajtót, Detwiler kiszólt a titkárnőnek két kávéért. Aztán leült a kanapé másik oldalára, szemben Colum-bóval.

– Furcsa – mondta megfontoltan –, de úgy tűnik, egyesek nem foglalkoznak azzal, hogy mit esznek vagy mit isznak.

– Óh, én odafigyelek arra, hogy mit eszem és iszom – mondta Columbo őszintén. – Tudom például, hogy hol lehet a legjobb chilit kapni a városban. Továbbá szeretem a tengeri ételeket, mindent megeszek, ami az óceánból jön. Van egy barátom, aki rendszeresen jár horgászni. Amikor az ember tőle kap halvacsorát, biztos lehet benne, hogy friss halat eszik. Nincs is annál jobb.

-Nem ajánlotta fel a titkárnóm, hogy akassza fel a kabátját?
-Nos, én nagyon ritkán... Szóval, tudja, egy csomó dolgot tartok a zsebeimben.
- Értem. Nos, hadnagy. Sejttem, hogy miért van itt. Csak kérdezzen bármit, és én válaszolok.

- Igen, uram. Nos, elmentem meglátogatni... Jonathant. Most is majdnem Mr. Jonathannak hívtam.

151

William Harrington

- Hétfőn volt nála – mondta egyszerűen Detwiler.

- Úgy van... Hétfőn.

-Maga szerint képes lenne elkövetni egy gyilkosságot?

Columbo legörbítette a szája szélét, és felhúzta a szemöldökét.

- Mármint, hogy ő maga gyilkoljon? Nem hiszem. Az már más kérdés, hogy megvolt a lehetősége és a pénze is ahhoz, hogy felbéreljen valakit maga helyett.

- Akkor ő most gyanúsított?

- A nyomozásnak ebben a szakaszában mindenki gyanúsított. Különösen azok, akik valaha Miss Clendenin célkeresztjében voltak.

- Nem fogok hazudni magának, Columbo hadnagy. Jonathan egymilliárdos érték volt, egészen addig, amíg az a nő meg nem jelentette a könyvet. Most is értékes, de azóta „csak” milliókban mérhető. Könnyebben elhiszem, hogy én vagyok a főgyanúsított. Ezért engedje meg, hogy elmondjam: Betsy Clendenin halála a Jonathan-cégcsoportnak több kárt okozott, mint bármi más a könyv megjelenése óta. Most azok az emberek is el fogják olvasni a kötetet, akik eddig nem tették. Akarja, hogy további lehetséges gyanúsítottakat is mondjak? Vessünk csak egy pil-

152

Columbo: Az FBI árnyékában

lantást a kiadójára. Márciusban jött volna ki puhafedeles változatú könyve, de a megjelenést gyorsan előrehozták, hogy hasznot tudjanak húzni a halála körüli médiacirkusból. A Jonathanról írt könyv milliárdos veszteséget okozott nekem és az üzlettársaimnak. Ezt a veszteséget már sohasem lehet helyreállítani. Eközben mások meg keselyűként sorban állnak, és pénzt csinálnak a nő halálából.

A titkárnő kopogott az ajtón, majd behozta a kávé. Ezüst kiöntő, tejszín és cukor, mindehhez egyedi porceláncsészék. A titkárnő kitöltötte a feketét.

Detwiler folytatta a monológját, mintha észre sem vette volna, hogy behozták a kávé.

-Azzal valóban megakadályozhattuk volna, hogy ilyen aljas támadást intézzon Jonathian ellen, ha meggyilkoljuk – persze mindezt csak feltételes módban mondom –, de a könyv megjelenése után a halála rajtunk már nem segít.

Columbo megkóstolta a kávé. – Jó ég! Ez aztán jó kávé! És milyen elegáns ez a készlet hozzá. És ha már itt tartunk, a magáé valószínű a legszebb iroda, amit valaha láttam.

- Próbálok előkelően élni – mondta Detwiler nyugodtan. – De eddig csak beszéltem, és beszéltem, nem is adva magának le-

153

William Harrington

hetőséget, hogy feltegye a kérdéseit. Mit tehetek magáért?

- Nos, ha jól értem, épp azt igyekezett ecsetelni, hogy nem volt semmiféle indítéka megölni Betsy Clendenint – mondta Columbo. – Azt gondolom azonban, hogy egymilliárd dollár elvesztése azért csak felbosszantja az embert.

- Egy szóval sem mondtam, hogy nem voltam ideges. Amikor először láttam a könyvét, a puszta kezemmel meg tudtam volna fojtani. De az ember idővel túlteszi

magát az effajta érzelmeken. Jonathan szép kis pénzt termelt azoknak, akik menedzseltek. Nekünk. És, mint minden befektetés, ez is kockázattal jár.

– Maga volt az, aki úgymond felépítette őt, igaz?

– Igazából, ő saját magát építette fel. Mi csak becsomagoltuk, és eladtuk a terméket. De tisztában voltunk a problémáival is. Jonathan nem tartozik a jó emberek közé, hadnagy. Sajnos amit Miss Clendenin írt róla, az javarészt igaz is. Próbáltuk titkolni, amíg csak lehetett, de legbelül azt is tudtuk, hogy egyszer ki fog borulni az egész.

Columbo belekortyolt a kávéba, és bólogatott.

– Az a helyzet, hogy az az ember nem valami okos, vagy igen?

154

Columbo: Az FBI árnyékában

Detwiler mosolygott, majd kuncogott. – Ráérezett. Kitalálta.

– Legutóbb arról beszélt, hogy miként menedzseltek őt. Ezek szerint kellett lennie egy menedzsernek is, nem?

– Egy menedzsment csapat állt mögötte. Igen. Mi irányítottuk őt. Akárcsak most.

– Nos, ööö, nem is akarom tovább rabolni az idejét. Látom, hogy nagyon elfoglalt ember, sok tennivalóval.

– Az én időm a magáé is, Columbo hadnagy. Maga fontos munkát végez.

Columbo megvakarta az állát.

– Én is szeretem ezt hinni. Az ember valahogy úgy van ezzel, hogy szeretné elhinni: amit csinál, az értékes.

– Csodálom az olyan embereket, mint maga. Irigylésre méltó élete van.

– Nos, köszönöm – Columbo felállt. – Néha úgy érzem, elfogadnék egy olyan irodát, mint amilyen ez is. Aztán azon gondolkodom, hogy tulajdonképpen lehet az iroda akármilyen szép, biztos nem tudnék naphosszat megmaradni benne. Akkor hát... Köszönöm a kávé.

– Majd küldetek magának egy csomaggal.

– Ez nagyon kedves, uram. Nagyon kedves. Akkor én megyek is.

– Hívjon bármikor. Örültem.

155

William Harrington

Detwiler felállt, és az ajtó felé sétált.

– Jaj, uram. Van itt még egy apróság, amit szerettem volna megkérdezni.

Valószínű, hogy semmi különösebb jelentősége, de egy olyan dolog, ami nem hagy nyugodni, amíg nem kapok rá választ.

– És mi lenne az, hadnagy?

– Nos, uram, ugye maga és az üzlettársai menedzselik ezt a Jonathant.

Megállapítottuk, hogy nem túl okos fickó, és képtelen a saját dolgait irányítani. De akkor azt nem értem, ki szervezte meg, hogy Kitty és az édesanyja eljusson Brazíliába? Maga és az üzlettársai intézték?

Detwiler elnevette magát.

– Maga nagyon agyafúrt, Columbo hadnagy. Rendben van, igen. Mi intéztük Kitty-nek és az anyjának, hogy Brazíliába költözzenek. Nem tagadom. Abban az időben egy egymilliárdos befektetést védtünk.

– És Penny? Pénelopé Kent? Meg az apja. Ők is Brazíliában vannak?

Detwiler mosolya komor fintorrá változott.

– Nem tudom. Tudom, hogy Betsy Clendenin burkoltan célzott valamire, de én semmit nem tudok róluk. Nekik nem „intéztem” semmit.

Columbo bólintott.

– Köszönöm még egyszer. Örülök, hogy

156

Columbo: Az FBI árnyékában

ezt a kis apróságot is helyre tettük. Így végre megnyugodhatok efelől.

DÉLUTÁN 12.18

Martha Zimmer a Pershing téri padok egyikén ült Columbo mellett, mindketten papírba csavart hot dogot majsoltak. Mindketten annál az utcai árusnál vették a kaját és a Pepsit.

– Mr. Detwiler a jó ételekről beszélt -mondta Columbo –, én meg jól meg is éheztem közben, és megkívántam egy utcai hot dogot. Ez a srác ráadásul még jó káposztát is csinál, az teszi ilyen különlegessé ezt a hot dogot. Bocs, most látom, hogy maga nem is kért rá káposztát.

– Különbözik az ízlésünk, hadnagy -mondta Martha teli szájjal.

– Ez az ügy kezd egyre érdekesebb lenni. Van valami, aminek szeretném, ha utánajárna. Nézze meg Miss Clendenin könyvét, azt, amelyiket Jonathanról írta. Keresse ki azt a részt, ahol a kislányokkal való mocskos játékaikról ír. De ha nem bírja a gyomra, akkor inkább ne olvassa el.

– Már olvastam, Columbo hadnagy. Valószínű maga az egyetlen ember Los Angelesben, aki nem olvasta mostanáig.

157

William Harrington

– Nos... Általában nem nagyon érdekelnek az effajta dolgok. Engem nem izgatnak különösebben, hogy a hírességek mit csinálnak. Például annak a Reginának sem hallottam egyetlen lemezét sem, míg meg nem ölték. De akárhogy is van, Miss Clendenin azt állította abban a kötetben, hogy Kitty – az a lány, aki annyit mesélt neki – valamelyik brazil városban él, fenn az Amazonas mentén. Távol mindentől. Miss Clendenin megnevezte a pontos helyet, de Penny Kentet már nem tudta megtalálni. Én...

– Emlékszem. Olvastam.

– Mr. Detwilernek nem igazán tetszett, amikor megemlítettem. Amit nagyra értékelnék, ha átmenne az ifjúságvédelmisekhez, és megnézné, hogy milyen anyaguk van Pénélopé Kentről és az apjáról, Edwardról.

– Az ifjúságvédelmi ügyosztály aktái bizalmasak, mint tudja – mondta Martha.

– De nem akkor, ha egy feltételezett gyilkosságról van szó.

Martha összehúzta a szemöldökét. Leengedte a Pepsis poharat, amiből éppen kortyolni készült. – Ez most komoly?

– Hát nézzük csak meg. Mr. Detwiler hevesen magyarázta, hogy a csapatának nem állhatott érdekében meggyilkoltatni Miss Clendenint, mert a károkozás már megtör-

158

Columbo: Az FBI árnyékában

tént, nem lehet visszacsinálni. De Jonathan egymilliárd dolláros befektetés volt. Ha Kenték, apja és lánya, egyszer csak a nyilvánosság elé lép, oda a milliárd dolláros befektetés. A Lockhartokat lefizették, hogy megóvják az üzletet. De hogyan hallgathatták el Pénélopé és Edward Kentet? Úgy hallom, Detwiler nem az a szívbjajos fajta.

DÉLUTÁN 1.51

– Üdv, Ben – mondta Columbo Ben Parnell FBI-ügynöknek. – Mi a helyzet?

Némileg feleslegesen tette fel ezt a kérdést, mert úgy tudta: nem fogja elmondani, hogy „mi a helyzet”.

– Semmi jó, Columbo. Semmi jó. Tudja, minden ránk szakadt mostanában. Úgy

értem, például ebben az irodában három ügynökkel kevesebb van, mint két évvel ezelőtt, az ügyek száma meg tizenhét százalékkal nőtt. És arról már nem is beszélek, hogy az az átkozott aranyér még mindig kínoz, és a migrénem is visszajött. Nyugdíjba megyek, és leköltözök Arizonába.

Parnell körülbelül egyidős lehetett Colum-bóval, de öregebbnek tűnt. Szőke haja mindig is vékonyszálú volt, és mára szinte mind

159

William Harrington

kihullott, kivéve a föle környékét és a tarkóját. A bőrszíne rózsaszínes volt. Ezüstkeretes szemüveget viselt.

– Sajnálattal hallom, Ben. Már én is gondolkodtam a nyugdíjon. Megvan a ledolgozott éveim száma. De mit kezdenék magammal? A feleségem azt mondja, hogy megőrjíteném, ha csak otthon ülnék. Azt szeretné, ha egyetemre járnék, és különböző művészeti, irodalmi, pszichológiai, vagy valami ehhez hasonló kurzusokat végeznék. Nem tudom. Szerintem még kicsit kitartok, amíg az egészségem engedi.

– Ez a maga szerencséje: a jó egészsége. Habár igazán mozoghatna egy kicsit többet is – mondta Parnell panaszkodóan. – Mindegy. Ma mit tehet az FBI a Los Angeles-i rendőrökért?

– A visszavonult ügynökökről akartam magával beszélni. Azokról, akik Los Angeles környékén élnek – mondta Columbo. – Lehet, hogy nincs semmi olyasmi, amire én gondolok, de az is lehet, hogy továbbvihetne ebben azt ügyben. Van listájuk a nyugdíjas ügynökökről?

– Hogyne. Néha még nekik is vannak olyan infóik, amik jól jöhetnek. Szerintem olyan ötven exügynök lehet a megyében, a környező régiókban valamivel több.

– Tudna nekem adni egy névsort, Ben?

160

Columbo: Az FBI árnyékában

– Nem látom semmi akadályát. Persze, adhatok egy listát. Megkérdezhetem, hogy mihez kell?

– Meg akarom mutatni valakinek, hátha beindítja a memóriáját.

21

JANUÁR 8., PÉNTEK – DÉLELŐTT 11:01

Ai-ling Cooper a nyomozóval szemben ült le az asztalhoz a börtön látogatószobájában. Már régóta nem találkoztak. Columbót szomorúsággal töltötte el a tény, hogy a bentlőtöltött évek bizony nem voltak kegyesek hozzá. Láthatóan felszedett néhány kilót, és mintha már a stílusával sem törődött volna. Igazából persze nem volt vele semmi különösebb probléma, ha kiszabadul, két hét leforgása alatt újra régi fényében tündökölni majd. Columbo fel is írta magában, hogy pár hónappal a nő szabadulása után látogassa majd meg. Fogadni mert volna, hogy akkora már sokkal inkább fog hasonlítani a régi önmagára.

– Vesszek meg, ha találok egyetlen okot is, amiért fogadnom kéne magát – mondta Ai-ling. – Az utazási ügynököm. Hát, köszönöm szépen, remek kis kiruccanást intézett nekem.

161

William Harrington

Isteni a szállás. Meg az ellátás is. Mondja, volt már olyan helyen, ahol fogalma sem volt arról, épp milyen nap van, mert abszolút nem számított? Egyetlen okot sem tudok felsorolni, amiért beszélnem kellene magával.

– Én sem tudok egyet sem, hogy miért kellene – mondta Columbo.

– Mégsem utasítottam vissza – mondta, s közben elővett egy cigarettát és meggyújtotta. – Gondolom, van valami, amit tehetek magáért, különben nem lenne itt.

Maga nem az a fajta, aki feleslegesen pazarolja az idejét.

– Talán van valami, amit én tehetek magáért. Adrienne Boswell mondta, hogy éjszaka nem tud aludni, mert annak a nyugdíjas FBI-ügynöknek a nevére törte a fejét, akit Miss Clendenin említett magának. Nos, van itt egy lista a Los Angeles környéki nyugdíjas ügynökök nevével. Megnézné, kérem, hátha köztük van az illető.

Ai-ling bólintott. Columbo átnyújtotta neki a listát, amit Ben Parnelltől kapott korábban. A nő lassan haladt lefelé a nevek között, és közben vadul rázta a fejét. Majd egyszer csak hirtelen megállt.

– Aha, ez az. Itt is van. Kloss. Megesküdnék rá, hogy Kloss volt a név. Szokatlan név, mi? Igen-igen, azt mondta, hogy egy Kloss nevű férfival fog találkozni.

162

Columbo: Az FBI árnyékában

– Köszönöm, Mrs. Cooper-Svan. Azt hiszem, most már megkönnyebbülhet. Meg talán én is.

– Szívesen, Columbo hadnagy – mondta kedvetlenül, némi cinikus felhanggal. – Bármikor örömmel segítem a Los Angeles-i rendőrség munkáját.

DÉLUTÁN 4.49

„Fritz Kloss!”

– Ez az a név, amire rámutatott – mondta Columbo. Ben Parnell erre felnevetett.

– Ha azzal a nővel nem végzett volna a robbanás, akkor az interjú során halt volna meg... az unalomtól. Fritz Klossnál még egy zebra is ledobná a csíkjait.

– Bárhogy is van, ez az a név, amire emlékszik. Szeretnék mutatni róla egy képet egy lehetséges szemtanúnak. Van egy fotója, amit kölcsön tudna nekem adni, Ben? Lehet több is.

– Persze. De... Fritz egy öreg kecske. Bejön ide pár havonta, és csak áll itt a fejét rázva. Akkor volt ügynök, amikor Hoover volt a főnök, és még mindig J. Edgár Hoover-mániája van.

– Mániája?

– J. Edgár Hoover flúgos volt, Columbo. Egy egocentrista örült. Szerencsés a cég – ba-

163

William Harrington

romi szerencsés –, hogy túlélte azt az idétlen és kusza korszakot. Az az ember egy öntelt szarházi volt, egy... már senki sem érez iránta tisztelet, hacsak nem néhány megzápult öreg fa-szi, mint amilyen Fritz is. Mindig itt szimatol, és azt hajtogatja, hogy ez sem, meg az sem így lenne, ha az igazgató – ahogy mindig hívja -még élne.

– Ebben az irodában dolgozott? -Miután Hoover meghalt. Azután, hogy az igazgató elhunyt, az új igazgatófőnökök körzeti irodákba helyezték át a sok Hoover-mániást. Los Angeles nyerte meg Kloss. Azelőtt karrierje nagy részét a „kormányközpontban” töltötte, vagyis Washingtonban, közvetlenül Hoover mellett. A jó öreg Fritz még Hoover cipőjét is lenyalta volna, ha arra kéri.

– Milyen közeli barátok voltak, maga szerint?

– Ahogyan ma már mindenki jól tudja, J. Edgár Hoovernek egyetlen egy szoros barátja volt csak: Clyde Tolson. Vagyis Kloss nem lehetett olyan közeli viszonyban vele. De, ahogy beszél róla, biztos vagyok benne, hogy Hoover egyik első számú talpnyalója volt. A jó öreg Fritz szentként tisztelte Hovert.

– Ez nagy segítség, Ben. Igazán nagyra értékelném azt a képet. Szeretném elvinni, ha lehet.

164

Columbo: Az FBI árnyékában

– Ugye, nem azt akarja mondani, hogy Fritz Kloss robbantotta fel Betsy Clendenint?

Columbo megrázta a fejét.

– Ezt így nem mondanám. De lehet, hogy még főszereplő lesz belőle.

Parnell határozottan megrázta a fejét. – Nem, Kloss nincs benne.

– Igen? Hát... hadd váltsak témát. Hallott már egy Harry Lehman nevű emberről?

Parnell megrázta a fejét.

– A BATF szerint ő készítette a bombát. Állítólag hasonlított a korábbi munkáihoz.

– Megnézzem a számítógépben?

– Az talán segítene. Nagyra értékelném.

Ben Parnell odafordult az asztali számítógépéhez, ami on-line összeköttetésben volt az FBI washingtoni központi adattárával.

– Lehman? L-E-H-M-A-N? Harry.

– Azt írták.

Parnell beütötte a billentyűzeten, majd hátradőlt, és várt.

– Rendben. Itt is van. Hé, Columbo, ez az ember halott! Meggyilkolták december 28-án. Maffia-leszámolásnak tűnik. Lelőtték. Kivégezték. És... Nézzük csak. Hé-hé-hé! Nem fogja kitalálni, ki küldte őt a leavenworthi börtönbe vagy huszonkét évre. Fritz Kloss. Na tessék. Fritz kemény helyre küldte. Ehhez mit szól?

165

William Harrington

ESTE 7.22

– Azt mondta, tudni akarja, hogy mit mondott Mrs. Cooper-Svan. Meg azt is mondta korábban, hogy legyen ebből az ügyből akármilyen, benne akar lenni. Nos... Amikor ilyeneket mond, akkor számíthat rá, hogy sokáig fogunk dolgozni.

Adrienne a hadnaggyal szemben ült le a Fonda la Paloma egyik boxában. Épp teniszezésből jött, ezért csinos fehér teniszruhát viselt. Skót whiskyt rendelt mindkettőjüknek.

– No, szorgos fiú volt ma, hadnagy?

– Meglátogattam Mrs. Cooper-Svant.

– Már nem használja a Svant, Columbo.

– Elmentem, és meglátogattam Mrs. Coopert. Mutattam neki egy listát a környéken élő nyugdíjas FBI-ügynökökről. Az egyik nevet felismerte. A hetvenes éveiben járó Fre-derick Kloss nevű férfiről van szó, akit mindenki csak Fritzként ismer. A mostani FBI-os fiúk szerint nem teljesen komplett.

– Szóval örült. Az ember nem is találhatna jobbat, ha egy olyan gyilkost keres, aki darabokra robbantotta az áldozatát.

– Itt van egy fénykép róla. Gondoltam, megmutathatnánk Eduardónak.

Eduardo Garcia, az üzletvezető odajött az asztalhoz. Columbo négy képet tett le az asztalra.

166

Columbo: Az FBI árnyékában

– Felismeri valamelyiket? – kérdezte. Garcia alaposan megnézte őket.

– Azt – mondta a második képre mutatva.

– Miért, ki ez?

– Az a férfi, aki Miss Clendeninnel vacsorázott.

22

JANUÁR 9., SZOMBAT – REGGEL 9.49

Columbo besétált a Pittocco's-ba, ahol mostanra már elkészült a zakója. A csinos, fekete hajú nő már a bolt előtt várta, és mosolyogva üdvözölte.
– Columbo hadnagy! Milyen jó újra látni! Készen van a zakója.
– Az jó. A feleségem szeretné, ha azt venném fel a partira, ahova ma este megyünk.
– Csodálatos! Biztos benne, hogy a nadrágja...
– Nos, a feleségem intézett nekem egy sötétbarna nadrágot, gyakorlatilag új, és most hozta el a tisztítóból.
– Talán egy ing viszont jól jönne. Nagyon szép nyakkendőt vásárolt a múltkor. Egy új fehér inggel teljes lenne a ruházata.
– Nos, nem is tudom. Kicsit hajthatatlan vagyok a ruháimat illetően. Sok ingem van...

167

William Harrington

– Remélem, megbocsátja, ha azt mondom, hogy az az ing, amit most visel, nem mutatna túl jól az új zakóval és nyakkendővel.
– Igen, igen, látott már ez az ing szebb időket is.
– Hadd mutassak egy fehér alkalmi inget. Puff. Újabb ötven dollár. Columbo nem

tudta eldönteni, hogy szeretne-e még jönni ebbe a boltba, vagy sem. A nő nem volt ugyan tolakodó, mint azok a fickók azokban az olcsóbb boltokban, ahol általában veszi a ruháit, de valahogy megint sikerült rávennie, hogy elköltsön ötven dollárt. Amit nem is akart.

DÉLUTÁN 2.00

Walter Mahaffey elküldte azt a kétszáz gépelt oldalt, amit még Betsy Clendenitől kapott korábban. Csütörtökön jött meg a csomag, Columbo pedig rászánta az egész szombatot, hogy elolvassa.

Volt néhány igazán érdekes rész az anyagban:

A hűség szó semmit nem jelent J. Edgár Hoovernek. 1962 májusában például Wilson Harveyt – aki ekkor New Yorkban volt – arra utasította, hogy szereljen be lehallgató-

168

Columbo: Az FBI árnyékában

készülékeket Meyer Lansky későbbi hotelszobájába. Az emigráns lengyel szülőktől származó Lansky volt a New York-i maffia egyik vezéralakja, a legendás gengszter Lucky Luciano volt iskolatársa és barátja. Harvey meg is szervezte az akciót, és felszerelték a poloskákat, amelyek egy alsóbb emeleten lévő FBI-lehallgató állomásra voltak bekötve. A cég több héten át figyelte Meyer Lansky minden egyes szavát, főleg a hétköznapi beszélgetéseket, amikor a feleségével csevegett.

Egyik éjjel, miközben egy szervezett bűnözésről szóló dokumentumfilmet nézett, Lansky megjegyezte a feleségének, hogy a szervezett bűnözés nagyobb, mint a Szabadság-szobor. Harvey elküldött egy másolatot erről a beszélgetésről Hoovernek, aki nyomban kiszivárogtatta azt egyik kedvenc újságírójának, Dávid Kindernek. Néhány nappal később Lansky, aki még mindig a szervezett bűnözésről szóló riportokat hallgatta a tévében, megdöbbsent, amikor Kinder egyszer csak őt idézte: „Miért, a szervezett bűnözés nagyobb, mint a Szabadság-szobor.”

Nyilvánvaló volt, hogy a megjegyzést valaki lehallgatta és rögzítette egy, a Lansky szobájában eldugott mikrofon segítségével. Lansky alaposan átkutatta a szobát, és meg-

169

William Harrington

találta a poloskákat. A következő nap Lansky ügyvédei felhívták Róbert Kennedy legfőbb államügyészt.

A lehallgatást és bedrótozást abban az időben rossznéven vették. Kongresszusi meghallgatásokat tartottak az ügyben, hogy határt szabjanak ezeknek a gyakorlatoknak. Így Kennedy különösen érzékenyen reagált Meyer Lansky panaszára. Edgár J. Hoover-hez fordult az ügyben.

És Hoover mit tett? Egyetlen perc alatt kirúgta Wilson Harveyt. Azzal az indokkal tette ki, hogy az FBI nem tűr el ilyen eljárásokat. .. Mindezt annak ellenére, hogy ő maga rendelte el személyesen a lehallgatást. Harvey később át is nyergelt a CIA-hoz...

Columbo odament a hűtőhöz, és kivett egy doboz sört. Tovább olvasott.

Az FBI külön kifejezést használt a hasonló lehallgatásokra. A „mife” annyit tett: mikrofonos felderítés. Azoknak az embereknek a listája pedig, akik az ilyen mifeakciók elszenvedői voltak, felért egy Ki-kicsodával. Talán senkit sem fog meglepni, hogy Marilyn Monroe otthona és a szállodai lakosztályainak nagy része is be volt poloskázva. Hoover igazgató nagy vágya volt egy olyan

170

Columbo: Az FBI árnyékában

felvétel készítése, amelyen valamelyik Kennedy hangosan duhajkodik az isteni Marilynnel. Nagy szomorúságára, Hoover igazgató ezen vágya sohasem teljesült. .

Dr. Marthin Luther King Jr. esetében viszont már több sikerrel jártak. A mife-felvételek dr. King beszélgetéseiről nem szolgáltak olyan adattal, ami a neves fekete politikus állítólagos félrelépéseit igazolta volna. Kellő adatot szolgáltatott viszont Hoover igazgató azon mániájának alátámasztására, miszerint a néger férfiak méretesebb férfiassággal vannak megáldva az átlagnál, s ez olyan libidót jelent, amiről fehér ember csak álmodhat.

Az igazgató – ahogy hű követői még ma is hívják – megszállott rasszista volt, személyiségének egyéb torzulásairól már nem is beszélve. Csak nagyon szorult helyzetekben engedélyezte, hogy az FBI fekete ügynököket is alkalmazzon. Soha nem bízott rájuk komolyabb feladatokat, és folyamatosan „nigró”-nak hívta őket.

Columbo megitta a sörét, és vagy fél órát eltöltött azzal, hogy leporolja az öreg Peugeot a kocsibejárón. Majd a rövid szünet után visszament, és kinyitott még egy sört. A felesége épp a szokásos szombat délutáni

171

William Harrington

bevásárlást intézte. A lányuk jött aznap vacsorára, és a felesége lasagnet készült az asztalra tenni.

Átlapozott néhány oldalt, amit nem talált izgalmasnak, majd ehhez a részhez ért:

1968-ban Hoover igazgató egy különös egyezséget kötött a Los Angeles-i alvilágban jó hírű Polemarco famíliával. Frank Pole-marco (akit mindenki „Árbocos Frankinek” hívott a neve miatt; pole=árboc) gyilkosság és emberrablás vádjával állt a bíróság elé Los Angelesben. Ám a koronatanú Bernié Levin mégsem vállalta a vallomástételt, és lehetetlen volt meggyőzni arról, hogy álljon a bíróság elé.

1968-ban Hoover igazgató bevezetett egy olyan egyezményt, amit a Los Angeles-i Polemarco bűncsaláddal kötött. Frank, „Frankié the Pole” Polemarcónak a szövetségi bíróságra kellett mennie tárgyalásra Los Angelesbe, emberrablás és gyilkosság vádjá miatt. Hirtelen egy főtanú, egy bizonyos Bernié Levin meggondolta magát, és úgy döntött, hogy mégsem tanúskodik. Nem lehetett meggyőzni, hogy tanúskodjon.

És miért is nem? Nem azért, mert megfenyegették volna a Polemarco család

tagjai, ahogyan az ügyész gondolta. Dehogy. Az

172

Columbo: Az FBI árnyékában

igazság az, hogy Árbocos Frankié védőügyvédei bizalmas FBI-aktákat kaptak kéz alatt, amelyek Levint szovjet kémtevékenységgel hozták összefüggésbe. Állítólag a KGB-nek vitt ki információkat a negyvenes és ötvenes évek elején. Az aktákban lévő bizonyítékok a legkevésbé sem voltak meggyőzőek, de ha nyilvánosságra kerülnek, akkor Levin hitelessége hamar megrendült volna. Ráadásul attól félt, hogy kiutasítják Észtországba, ahol eredetileg született.

Levin vallomása nélkül a Polemarco elleni vád elbukott.

És hogy miért segítette ki titkos aktákkal a Polemarco családot J. Edgár Hoover? Mert ez volt az egyezség ráeső része. A Polemar-cók cserébe megszerezték és Hoovernek adták azt a kicsit rossz minőségű, tizenhat milliméteres filmszalagot, amelyen egy neves filmszínésznő volt látható félre nem érthető helyzetekben. Nem akarom leírni a nevét. A film amolyan „kanmozi” volt, és még a negyvenes években készítették. Hoover két okból akarta nagyon ezt a szalagot. Egyfelől bizsergető érzéssel töltötte el, hogy a sztárt a legintimebb elfoglaltsága közepette is láthatja, a másik ok pedig, hogy a nő férje komolyan fontolgatta, hogy jelölteti magát a szenátusi választásokon. Amikor az illető szá-

173

William Harrington

mára világossá vált, hogy Hoover birtokában van a szalag, és kész nyilvánosságra hozni azt – gyorsan visszalépett.

Bár meglehetősen mocskos kis biznisz volt ez is, mégis semmiség ahhoz képest, amit Hoover igazgató a hírhedt zugügyvéd, Roy Cohnnal kötött. Később. Sokkal később.

174

Columbo: Az FBI árnyékában NEGYEDIK FEJEZET

„Nézz csak rá. Nem fészülködik, bővli ruhákban jár, esetlenül csoszog körbe egy szivarvéggel a szájában. Ennek a férfinak nincs önbecsülése... Ennek a Columbo nevű alaknak egyáltalán nincs önbecsülése.”

– Fritz Kloss

„Maga mutat nekem egy férfit, aki nem visel kalapot; én meg nyomban mutatok magának egy olyan embert, akinek nincs önbecsülése.”

– John Edgár Hoover

23

JANUÁR 11., HÉTFŐ –, REGGEL 7:33

Fritz Kloss a reggeli mellett ült, ahogy mindig szokta. A zakója egy másik széken lógott, de a mellénye, fehér inge és a nyakken-

175

William Harrington

dője rajta volt. Beleszürcsölt a kávéjába, majd megette a szokásos szalonás tojásrántottját, és közben átfutotta a Los Angeles Times-t.

-Fritz... Megint hagytál elaludni! Én akartam reggelit csinálni neked!

A férfi felállt, megcsókolta Meredith-et, majd neki is töltött egy csésze kávé.

– Mindketten – mondta – a szokásaink rabjai vagyunk. Én hosszú évek óta minden reggel korán kelek, megcsinálom a reggelimet, és elolvasom az újságot. Te alszol, ameddig bírsz, majd felpattansz, iszol egy kávé, és rohansz is tovább. Az a legjobb az egészben, hogy úgy kiegészítjük egymást.

-Hát...

Meredith is leült az asztalhoz. Fekete melltartót, és fekete bugyit viselt. A

fésűjével párszor átszaladt a haján, de nem festette ki magát.

– Tényleg nem tudsz ma elvinni? -kérdezte.

– Attól tartok, drágám. Megbeszéltem egy találkozót Columbo hadnaggyal, az Los Angeles-i rendőrség nyomozójával, aki Betsy halála ügyében vizsgálódik.

Későbbre kellett volna tennünk, hogy be tudjalak vinni a stúdióba.

– Ne csinálj belőle nagy ügyet – mondta Meredith. – Mit akar a nyomozó?

176

Columbo: Az FBI árnyékában

– Nem tudom. Tényleg. És őszintén megmondva, nem is nagyon érdekel.

Amikor egy gyilkossági nyomozó beszélni akar veled, beszélsz velük és ennyi. De fogalmam sincs, hogy mit akar tőlem megtudni. Egyébként pedig az a fickó nem is igazi nyomozó.

– Miért mondod ezt?

– Láttam a tévében. Ahogy te is. Nézz csak rá. Nem fésülködik, bővli ruhákban jár, esetlenül csoszog körbe egy szivarvéggel a szájában. Ennek a férfinak nincs önbecsülése. Ez egyike volt azoknak, amire az igazgató nagy hangsúlyt fektetett: hogy egy ügynöknek legyen önbecsülése. Ez abban nyilvánul meg, ahogy megjelenik, ahogy törődik a külsejével, saját magával. Ennek a Columbo nevű alaknak egyáltalán nincs önbecsülése...

REGGEL 9.15

Amikor Columbo elment, hogy Fritz Klos-sal találkozzon, az új zakóját, ingjét és nyakkendőjét viselte. Az FBI régóta nagy hangsúlyt fektetett a megjelenésre, és talán nem ártana, ha Kloss először amolyan elegánsan látná. És mint rendes rendőrt. Szolgálati revolverét is kivételesen betette a pisztolytáskába, a bal karja alá csatolta fel. Természetesen Klossnak azt már nem kell tudnia,

177

William Harrington

hogy a tár üres volt – a golyók az autóban maradtak.

Fritz jómódú ember volt. Columbo kicsit utánanézett az életének. Miután 1974-ben nyugdíjba vonult az FBI-tól, ingatlanügynökként dolgozott tovább, és a Frederick Kloss Ingatlanközvetítő Rt. még mindig jól működő, és tisztas nyereséget termelő cég volt. Habár már saját cégétől is visszavonult, valószínűleg nagyvonalú nyugdíjat, és vaskos részesedés kapott továbbra is.

Fritz nyitotta az ajtót sötétszürke öltönyben, fehér ingben, és keskeny fekete-vörös csíkos nyakkendőben.

– Columbo hadnagy. Jöjjön be!

– Igen, köszönöm. Talán nem ez a megfelelő időpont magának. Úgy értem, talán épp elmenni készül.

Fritz Kloss mosolygott.

– A magamfajta nem khaki színű nadrágban és pulóverben henyél otthon, hadnagy. Egész életemben megvolt az a szokásom, hogy rendszeren felöltözök mindennap.

– Tudja, ezzel én is így vagyok. Amikor füvet nyírok, vagy autót szerelek odahaza, mindig mocskos ruhát veszek fel, amiben egyébként abszolút nem érzem jól magam. Talán a rendőri munka fegyelme. Nem gondolja?

– Régi szokás, hogy olyat viseljen az em-

178

Columbo: Az FBI árnyékában

ber, ami eltakarja a pisztolytokot – mondta Fritz. – Hozhatok magunknak egy kis kávé?

– Nagyon kedves. Ööö... Maga, szóval, maga még mindig magánál hordja a

fegyverét?

Fritz mosolygott.

– O, nem. Amikor visszavonultam, félretettem, és azóta nem hordtam fegyvert. Foglaljon helyet. Hozom a kávé.

Míg a férfi a kávéért ment, Columbo szétnézett az otthonában. Nagyon úgy tűnt, hogy Mr. Kloos maga volt Mr. Rend és Tisztaság. Még a magazinok (National Geographic, U.S. News & World Report, Fegyvermagazin) is úgy állt a dohányzóasztalon, hogy a gerincük párhuzamos legyen az asztal szélével. A ma reggeli újság is szépen összehajtván pihent az asztalon, mintha hozzá sem nyúltak volna.

Fritz visszatért.

– Tejszín és cukor?

– Nem, köszönöm. Feketén.

– Azért jött, hogy megkérdezze, mit tudok Betsy Clendenin haláláról.

– Igen, uram. Szeretnék erről beszélni, ha nem bánja.

– Hogy kapcsolodom én ehhez az esethez?

– Miss Clendenin egy FBI-ról szóló könyvön dolgozott. Valakinek elmondta, hogy magával

179

William Harrington

is interjút fog készíteni hozzá. Aztán ez meg is történt a Fonda la Palomában. Tudja, nem hiszem, hogy valaki azért ölte volna meg, hogy így álljon bosszút azért, amiért nyilvánosságra hozott róla különféle, nem kívánatos dolgokat. Ami történt, megtörtént; a meggyilkolása már nem változtat ezen. Nekem az az elképzelésem, hogy valaki azért ölte meg, hogy így akadályozzon meg egy jövőbeli könyvet vagy cikket. Tudjuk, hogy Miss Clendenin épp egy olyan könyvön dolgozott, ami J. Edgár Hooverról és az FBI-ról szól. Azt is tudjuk, hogy a félig kész kötet tartalma nem volt kimondottan hízelgő a szolgálatra és az igazgatóra nézve. Azon tűnődöm, hogy nem lehetett olyasvalaki, aki kapcsolatban állt az FBI-jal, esetleg...

– Az FBI emberei nem gyilkolnak, hadnagy – mondta Fritz hidegen. – Mi a másik oldalon állunk.

– Ó, efelől semmi kétségem, uram. Csak azon tűnődtem, hogy esetleg nem keltette-e fel a figyelmét valami, ami arra engedi következtetni, hogy...

– Nem, hadnagy. Azok közül, akikkel beszélek, senki nem tett nekem semmi utalást arra, hogy azt a nőt meg kellene ölni, ha erre kíváncsi.

– Meginterjúvolta magát, ugye?

180

Columbo: Az FBI árnyékában

– Hogyne. Columbo hadnagy, találkozott maga valaha Betsy Clendeninnel?

– Míg élt, addig nem.

– Agresszív nő. Egy nemtörődöm újságíró, aki igencsak nagyvonalúan kezeli a különböző bizonyítékok hitelességét. Még a saját szakmájában sem volt jó a híre. Egyszerűen csak összegyűjtött minden rosszindulatú rágalmat és pletykát, amit valaha is felhoztak az igazgatóval szemben, és az egészet ki akarta adni újra. Csak a pénz lebegett a szeme előtt, amit ezen az egészen nyerni remélt.

– Megpróbálta lebeszélni? – kérdezte Columbo.

– Igen. De nem érdekelte az igazság. -Ami?

– Mi ami, hadnagy?

– Mi volt az igazság?

– Az igazság az az, hogy J. Edgár Hoover szolgálta eddig a legnagyobb hittel és

tisztességgel ezt a nemzetet. Nem lennék őszinte, ha azt mondanám: sajnálom, hogy a kötet nem fog megjelenni – mondta Fritz, és megrántotta a vállát. – Másfelől, meghívott egy partira, ahova el is mentem, és nagyon jól éreztem magam. Sőt, bemutatott egy nőnek, akivel azóta tulajdonképpen együtt élek.

– Hol volt ez a parti, uram?

– A házában. Úgy húsz vendég volt. Ekkor

181

William Harrington

mutatott be engem a színésznő Meredith Nelsonnak. Tulajdonképpen jövök neki egy szívességgel.

– Mondott valami olyasmit magának, hogy fenyegetik, vagy ilyesmi?

– Igen. Azt mondta, hogy szinte folyamatos fenyegetettségben él, amit egyébként furcsamód szórakoztatónak talált. Mellékesen ezért hordott fegyvert a táskájában.

– Arról tett-e említést, hogy a Hoover-könyv miatt is külön megfenyegették volna?

– Nem, nem kifejezetten.

Columbo az arca előtt összeszorította a kezét.

– Rabolom az idejét – mondta.

– Egyáltalán nem. Szívesen segítek, amiben tudok. Bár többet tehetnék.

– Nos... Ha bármi eszébe jut, szóljon. Bármilyen segítség jól jön egy ilyen tapasztalt nyomozótól, mint maga. Láthatja, én nem vagyok egy kimondott zseni. Az egyetlen módja, hogy kiderítsem, ki gyilkolta meg az áldozatot, ha összegyűjtöm az összes tényt, amit csak tudok, és megpróbálok valami értelmet adni nekik. Ez nagy munka. De keményen dolgozom. Bárcsak olyan éles eszem lenne, mint egyeseknek, de ez nekem nincs, ezért keményen kell dolgoznom.

– Velem is mindig így volt, hadnagy -

182

Columbo: Az FBI árnyékában

monda Fritz megértően. – Az igazgató is mindig azt várta el, hogy az utolsó csepp verejtékünkig keményen dolgozzunk.

– Igen, uram. Köszönöm, akkor... -Columbo felállt. – Köszönöm a kávé, is. Nagyon jó volt.

Fritz szintén felállt, és az ajtóhoz kísérte Columbót.

– Hívjon bármikor, ha úgy gondolja, hogy valami módon segíteni tudok.

– Igen uram. Biztosan így lesz. – Columbo kilépett, majd váratlanul megállt, ahogy Fritz becsukni készült az ajtót. – Ó, igen, uram. Csak még egy apróság, amit meg akartam kérdezni. Valószínűleg nem fontos, de... Hallott valaha egy Harry Lehman nevű férfiről?

Fritz Kloss legörbítette a szája szélét, és megrázta a fejét.

– Nem, hadnagy. Nem hiszem, hogy valaha is hallottam ezt a nevet az életben.

– Nos, még egyszer köszönöm. Csak egy próbálkozás volt, hátha valamikor ismerte azt a férfit.

Fritz megrázta a fejét és nézte, ahogy Columbo a kocsija felé sétált.

183

William Harrington

24

REGGEL 10.47

– Remélem, nem okozok kellemetlenséget.

– Nem, egyáltalán. Jöjjön be.

Linda Semon volt az a fiatal nő, akiről Walter Mahaffey említést tett, mint Betsy

Clendenin kutatásainak segítője. Apró, visz-szahúzódó lánynak látszott, aki feltehetően még nem töltötte be a huszonötöt sem. Amolyan fiúsrá vágott rövid haja volt, és kerek, műanyagkeretes szemüveget hordott. Ha sminkelte is magát, ma reggel még nem volt púderes doboz a kezében. Leginkább úgy nézett ki, mint egy iskolás lány abban a rakott szoknyában, nyakig gombolt fehér blúzban, kis arany díszítéssel összefogva.

Apró lakása majdnem olyan rendezett volt, mint Klossé, habár az jól látszott, hogy a lány valamivel több fantáziával alakította ki az otthonát az öreg FBI-osnál. A számítógép egy tejes kartonokra fektetett furnérlemezből készült asztalon állt. A falakat színes fényképek díszítették, az egyik Betsy Clendenint ábrázolta, amint testes sellőlányként bohóckodik a tengerben. Ahogy Columbo vizslatta a fotókat, egyértelművé vált számára, hogy mindegyiket a lány készítette. Egy kivételével.

184

Columbo: Az FBI árnyékában

Ezen együtt voltak láthatóak: Betsy és Linda. A kép bizonyára ugyanazon a napon készült, amikor a tengerparti felvétel is.

– Üljön le, hadnagy. Helyezze magát kényelembe. Gondolom, én vagyok az egyik gyanúsított.

– Nem, nem gondoltam magára gyanúsítottként. Csak, mint lehetséges tanúra, akinek esetleg van pár olyan adat a birtokában, ami a segítségemre lehet.

– Ezek szerint még nem is hallott az életbiztosításáról. Akárcsak én. Egészen szerdáig, amikor Betsy ügynöke felhívott, és azt mondta, hogy egy félmillió dolláros életbiztosításnak vagyok a kedvezményezettje, amit Betsy kötött pár hónappal ezelőtt. Sőt, úgy néz ki, hogy a végrendeletében is benne vagyok. Állítólag a nettó vagyonának felét én öröklöm. Valamint az összes feljegyzését, kazettáját és lemezét; mindent, ami a befejezetlen munkájával kapcsolatos.

Columbo bólintott.

– Úgy gondolom, maga több volt egy egyszerű asszisztensnél.

Linda biccentett és mosolygott.

– Ki mondta, hogy az asszisztense voltam?

– Mr. Mahaffey, a kiadója.

Linda mosolya elhalványult, miközben megrázta a fejét.

185

William Harrington

– Meg kell magyaráznom?

– Nem, hölgyem.

– Igen, végeztem kutatásokat Betsynek. Olyan asszisztensféle voltam, és ő busásan meg is fizetett érte. De a kapcsolatunk több volt ennél. Személyes. Nagyon, nagyon személyes. Iszonyúan hiányzik.

– Fel kell tennem egy kérdést, Miss Se-mon. Ott maradt időnként Miss Clendenin házában egész éjszakára?

– Igen. És néha ő is volt nálam.

– Tud róla, hogy esetleg valaki más is ott maradt egész éjjel Miss Clendenin házában?

– Doug. Douglas Smith. Betsynek amolyan konzervatív volt, hadnagy. A férfire ötvenezer dollárt hagyott. Mondjuk úgy, hogy némileg ideges, amiért én örököltem Betsy vagyonának jelentős részét. Azt hitte, hogy minimum annyit hagy majd rá is, amennyit rám. Nem túl okos. Bár Betsy nem is az eszéért bírta leginkább.

– Felvegyem esetleg a gyanúsítottak listájára? – kérdezte Columbo.

Linda megrázta a fejét.

– Én nem teszem.

– Hadd fordítsak egyet a témán. A Fredrick Kloss név mond magának valamit?

– Hogyne. Gyanúsítottat akar? Már írhatja is a lista tetejére. Betsy úgy vélte, hogy a pa-

186

Columbo: Az FBI árnyékában

sasnak volt valami szerepe a bizalmas FBI-akták Roy Cohnnak való eljuttatásában.

– Miből gondolta, hogy J. Edgár Hoover bizalmas FBI-aktákat küldött Roy Cohnnak?

– Hallott arról, hogy Hoover mit tett a Polemarco-ügyben?

– Olvastam róla szombat délután. Mr. Mahaffey átküldött nekem pár száz oldalt abból, amit Miss Clendenin írt eddig.

– Rendben. Segített ugye Polemarciónak megszarolni egy koronatanút, aki terhelő vallomást akart tenni ellene egy gyilkossági perben. Azért tette, mert... Nos, olvasta. Mivel egy filmet akart. Segített Roy Cohnnak megszarolni a tanúkat, mert ő és Cohn szeretők voltak. Abban az időben Cohnnak volt egy háza Greenwichben, Connecticutban. Hoover inkognitóban gyakran kiment oda. Legfeljebb hárman voltak mindig a házban. Cohn, Hoover és Tolson. Amikor Cohn meghalt, több, furán nagy méretű női fehérneműt találtak a gardróbban. Hoover igazgatóé volt. Ő viselte őket.

– Honnan tudja Betsy Clendenin mindezt?

– Rengeteg ügynök – aktív és visszavonult egyaránt – undorodott Hoover dolgaitól. Megvolt rá az okuk, csak úgy melleleg. Amikor felreppent a hír, hogy Betsy könyvet fog írni J. Edgár Hooverról, sorszámot kellett húzniuk már a végén, annyian megkeresték.

187

William Harrington

Sok interjúról hangfelvétel is készült. De persze mind megsemmisült a robbanásban.

– Az összes?

– Nem. Valójában nem az összes. Volt néhány kazettám, amiket át akartam venni Betsynek. Azok megúszták. Még nem igazán tudom, mit kezdjek velük. Egyelőre nem volt még lelki erőm átmásolni, meghallgatni őket. Rajta van a hangja, érti...

– Hadd javasoljak valamit. Csak úgy magunk közt. Nem biztos, hogy ez a legmegfelelőbb alkalom, de... mit szólna hozzá, ha mindazt, amit Miss Clendenin összegyűjtött, odaadnánk egy másik tehetséges írónak, hogy kezdjen vele valamit. Ismeri Adrienne Boswellt?

– Betsy barátja volt.

– Úgy van. Ha magának megfelel – és csak akkor, ha magának is megfelel –, szólok majd Adriennek, hogy hívja fel magát.

– Hát, szóval... Nekem megfelel, hadnagy. Úgyis mindenképpen beszélni fogok vele.

– És még egy apróság, Miss Semon. Nem fordult meg a fejében, hogy esetleg maga is veszélyben lehet?

Linda Semon megrázta a fejét.

– Nem hinném. Betsy tíz napja halott, és maga is csak most jutott el hozzám. Sok ember tudja, hogy kutatásokat és egyéb munkát

végeztem neki, de senki nem tudta, hogy az a két kazetta nálam van. Az egész világ tudta, hogy Betsy mire készült, és mi volt a birtokában. Beszélt róla a tévében. De szinte senki nem tud rólam.

– Ha valamiért mégis fel kellene hívnia a 911-es segélyhívót; mondjuk, mert valaki itt ólálkodik a lakása körül vagy követik, ilyesmi; mondja meg a központosnak, hogy Columbo hadnagy szükség esetén gyors segítséget és védelmet ígért magának.

– Betsy vett nekem egy pisztolyt. Elvitt egy lőtérre, és megtanított, hogyan használjam.

–Jobb, ha a rendőröket hívja. Higgye el nekem, sokkal jobb.

DÉLUTÁN 12.43

– Columbo! Te jó ég, micsoda új szerelése van!

Ebédnél találkozott a hadnagy Adriennel, ha másért nem, csak hogy megmutathassa az új ruháit.

– Ballonkabátot kellett volna vásárolnom, de semmi értelmét nem láttam, amikor a régi még mindig jó szolgálatot tesz. Így... ha már ott volt az ajándékutalvány, úgy döntöttem, megveszem ezt a zakót helyette. Aztán a nő rámdumált egy ötvendolláros nyakken-

189

William Harrington

dőt meg egy ötvendolláros inget. Aztán, amikor hazavittem az inget, rájöttem, hogy mandzsettagombra is szükségem van. Szerencsére volt otthon. Szerencsére meg is találtam őket. Még az apámé volt. Kis biliárdgolyók, látja? Az apám imádott biliárdozni. Ezt tőle örököltem. Meg ezeket a mandzsettagombokat is. Az anyám azt mondta, hogy igazi aranyból vannak. Soha nem volt szívem elvinni őket egy ékszerészhez, hogy megnézzem. Ha esetleg mégsem aranyból lennének, nem akarom tudni.

– Gyönyörűek – mondta Adrienne.

– Na szóval. Itt egy telefonszám – mondta Columbo, és átadott neki egy ceruzával írt cetlét. – Ez Linda Semon száma. Miss Clendenin asszisztense volt, ő végezte neki a háttérkutatókat. Több is volt egyszerű asszisztensnél, majd egyszer ezt is elmondom. Van nála egy pár kazetta. Visszavonult FBI-ügy-nőkök teregetik ki rajta a cég szennyesét.

– A lány veszélyben van? – kérdezte Adrienne.

– Nem, ha megtartjuk a titkát.

190

Columbo: Az FBI árnyékában

25

JANUÁR 11., HÉTFŐ – DÉLUTÁN 2.06

– Columbo! Ember! De jól nézel ki!

– Hé, Columbo. Új barátnő a színen?

– Úgy van szabva, hogy a fegyvered ne dudorodjon ki alóla? Ez első osztályú, Columbo.

Martna Zimmer, aki Columbo mellett trappolt, mosolygott, és kikacsintott Scziegel kapitányra.

– Nem hiszem, hogy bármikor is még egyszer felveszem az irodába – morogta Columbo. – Nagyon zavaró, hogy...

– Hé, csak a barátai próbálják dicsérni! Ennyi az egész, csak dicsérik.

Gyönyörűek az új cuccai, Columbo. Minden elismerésem a feleségéé, gondolom, ő választotta őket.

–Neem. Én magam voltam... Na jó, egy kicsit az eladónő is besegített.

– Na, most már csak az kéne, hogy a ballonját is újra cserélje.

– Azután, amennyit végigszolgált velem? Ha új kabátot vennék, úgy lennék vele, mint ezzel a zakóval. Például félnék beletenni egy golyóstollat a zsebébe, mert attól tartanék, hogy kifolyik majd, és örök foltot hagy rajta. A fegyveremet is jól letörölgettem egy törül-

191

William Harrington

közövel, hogy megbizonyosodjak róla, nehogy valami kis olaj bemocskolja a...

– Értem, Columbo, értem. Mindenesetre helyes kis zakó.

– Hát, köszönöm. Van valami kézzel fogható az ügyünkben?

– Nem tudom pontosan.

Éppen az Ifjúságvédelmi Alosztályra tartottak, ahova a Pénelopé Kent-ügyben hívták őket megbeszélésre. Margaret Philips őrmester vonzó, szőke nő volt, úgy a negyedik iksz környékén. Fekete szoknyát és fehér blúzt viselt. Jelvénye egy bőrtokba szorítva lógott ki a mellzsebéből. Aprócska irodája volt, ahol számos gyerek és szülő megfordult már kihallgatottként.

– Ezt az aktát átküldhetnénk az alosztályról magukhoz a gyilkosságira – mondta rögtön. – Erős a gyanúm, hogy Penny Kent halott.

– Miből gondolja? – kérdezte Columbo. Philips őrmester végigsimította bal kezét a

homlokán, le a bal szeme alatt, mintha fájna a feje.

– Biztos vagyok benne, hadnagy, hogy maga is tudja: nincsenek meg a kellő forrásaink ahhoz, hogy az egész világot – vagy akárcsak az egész országot – átkutassunk egy eltűnt gyerek után. Annak idején közzétettünk egy felhívást Kitty Lockharttal kapcsos-

192

Columbo: Az FBI árnyékában

latban, és nem akadtunk a nyomára. Ennél többet nem tehetünk. Betsy Clendenin is Kitty után kutatott, és megtalálta. Neki csak egyet kellett, nekünk ezreket kell megtalálnunk. De Pennyt neki sem sikerült. Sem az apját. A Kentek egyszerűen mintha eltűntek volna a föld színéről.

– Néhányan szoktak olyat – mondta Martha.

– Betsy Clendenin könyve Jonathanról szeptemberben jelent meg – folytatta Philips őrmester. – Az volt az első eset, hogy az Ifjúságvédelmi Alosztály hallott egyáltalán azokról a dolgokról, amik Xanaduban folytak. Az a hely természetesen már kívül esik a hatáskörünkön, de mivel a két lány (akik szerepeltek a könyvben) Los Angelesben élt, ezért elmentünk meglátogatni őket. Egyikük sem volt otthon. Mindketten eltűntek.

– Mennyivel előtte? – kérdezte Columbo.

– Néhány héttel, talán három héttel azelőtt elhagyták már a házat, hogy kimentünk hozzájuk.

– Nos... Ez még mindig nem bizonyítja, hogy halottak lennének – mondta Columbo kétkedve, habár ő is egyre inkább hinni kezdett az őrmesternek.

– Hadd mondjak még néhány dolgot -szólt Philips őrmester, és ismét odaszorította

193

William Harrington

a kezét a homlokához – Amikor Kitty Lockhart és az anyja összecsomagolt, egy csomó személyes holmit is magukkal vittek. Amikor megkaptuk a házkutatási engedélyt, és körbenéztünk Kenték házában, mindent a helyén találtunk. Már amennyire ezt meg tudtuk ítélni. De ha Kentnek még annál is több inge, nadrágja és

zoknija volt, mint amit a szekrényeiben találtunk, akkor úgy vásárolta magának a ruhákat, mint Jennifer Lopez a magas sarkú cipőket. Ha egy tinédzserlánynak több ruhája van, mint amit Penny szobájában hagytak...

– Értem a lényegét – mondta Columbo. -Elnézést. Fáj a feje?

– Migrénem van – mondta halkan.

– Tudunk tenni valamit? Hagyhatjuk ezt most, és vissza tudunk jönni később.

Philips őrmester megrázta a fejét.

– Hát, ha becsukja az ajtót, és nem néz hülyének, ha végigfekszem a padlón, azzal sokat segítene.

Columbo becsukta az ajtót, és Philips őrmester pontosan azt tette, amit mondott, hogy tenni fog... Levette a párnát a székéről, a feje alá tette, és lefeküdt az iroda padlójára. Becsukta a szemét.

– Mondja, volt már ezzel orvosnál? – kérdezte Columbo.

194

Columbo: Az FBI árnyékában

– Hadnagy, már vagy egy tucat orvosnál jártam ezzel. Minden héten általában egy nap fáj a fejem. De meg tudok vele birkózni, különösen, amikor olyasvalakivel beszélek, aki eléggé átérzi a helyzetemet, és elnézni, hogy csukott szemmel lefekszem a földre. Van egy elképzelésem, hogy mi történt Penny Kenttel. Egyelőre csak egy elmélet, rendben? De az én elméletem. Bea Lockhart drogfüggő volt, és eladta a lányát, hogy meglegyen a napi adagja. Ed-ward Kent nem volt ugyan drogos, de egy aljas szemétláda volt, aki a lányára csak bevételi forrásként tekintett. Egy idő után talán úgy gondolta, hogy még több pénzt tudna szerezni, ha megszarolja Jonathant, vagyis a Jonathan köré felépített cégbirodalmat. Jonathan ekkor még óriási szupersztár volt. A fickók érezték, hogy Kent erős kockázati tényező. Megölték őt is, a lányát is. Rendben? Csak elmélet.

– Meggyőző... – mormogta Martha.

– Miss Clendenin megszervezte, hogy Penny Kent eltűnése benne legyen az „Amerika legkeresettebbjei” című tévéműsorban. Ez azzal járt együtt, hogy az apa és a lány arcát milliók látták a tévében. Jöttek is a hívások szép számmal. Vagy fél tucat bejelentés érkezett még aznap este, hogy ki hol látta őket, vagy csak egyiküket. A rendőrség hat városban is ellenőrizte a bejelentéseket.

195

William Harrington

Mindegyik esetben kiderült, hogy a lány, akiről azt hitték, hogy Penny, nem is Penny volt. Akiről meg azt hitték, hogy Edward Kent, nem is Edward Kent volt.

– Meggyőződésem, hogy igaza lehet, őrmester – mondta Columbo. – De nem vagyok benne biztos, hogy mindez elég ahhoz, hogy indokolt legyen az ügy átadása a gyilkosságiakhoz.

– Gyilkossági ügyként sokkal több figyelmet kap az eset.

– Ebben van valami. Beszélek a kapitánynyal a dolgról.

DÉLUTÁN 3.02

– Miért is ne? – ez volt Scziegel kapitány reakciója. – Legfeljebb majd azzal érvelünk, hogy felmerült egy lehetséges gyanúsított. Ööö... nem Jonathan az, ugye? Detwiler. Valaki a beosztottai közül.

– Kapitány, ez a Jonathan egy szánalmas alak. Akkor sem tudna senkit bántani, ha akarna. Detwilernek már inkább van a rovásán. Minden habozás nélkül beismerte nekem, hogy maga szervezte meg Kitty Lock-hart és az anyja braziliai átköltöztetését. Amikor pedig Penny Kentről kérdeztem, mérges lett, és azt mondta, hogy semmit nem tud róla.

196

Columbo: Az FBI árnyékában

– Forró nyomról már nem beszélhetünk, ugye – mondta a kapitány. – Ha Pennyt és az apját valóban meggyilkolták, akkor... mikor is kellett lennie? Augusztusban?

– Úgy augusztus körül, igen – válaszolta Martha Zimmer.

– Természetesen, ha híre megy, hogy áthelyeztük az aktát a gyilkosságiakhoz, talán új források is felbukkannak majd – mondta Scziegel kapitány.

– Van egy másik gyanúsítottunk is, főnök. Egy visszavonult FBI-ügynök, Klossnak hívják.

– Fritz Kloss? Ismerem. Mi a franc alapján gondolják azt, hogy ő ölte meg Betsy Clendenint?

– Olyan sovány ügynek tűnt ez ma reggelig – mondta Columbo –, aztán a fickó a szemembe hazudott. Most kénytelen vagyok egy kicsit utána menni, akár tetszik, akár nem.

– Ezzel aztán akár lábon is lőhetne magát, Columbo. Egy visszavonult FBI-ügynök nyomába szegődni. Úgy értem...

– Értem én, kapitány. Abszolút biztosra kell mennem.

– Rendben. És, hé... Tényleg nagyon cuki ez a zakó magán...

197

William Harrington DÉLUTÁN 5.11

– Tulajdonképpen nincs semmi eget rengető dolog, amit mindenképpen meg kellene kérdezni magától, és bizonyára csak az idejét rabolom...

– Egyáltalán nem, Columbo hadnagy -mondta Bruce Emerson, akivel már korábban megbeszéltek, hogy az egyetemi klub diófával borított biliárdtermében találkoznak. -Azt hiszem, tudom, mire gondol, és nekem is ez járna a fejemben a maga helyében.

-Lehet, hogy egyáltalán nincs igazam -mondta Columbo. – Tudja, én nem vagyok zseni, Mr. Emerson. Csak meg kell vizsgálnom azt, ami nyilvánvaló és megnézni, hogy vezet-e valahova.

– Tehát Jonathan ügynöke és üzleti menedzsere nyilvánvalóan gyanúsított Betsy Clendenin halálát illetően.

Columbo széttárta a karját, és legörbítette a száját.

– Maga mit gondolna, ha a maga vezetné a nyomozást?

Emerson kényszeredetten mosolygott. Negyven-negyvenöt éves testes férfi volt, sötét göndör fürtjei az idővel megritkultak. Szemüveget viselt, a zakója és a nadrágja pedig nagyon hasonlított arra, amit Columbo is hordott.

198

Columbo: Az FBI árnyékában

– Üljünk le a bárban? Mit iszik, hadnagy?

– Hát, talán egy vékonyka skót whiskyt. Emerson kuncogott.

-J&B-ből vékonykát rendelni elég megalázó. Egy duplát a hadnagynak. Kis szóda? És nekem is ugyanezt. Maga biliárdozik, hadnagy?

– Igen, uram, szoktam. Leginkább kilences karambolt játszom.

– És jól megy?

– Nos... Viszonylag.

– Majd egyszer összehozunk egy játékot. Jómagam inkább rendes biliárdot játszom. Ismeri azt a játékot?

-A lényegét. De soha nem játszottam. Ahol én szoktam lökni a golyókat, ott csak pool-asztalok vannak.

– Hadnagy, ha lesz egyszer időnk, szeretnék mutatni magának egy játékot. Snooker. Játszott már snookert?

– Ami azt illeti, igen, uram.

– Mint a biliárd, a snooker is az ügyesség játéka. Bocsássa meg, hogy ezt mondom, hadnagy, de a kilences karambol nagyrészt a szerencsén múlik. Nem úgy a snooker... Biliárd méretű asztal. Kerek sarkú zsebek szögletes helyett, hogy inkább ellökjék a labdát, mint benyeljék.

– Nagyon kemény játék, Mr. Emerson. Tetszik.

199

William Harrington

– Azt gondolja, hogy volt valami közöm Miss Clendenin halálához? – kérdezte Emerson egy hirtelen hangulatváltással. – Tizenöt százalékom van Jonathan cégében. Maga is tudja, hogy az mennyi pénzt jelentett. És azt is tudja, mennyit jelent most. Nos... Nem öltem meg a nőt. És nem is tudom, hogy ki tette.

– Ez az, amit szeretnék én is kideríteni. Ki tette?

– Mondom valamit magának tök őszintén, Columbo hadnagy. Amikor megtudtuk, hogy Betsy Clendenin mit művelt Jonathannal, volt egy megbeszélésünk, és tényleg arról vitatkoztunk, hogy megöljük-e, vagy sem.

– Kik vitatkoztak? – Kérdezte Columbo.

– Jómagam. Marcus Detwiler. Seizo Asano, a stúdió cég elnöke és Jonathan. Az egész cég képviseltette magát, hogy úgy mondjam. Végül úgy döntöttünk, hogy nagy baromság lenne bármit is tenni Miss Clendenin ellen.

– De gondoltak rá.

– Hadnagy... Fel tudja fogni, mennyi pénzről volt szó?

Columbo bólintott.

– A magam részéről biztosíthatom, hogy meg sem fordult a fejemben hasonló.

Hadd

200

Columbo: Az FBI árnyékában

magyarázzak el valamit a saját szemszögemről. Nézze, én rengeteg pénzt kerestem Jonathan sikereiből. Volt azonban valami, amit valahogy a többiek soha nem akartak felfogni. Hogy Jonathan csak egy futó hóbort, s nem tarthat örökké. Igazság szerint ezeknek a feminim pasitípusoknak a vonzereje kezdett a távolba tűnni. Én úgy voltam vele, hogy kiveszek belőle annyi pénzt, amennyit még lehet.

– Azt értem, hogy Jonathan egy része tulajdonképpen a maga tulajdona – mondta Columbo –, maga az ügynöke, a maga üzlete is. És ott van a japán úriember, a stúdió miatt megértem azt is. De miért volt része az üzletben Mr. Detwilernek?

– Változatosságot akart – mondta Emerson egyszerűen. Felvette az italát, amit a pincér épp akkor tett le elé. – Érti, alaptökére volt szükségünk. Sok pénzbe került Jonathant, mint jól futó terméket bevezetni a piacra. Nem lehetett egyszerűen csak feltolni a színpadra, hogy nesze, énekelj. Az embernek nagy képzelőerővel kell bírnia, hogy bizonyos dolgokban meglássa a lehetőséget. Marcus Detwiler volt a kulcs. Sok pénzt tett fel a projektre.

– Visszakapta?

– Mi az hogy! – nevetett Emerson. – Harmincöt százalék az övé.

201

William Harrington

Columbo egy aprót kortyolt a Scotchből és szódájából.

– És hogy jönnek a képbe a kislányok? – kérdezte.

Emerson tartott egy kis szünetet, és vett egy mély lélegzetet, mielőtt megszólalt.

– Jonathan egy szomorú alak, hadnagy. Egy siralmas ember. Sok tekintetben nagyon gyerekes. Szereti a kislányokat, mert azok mindig hű rajongóként viselkednek, nem próbálnak versengeni vele, vagy irányítani őt, ahogy azt az érettebb nők próbálták. Erős kétségeim vannak afelől, hogy a Betsy Clendenin könyvében

megjelentek valóban megtörténtek. Soha nem láttam, hogy akár az egyik lányhoz is hozzányúlt volna. Csak játszik velük. Kriket-teznek például...

– Meztelenül?

– Ami azt illeti, igen. Még akkor is, amikor beindítja nekik az elektromos vasútját. Szereti nézni őket. De igazán nem hiszem, hogy valaha is hozzájuk nyúlt volna. Marcus mindig is figyelt arra, hogy a szülők is jelen legyenek. Természetesen miután az a könyv megjelent, mégannyira figyelt erre.

– Két lány név szerint is említésre került a könyvben – mondta Columbo. – Kitty és Penny.

– Valójában... – szakította félbe Emerson -

202

Columbo: Az FBI árnyékában

Penny neve csak azért került fel, mert Kitty megemlítette.

– Nem sokkal azelőtt, hogy a könyv megjelent, Kitty és az anyja eltűnt – mondta Columbo eltökélten. – Csakúgy, mint Penny és az apja.

– Marcus szervezte meg Kitty és Bea Lockharmak, hogy kiköltözzenek Brazíliába – mondta Emerson, mintha ebben semmi rendkívüli nem volna.

– Miért?

– Tudtuk, hogy a könyv nagy durranás lesz, de azt gondoltuk, hogy Jonathan túlélheti a viharokat. Abban az esetben azonban, ha Kitty valami miatt felbátorodik, és többet is mond annál, mint ami megjelent – függetlenül attól, hogy igazat mond-e vagy sem –, az már megrengette volna a helyzetünket. Marcus szervezte meg az egészet. Nekem semmi közöm nem volt hozzá.

– Rendben. És mi történt Pennyvel és az apjával?

Emerson megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs.

– Csakúgy, mint nekem, Mr. Emerson. Csakúgy, mint nekem – mondta Columbo, miközben ismét kortyolt egyet a whiskyből. -Mindenesetre az aktát ma áttették az ifjúságvédelemtől a gyilkosságiakhoz.

203

William Harrington

– Gyilkosság? Columbo bólintott.

– Gyilkosság.

26

JANUÁR 12., KEDD – REGGEL 9:18

– Üdv, Columbo. Hol az új gúnya?

– Nem vehet fel az ember mindennap új zakót. Úgy értem...

– Szóval a mi kis házi hattyúnk ismét visz-szavedlett rút kiskacsává.

– El lehet menni melegebb éghajlatra! Columbo az asztalánál ült egy csésze kávé

társaságában. Kivett a zsebéből egy főtt tojást, és meghámozta az asztalán lévő egyik mappán, majd szórt rá egy kis sót. A kávéval együtt ez a tojás volt a reggelije.

Amikor befejezte a sajátos menüt, lesöpörte a tojáshéj-maradványokat a szemetesbe, majd határozottan tárcsázni kezdett egy telefonszámot.

– Igen. Itt Columbo hadnagy a Los Angeles-i rendőrségtől, gyilkossági csoport. Azon tűnődtem, vajon beszélhetnék-e Mr. Ma-haffey-val csak egy-két perc erejéig. Nem tart sokáig. Rendben.

Mahaffey odajött a telefonhoz.

204

Columbo: Az FBI árnyékában

-Megkapta a FedEx csomagomat, hadnagy? Mit tehetek magáért?

– Persze, hogy megkaptam, köszönöm. Csak egy apró kérdésem van a dologgal kapcsolatban, uram. Úgy tűnik, hogy Jonathan üzlettársai még azelőtt kaptak egy példányt Miss Clendenin könyvéből, hogy piacra dobták volna. Hogyan lehetséges ez?

– Mennyivel előtte? – kérdezte Mahaffey.

– Kettő vagy három héttel. Körülbelül így.

– A könyveket addigra már leszállították a boltokba. Ugyan nem lenne szabad, hogy kitegyék őket a hivatalos dátum előtt, de néha megteszik. Egy másik dolog: jóval előre kipostázunk példányokat a kritikusoknak. Valaki, aki ismert egy kritikust, vagy egy szerkesztőt, hozzájuthatott így egy példányhoz. Nem bonyolult, hadnagy.

– Rendben. Csak erre voltam kíváncsi, és köszönöm a segítségét.

– Megmondom, mit teszek. Elfaxolom azoknak a listáját, akiknek küldtünk a Los Angeles-i kiadványokból, hogy kritikát írjanak róla. Hadd kérjem el a faxszámát.

– Ez nagyon kedves magától, uram. Itt is van a szám, valahol.

Miután Columbo letette a telefont, felhívta Martha Zimmert, aki úgy egy perc múlva oda is jött az asztalához.

205

William Harrington

– Van itt valami, aminek utána kéne menni, Martha. Talán el tudja nekem intézni. Esetleg adja ki valakinek. Úgy tűnik, hogy a Jonathan-csoport hozzájutott egy példányhoz a botránykönyvből, még mielőtt piacra került volna. Lehet, hogy semmi jelentősége, de szeretném tudni, ha így volt. Két módon juthattak hozzá: meglehet, hogy egy kritikus adta oda nekik, aki kapott bemutatópéldányt; vagy egy könyvtáros adta el nekik még raktárról. Kezdje esetleg a kritikusokkal. Nem lehet belőlük olyan sok. Jön majd egy fax New Yorkból azok címével, akiknek küldtek ilyen bemutatópéldányt. Leellenőrizhetné a Mr. Detwiler és Mr. Emerson irodájához legközelebb eső könyvesboltokat is.

Martha bólintott.

– Rendben.

– El kell érnem a gépet – mondta Columbo. – Vegasba repülök, hogy beszéljek azokkal a fickókkal, akik Harry Lehman ügyében nyomoznak. Ööö... Nem tudna elvinni a reptérre? Utálom otthagyni az autót a reptér parkolójában.

DÉLUTÁN 2.37

A főnyomozó Bud Murphy túl fiatalnak nézett ki a viszonylag magas rangjához képest.

206

Columbo: Az FBI árnyékában

Apró termetű volt, fényes, kopasz feje és gombszerű, barna szemei. Ingujiban volt, a pisztolytáskáját a bal karja alatt hordta.

– Jól emlékszem rá – mondta Columbo-nak. – Maga akkor járt itt legutóbb, amikor Paul Drury halála ügyében nyomozott. Emlékszik rám?

– Hát persze – mondta Columbo. – Egy dologra emlékszem, hogy volt olyan kedves, és elvitt a reptérre.

– Mennyi ideig lesz a városban, hadnagy?

– A hat órás Los Angeles-i járatra van foglalásom.

– Kár. Vacsorázhattunk volna együtt.

– Jó lett volna.

Murphy hátradőlt a székében, és összekulcsolta a kezét a feje mögött.

– Harry Lehman – mondta. – Elfaxolta, hogy Harry Lehmanról akar beszélni. Columbo bólintott.

– A BATF azt gondolja, hogy talán Lehman készítette azt a bombát, ami

felrobbantotta Betsy Clendenint.

Murphy mosolygott, és megrázta a fejét.

-Paul Drury, Regina, Erika Björling, és most Betsy Clendenin. Maga aztán tényleg kikapja a hírességeket, a nagy halakat.

- Csak ha végeztem a kicsikkel – viccelt Columbo.

207

William Harrington

- Szóval... Fogalmunk sincs róla, hogy ki ölhetette meg Harry Lehman. A BATF azt mondja, hogy csak alkalmilag készített bombákat egy bizonyos ügyfélkörnek. Talán az FBI is így gondolja.

-FBI?

- Igen. Járt itt egy ügynök nem sokkal azelőtt, hogy meghalt. Ez is érdekes. Mert az FBI meg tagadja, hogy bárkit is küldött volna Harry Lehmanhoz.

Columbo belenyúlt a kabátzsebébe, kitapintott egy félig leégett szivart, de úgy döntött mégsem gyűjt rá.

- Ha az FBI tagadja, honnan tudják, hogy a cég látogatta meg?

- A fia. Harry megkérte a fiát, hogy szerezzen az ügynöknek kedvezményes szobát a Piping Rockban. Mellékesen a fiúról sincs semmink. Gyanú az rengeteg, de semmi olyasmi, amit rá is tudnánk bizonyítani.

- Ez kicsit furcsa, nem? – kérdezte Columbo. – Kedvezményes szobát intézni egy FBI-ügynöknek? Még soha nem találkoztam olyan emberrel, akit az FBI arra kért volna, hogy ugyan szerezzen már az egyik ügynökének olcsó szobát. Na, de olyanról se hallottam, hogy az ügynök elfogadta volna.

208

Columbo: Az FBI árnyékában DÉLUTÁN 3.15

Columbo már járt a Piping Hotel és Kaszinóban, még a Drury-féle ügy nyomozása idején. Nem tartozott a legnagyobb, legelőkelőbb hotelkaszinók közé Las Vegasban. Kiseb volt, mint a legismertebb hotelek. A színpadán sem álltak még olyan nagy sztárok, mint a Ceaser's Palace vagy az MGM Grand előadótermeiben; és sem a konyhája, sem a berendezése nem ért fel a nagyokéhoz. Másfelől egy szolid, jól karbantartott, működő létesítmény volt, a nap huszonnégy órájában nagy forgalommal.

Charles Lehman a Piping Rock menedzsere volt. Durván negyvenévesnek tűnt; magas, sportos alkatú ember. Dús fekete haját mintha csak a hajlakk tartotta volna egyben. Az orra hosszú és éles, az álla markáns, az ajkai vékonyak és fehérek. Egészeben véve barátságatlan volt a megjelenése.

Nem nagyon erőlködött azon, hogy valamiféle örömet varázsoljon az arcára a két rendőr látogatása miatt. Meg se kérte őket, hogy üljenek le. Egyszerűen csak megállt a kaszinó közepén, szemei asztaltól asztalig futottak, fenyegető pillantásokat szórva az osztók felé.

- Most épp mi van, Murphy? – kérdezte.

-Ez itt Columbo hadnagy a Los Angeles-i rendőrségtől, a gyilkossági csoportnál dolgozik.

209

William Harrington

Lehman homlokát ráncolva kérdezte Columbótól.

- Megtalálja, ki ölte meg az apámat? Columbo lebiggyesztette a szája sarkát, felhúzta a szemöldökét, és megrántotta a vállát.

- Előfordulhat – mondta. – Ennél furcsább dolgok is történtek már.

- Engem nem érdekelnek a furcsa dolgok, hadnagy. Az érdekel, hogy ki ölte meg az apámat.

– Engem meg az, hogy ki ölte meg Miss Betsy Clendenint – vágta rá Columbo – , és van rá némi esély, hogy ugyanaz a tettes. Kicsi az esélye, de nem elképzelhetetlen.

– Mi a kapcsolat? – kérdezte Lehman. Columbo széttárta a kezeit.

– Ha esetleg leülhetünk, elmondom. Lehman rámutatott a kaszinó bár felőli végében lévő ajtóra. Bementek. Pont olyan volt, mint amikor Columbo a Drury-nyomo-zás miatt járt itt: sötét és barátságos. Egy fiatal énekes ült egy széken. Egy szál bikinibugyiban és fekete bőrcipőben énekelt. Egy elektromos billentyűs és egy elektromos gitár kísérte.

Mint az a Mary Lou nevű lány, akire Columbo legutóbbi látogatásáról emlékezett. Ő is régi örökzöldeket énekelt.

– Ez egy nagyon kellemes kis bár – mond-

210

Columbo: Az FBI árnyékában

ta Columbo. – Már akkor is tetszett, amikor legutóbb itt jártam.

Egy pincérnő észrevette, hogy Charlie Lehman bejött a bárba, gyorsan oda is sietett az asztalukhoz. Mindenki skót whiskyt rendelt, Lehmann kérésének megfelelően mindenkinek egy duplát, és némi földimogyorót.

– Ha jól értem, az apjának volt egy látogatója az FBI-tól, nem sokkal azelőtt, hogy megölték – mondta Columbo.

– Nekem azt mondta – válaszolta Lehman. – De Murphy azt állítja, hogy az FBI tagadja ezt. Bárhogyan is van, az az ügynök ide nem jött. Apa azt mondta, hogy fog, de nem tette.

– Az apja nem említette a fickó nevét?

– De igen, csak nem emlékszem rá. Columbo elhúzta a száját.

– Leírok pár nevet. Esetleg felismerné, hogy az apja melyiket mondta?

– Próbáljuk meg.

– Rendben. Rendben... Ööö. Van valakinél egy ceruza? A feleségem minden reggel betesz a zsebembe egy vadonatúj szép sárga ceruzát, de esküszöm, a zsebeim felzabálják őket. Soha nem találok egyet sem.

Murphy átnyújtott Columbónak egy töltőtollat és egy jegyzetömböt. Columbo a következőket írta:

211

William Harrington

STEFANO

MILLIGAN

KLOSS

MCINTYRE

JAMESON

DOUGLAS

Lehman egy percig tanulmányozta a listát, majd lerakta a papírt az asztalra, és az ujjával rábökött az egyik névre.

– Ez az – mondta. – Kloss. Az apám azt mondta, hogy egy Kloss nevű FBI-ügynök volt a városban, és el kéne szállásolnom egy szép szobában, jó áron.

27

Xanaduban Jonathan ismét csak a barokk kanapéján ült a medence szélén. Fekete szatén nadrágot, fehér zoknit viselt cipő nélkül, és hosszú ujjú fehér inget, valamint egy széles karimájú, pezsgő színű Stetson kalapot. A napnak ebben a részében és az évnek ebben az időszakában a nap könnyen besütött a nagy napernyője alá, ezért kénytelen volt úgy felöltözni, hogy megvédje magát a naptól. Albínóként szörnyen le tudott égni.

A kis sellőányai közül most épp hatan fi-

212

Columbo: Az FBI árnyékában

cankoltak a medencében, mindegyikük anyaszült meztelenül természetesen.

Mindegyiknek az egyik szülője ott ült a medence másik partján, és figyelt.

Marcus Detwiler és Bruce Emerson szintén vetett néhány pillantást a lányokra, habár inkább egymással és Jonathannal beszélgettek.

– Egyáltalán nem tetszik ez nekem -mondta Emerson –, de ezt az ajánlatot kaptuk. Ez az egyetlen valamire való ajánlat, amit kaptunk. És 850 000 dollár azért nem piskóta.

– Két hétre – mormogta Detwiler. – Amit régen egy éjszaka alatt kerestünk.

Jonathan a kezével eltakarta a szemét, amit már amúgy is sötét napszemüveg takart.

– El kellene adni Xanadut! – panaszkodott nyávigós, magas hangján.

– Ennél nagyobb problémáink is vannak -jegyezte meg Detwiler vészjóslóan. –

Pénelopé Kent aktáját átadták az ifjúságvédelmisek a gyilkossági csoportnak.

– És ez mit jelent? – kérdezte John idegesen.

– Azt jelenti – mondta Detwiler –, hogy a Pénelopé Kent eltűnése miatt nyomozó szálnalmas ifjúságvédelmis csajok helyett ezután éles eszű faszik fognak nyomozni, mint például az a zilált, hóbortos Columbo hadnagy.

213

William Harrington

Már rajta is vannak az ügyünkön. Brad Re-verdy hívott ma délután és mondta, hogy egy nyomozónő felhívta, és rákérdezett, kért-e valaki bemutatópéldányt a Clendenin könyvből.

– Mi a francért olyan fontos ez? – értetlenkedett Jonathan.

Detwiler szúrósan nézett rá.

-Arra tudok csak gondolni, hogy mivel Lockharték és Kenték még azelőtt felszívódtak, hogy a könyv megjelent volna, bizonyára azt hiszik, hogy a dolgok nem véletlenszerűen történtek, hanem összefüggés van a két esemény között.

– De soha nem fogják kitalálni, hogy mi történt – suttogta Jonathan a fejét rázva.

-Megígértétek nekem, hogy soha nem fogják.

– Nem is fogják – mondta Detwiler.

– Attól tartok, hogy ez – mondta Bruce Emerson – a barátod, Jason Gimble hallgatásától függ.

– Jason – mondta Detwiler komoran. – egy szót sem fog szólni.

– Hogyan lehetsz benne olyan biztos? -kérdezte Emerson.

– Ne kérdezősködj már annyit.

– Megígértétek nekem, hogy minden rendben lesz – könyörgött Jonathan.

– Barátocskám, azért azt ne felejtsük el, hogy a kislányok iránti étvágyad miatt van ez

214

Columbo: Az FBI árnyékában

az egész szar. Semmi más, ami Betsy Clendenin könyvében szerepel nem okozott volna olyan kárt, mint az a fejezet, ami a ferde szokásaidról szól.

– Ez volt a megállapodás – szífogott Jonathan. – Én megteszem, elvégzem a dolgomat. Játszom az örültet, ti meg adtok nekem...

– Nem érdekes – szakította félbe Detwiler mérgesen. – Megkaptad, amit akartál. Most is megkapod, a francba is. De az egyik kis ribancnak eljárt a szája.

– És egy megfenyegetett – zokogott Jonathan. – Miért? Mindent megkapott, amit csak kért. Az apja is mindent, amire vágyott.

– Pontosan – mondta Detwiler szárazon.

– Hát már senkiben sem lehet megbízni -mondta Jonathan kétségbeesetten.

ESTE 7.03

– Columbo hadnagy?

Egy egyenruhás rendőrnő várta a hadnagyot a Los Angeles-i nemzetközi reptér kijárójánál. Columbo odabólintott felé.

– Catherine Gray vagyok, uram. De csak Cathynek szólítanak. Zimmer őrmester küldött, hogy találkozzam magával. Az egyik gyereke köhög, vagy valami hasonló, úgyhogy haza kellett mennie.

215

William Harrington

– Nos, sajnálattal hallom. De örülök, hogy találkoztunk, Cathy. Régóta van nálunk?

– Úgy tizenhat hónapja. Columbónak az járt a fejében, hogy milyen kivételesen csinos lány. De azzal is tisztában volt, hogy manapság már-már zaklatásnak számított, ha egy dolgozó fiatal hölgynek a külsejére megjegyzést tesznek, vagy akárcsak nőként gondolnak rá. Hát, a francba is az egészszel.

– Maga egy nagyon csinos lány, Cathy. Remélem, nem bánja, hogy ezt mondom. Tényleg örülök, hogy megismerhettem.

– Köszönöm, hadnagy. Már azelőtt hallottam magáról, hogy erre a részlegre kerültem volna. Azóta még többet. Nekem is nagy öröm találkozni magával.

– Tetszik a rendőrmunka?

– Nagyon. Remélem, egy nap belőlem is nyomozó lesz.

A járőrök egy sárga vonalon állt, épp egy MEGÁLLNI ÉS VÁRAKOZNI TILOS -VONTATÁSI ZÓNA jel alatt. A fiatal lány pontosan tudta, hogy egy rendőrautót aztán senki nem fog elvontatni.

Cathy vezetett. Columbo szeretett volna rágyújtani egy szivarra, de úgy döntött, hogy nem lenne túl udvarias dolog egy zárt autóban.

216

Columbo: Az FBI árnyékában

– A központi garázshoz szeretne menni, igaz? – kérdezte a lány.

– Igen. Tudja, az én autóm egy francia autó, és nagyon jó szolgálatot tett már nekem. A gondolatától is kiráz a hideg, hogy esetleg ellopják, vagy valami okosfiú vandálkodik rajta.

– Meg tudom érteni. A barátomnak egy Jaguárja van, és ő is mindig attól tart, hogy ellopják. Mondtam neki, hogy akkor jobban tenné, ha egy Chevyt vezetne. Akkor nyugodtabb lehetne.

– Nagy igazság. A feleségem egy Dodge-ot vezet, és nem aggódik, hogy bárki is el akarná lopni.

Cathy nevetett.

– Van itt egy feljegyzés Zimmer őrmestertől – mondta, és átadta Columbónak a barna csomagolópapírhoz hasonló borítékot:

Beszéltem egy bizonyos Mr. Reverdyvel az L. A. News-tól. Azt mondja, hogy Marcus Detwiler, aki az egyik barátja, felhívta őt, és kért egy kritikusoknak szánt bemutatópéldányt az „Igazi Jonathan” című könyvből. Mr. Reverdy nem tudta teljesíteni Detwiler kérését, mert addigra már továbbküldte a kötetet. De érdemes megjegyezni, hogy megpróbált előre megszerezni egy példányt.

217

William Harrington

Sok forrással rendelkezik, úgyhogy könnyű kitalálni, hogy valahonnan máshonnan bizonyosan megszerezte.

Columbo összehajtotta a papírt, és visszatette a borítékba.

– Tehát – mondta –, nyomozó akar lenni?

– Igen, uram.

– Voltak már saját ügyei?

– Igen, uram.

– Milyenek?

– Autólopás, engedély nélküli fegyverviselés, kábítószer-birtoklás. Amikor félreállítunk egy autót a társammal közlekedési kihágás miatt, mindig alaposan átnézzük.

– Az veszélyes is lehet – figyelmeztette Columbo.

– Az is. Van egy aranyos fehér kis forradás a csípőmön, ahol eltalált egy golyó.

Szerencsére csak súrolt.

– Mi lett a fickóval, aki meglötte? Cathy Gray rábámult Columbóra.

– Hát, már nem fog többet ilyet csinálni.

– Ez érdekes, a sokéves rendőri szolgálatom alatt még soha nem sütöttem el a fegyveremet.

– Gondolja, hogy nekem sem kellett volna? – kérdezte védekezően.

– Nem mondtam semmi ilyesmit. Gondo-

218

Columbo: Az FBI árnyékában

lom, én csak szerencsés voltam. Először is, szerencsés voltam, hogy nyomozó lett belőlem. És a munkámban is mindig szerencsés voltam. Amint láthatja, nem vagyok én egy zseni. Találkoztam már olyan nyomozókkal, akik azok voltak. De én nem. Én csak kitartóan végzem a munkám. Lehet, hogy maga jobb lesz. Lehet, hogy van valami különleges adottsága ehhez a munkához, ami nekem nincs.

–Maga túl szerény, hadnagy – mondta széles mosollyal.

–Igen... Ki is volt az, aki egyszer azt mondta valakire: szerény ember, de van is mire szerénynek lennie. Na, én is ilyen vagyok.

28

JANUÁR 13., SZERDA – DÉLELŐTT 9.21

Columbo szerda reggel Scziegel kapitánynyal találkozott az irodájában.

– Őszinte kell legyenek magával, Columbo. Jó nagy púp a maga hátán a Betsy Clendenin-ügy. Marcus Detwiler részt vett tegnap egy koktélpartin, és úgy mellékesen megjegyezte a polgármesternek – aki szintén ott volt –, hogy maga belekavar az üzletébe. Próbálta

219

William Harrington

tréfásan, de nem igazán volt az. A polgármester felhívott otthon tegnap este. Azt mondja, hogy nem akar beleavatkozni a munkánkba, de legyünk nagyon óvatosak. Detwilernek jó politikai hátszele van. Úgyhogy ne merészeljen ellene semmit tenni, hacsak nincs sziklaszilárd bizonyíték ellene.

– Igazából – mondta Columbo –, egyre inkább Frederick Kloss felé mozdulok az ügyben.

– Az se jobb. Meleg pite az is. Igazán rossz fényt vetne ránk, ha gyilkossággal gyanúsítanánk meg egy volt FBI-ügynököt. Biztosra kell menni.

– Én is így gondolom, uram.

– Még valami. A kérésével kapcsolatban, miszerint írna egy levelet Ai-ling Cooper-Svan ügyében az ítélet enyhítése miatt. Átbeszéltem ezt a főnökkel és az államügyésszel. Ha ezt akarja, tegye nyugodtan. Úgy tűnik, az ügyvédje kegyelemért fog folyamodni, és a társadalom amúgy is a nő mellett van.

– Néha egy rövid ideig, egy hosszabb pillanat erejéig az ember megsajnálja...
Tudja?

– Tudom. Van egy javaslatom. Várja meg, amíg ez a Clendenin-dolog nem tisztázódik. Nem írhatja meg úgy ezt a levelet, hogy közben fesseng a másik ügy miatt.

– Rendben. Értettem.

220

Columbo: Az FBI árnyékában

Martha Zimmer tudta, hogyan kell biztosra menni, ha az ember üzeni akar Colum-bónak. A trükk egyszerű: csavard egy szivar köré az üzenetet, és hagyd ott az asztalán. Mindig bejön. Columbo aznap kicsivel tíz óra előtt járt először az asztalánál. Amint meglátta Martha üzenetét, már hívta is. Az ifjúságvédelmisektől Margaret Philips őrmester akart velük találkozni.

– Jónap, Philips! Hogy van a fejfájása?

– Ma még eddig megúsztam.

– Az jó. Van valamije a számunkra?

– Talán. Egy ötlet. Emlékeznek, már mondtam, hogy miután megjelent Jonathan-ról a Clendenin-könyv, kaptunk házkutatási engedélyt, hogy bemehessünk a Lockhart és a Kent lakásokba. Mivel úgy tűnt, hogy Kenték sietve távoztak, és nem vittek el semmit, rendszeren átkutattunk a helyet. Az egyik dolog, amit megnéztem, az Edward Kent csekkfüzete volt a United California Bank Santa Monica-i fiókjában. Nemtörődöm módjában bánt a csekkfüzettel, nem vezette rendszeren sem az egyenlegét, sem a csekkjeit. Eszembe jutott, hogy talán jó ötlet lenne utánajárni, milyen egyenleggel is rendelkezett valójában.

Columbo bólintott.

– Jó gondolat. Felteszem, bírósági engedélyt kell kérnünk ahhoz, hogy megnézhessük a

221

William Harrington

bankszámláját, mivel hivatalosan még nem halott.

– Ez pont az, amit megtehet az ember, ha gyilkossági ügyben nyomoz – mondta Philips őrmester –, és az a fajta dolog, amire abszolút nincs idő, ha minden amid van, csak egy eltűnt gyerek eltűnt szülőkkel. Tudni akarja, hogy hány lezáratlan aktám van? A ma reggeli állás szerint ötvennyolc.

– Nekünk is nagyon sok lezáratlan ügyünk van a gyilkosságin – mondta Columbo. –Martnának lehet úgy... Mindegy. Bankszámla.

– Tudja, hogy mit találhat? – kérdezte Philips őrmester, belemelegedve a témába. –Lehet, hogy azt találjuk, hogy Edward Kent augusztusi eltűnése óta is írt csekkeket. Nem lenne érdekes? Megtalálni a készpénzre váltott csekkeket Floridában, vagy Texasban. Teljesen új fordulatot adna az ügynek. Ha él valahol, és Penny velem van, az lezárhatná a gyilkossági aktát.

– Akkor, azt hiszem, meg kell szereznünk azt a bírói engedélyt.

– Nekem már megvan – hangzott a válasz. – Beszéltem az államügyésszel tegnap.

– Őrmester, maga egy angyal.

– Hívjon csak Pegnek.

222

Columbo: Az FBI árnyékában DÉLELŐTT 11.30

A United California Bank egyik irodájában Columbo és Peg Philips leült egy számítógéphez, amelynél egy fiatal férfi nyomkodta a gombokat, és hamar fel is hozta a képernyőre Edward Kent csekkszámlájának adatait.

-Vaskos kis számla... – jegyezte meg a fiatalember.

Az is volt. Az egyenleg 92 381,34 dollár volt.

– Menjen vissza hat vagy nyolc hónapot -mondta Peg.

A fiatalember leütötte a megfelelő gombokat.

– Itt annyira nincs sok – mondta.

Május 23-án az egyenleg 410,19 dollár volt. Ezt követte másnap egy tízezer dolláros betét. Majd újabb tízezret tettek be június 12-én, és ugyanennyit július harmadikán is. Aztán július 20-án maga Kent tett be húszezret, augusztus 18-án pedig ötvenezeret.

Ugyanebben az időszakban Kent csak négy csekket állított ki.

– Mi benne a rendszer? – kérdezte Peg Columbót.

A hadnagy megvakarta a fejét, és elhúzta a száját.

223

William Harrington

– Csak találgatás, de szerintem Mr. Kent arra gyűjtötte a pénzt, hogy idővel olajra lépjen.

– Mit helyezett letétbe? – kérdezte Peg a fiatalembertől. – Úgy értem, ha csekkekről van szó, kinek a csekkjei voltak?

A fiatalember megrázta a fejét.

– Készpénz volt. Látja a szimbólumokat a július huszadiki és az augusztus tizenhét-cadiki betéteknél? A banknak minden ilyen mértékű pénzbefizetést jeleznie kell a szövetségi kormánynak, amit mi meg is tettünk. Ezt jelentik azok a szimbólumok.

Columbo megfogta az állát.

– Az augusztus huszonharmadiki pár ezer dolláros csekk után nem volt másik. Ha Mr. Kent még mindig életben van, akkor valami másból él, mint amit ebben a bankban tart.

– Szóval... ez az oka a vizsgálódásuknak? -kérdezte a fiatalember.

– Ez az oka – mondta Columbo. – Az az ember eltűnt. Ez eddig rendben van. Az viszont már szokatlan, hogy valaki eltűnik, és ennyi pénzt hagy maga mögött érintetlenül.

DÉLUTÁN 12.45

– Mutatok magának valami nagyszerűt, Peg. Los Angelesben sehol nem lehet ennél

224

Columbo: Az FBI árnyékában

jobb chilit enni. Úgy emlékszem, azt mondta, hogy szereti a chilit. Nos, ahogy azt Búrt készíti... Nincs is annál jobb.

Peg Philips őrmester kétkedve nézett körül a Burt's-ben. A törzsvendégek egy pillanatra felnéztek a tál chiliből, vagy a biliárdasztal mögül – a rendőrjeivényes szőke nő szokatlan jelenség volt errefelé. Columbót már ismerték, ez nem is okozott nagy izgalmat. Tudták, hogy jó humora van a hadnagynak, a szigorú tekintetű rendőrnő azonban nem tűnt olyan vicces kedvűnek. Pedig voltak itt páran, akik az apró kis titkaikat inkább humorral ütötték volna el.

-Játszunk egy karambolt? – kérdezte Columbo.

– Soha nem próbáltam – jött a válasz.

– Elpocsékoltam a fiatalágom. Apám imádta ezt a játékot, én meg gondolom, tőle örököltem. Az is mókás egyébként, hogy olasz létemre francia autót vezetek. Mesélek magának valamit, amit nem fog elhinni. A nagyszüleim bortermelők voltak. És képzelje, megengedték nekem, hogy lábbal tapossam a szőlőt. El tudja hinni? Lenn a pincében, egy nagy fahordóban. Megmostam a lábam, feltúrtem a nadrágom szarát,

majd bemásztam, és csak tapostam. Általában a nővérem csinálta. Most is látom magam előtt:

225

William Harrington

szoknyáját feltartva körbe-körbe taposva pé-pesítette a szőlőt. Nem szerette csinálni. Azt gondolta, hogy túl olasz dolog, és nem akarta, hogy a barátai tudjanak róla. Számára kemény munka volt. De nem nekem. Én imádtam. Most is csinálnám, ha találnék... Nos... Nem vagyok ám teljesen bolond. Peg nevetett.

– Az utolsó dolog, aminek hívnám a világon, az a bolond.

– Két tál chili lesz, Búrt. Sok sós keksszel, ahogy szoktam. És mit még? Pepsit?

– Jó lesz – mondta a nő.

– Az a bankszámla kész forgatókönyvet ír a fejemben – mondta Columbo. – Arra enged következtetni, hogy Kent zsarolni kezdte Jonathanekat. A betétek egymásutánisága mindenestre erre enged következtetni, nem? Egyre nagyobb és nagyobb összegről volt szó. Készpénzben. Az a bankszámla pontosan azt erősíti meg, amit gyanított.

– Újabb teória – mondta Peg. – Kitty és az anyja nem akart jogi lépéseket tenni Jonathan ellen. Ha arra került volna a sor, egyikük sem tanúskodott volna vele szemben. Arra gondol, Kent azzal fenyegetőzött, hogy Penny megteszi? Valószínű nagyon rámenős lett.

– Igen. De akárhogy is van, azt sem tudjuk, hogy Penny és az apja életben van-e még.

226

Columbo: Az FBI árnyékában

Ha meg nem, akkor az a kérdés, hogy ki ölte meg őket. Szeretem ezt a kekszet úgy belemorzsolni a chilimbe.

– Nem adja fel a dolgot ugye, Columbo? A hadnagy egy nagy kanál chilit tömött a

szájába, és csámcsogni kezdett.

– Neem – mondta. – Nem fogom feladni.

– Nézze meg az ember, hát ki van itt már megint! Ismerem Columbót, vagy ismerem Columbót?

Adrienne Boswell jött be. Kifakult sztreccs farmert és a kaliforniai egyetem pulóverét viselte. Ahogy mindig, amikor Burt's-höz jön.

–Adrienne... Adrienne Boswell, ismerkedjen meg Peg Philips őrmesterrel az ifjúságvédelmi alosztályról.

–Nem csoda, hogy semmire se megyek ezzel az emberrel – mondta Adrienne mosolyogva. – Minden nőjét a Burt's-be hozza...

–Na, Adrienne...

Peg mosolygott.

– Sejtettem, hogy lennie kell valakinek valahol.

Adrienne is nevetett.

– Kizárt dolog! Olyan hűséges a feleségéhez, mint ahhoz a groteszk ballonkabáthoz.

227

William Harrington ÖTÖDIK FEJEZET

„Az apám imádott biliárdozni. Tőle örököltem a játék szeretetét. És ezek a mandzsettagombok. Látja? Kis biliárdgolyók. Anyám azt mondta, valódi arany. Soha nem volt szívem elvinni egy ékszerészhez és megnézetni. Ha nem igazi aranyból vannak, nem akarok tudni róla.”

„Azt az embert, aki szerez nekem egy filmet arról, ahogy Marilyn Monroet kúrja

az egyik Kennedy fiú, egész életére gazdaggá teszem.”

– John Edgár Hoover

29

DÉLUTÁN 1.32

Adrienne leült Peg mellé, és rendelt magának egy adag chilit. Csupa ésszerűtlen dologról csevegtek, amíg befejezték az evést. Adrienne később azt javasolta, hogy „nyomjanak egy kör biliárdot”. Pegnek vissza kel-

228

Columbo: Az FBI árnyékában

lett mennie az irodába. Ő vezettet, így Adrienne felajánlotta, hogy visszaviszi majd Columbót a kapitányságra.

Columbo nyitott a zöld posztón. Lelőkte az egyest és a kettest, de a hármast már elhibázta.

– Eltöltöttem pár órát Linda Semonnal -mondta Adrienne, miközben becélozta a piros hármast. – Megengedte, hogy belehallgassak a felvételekbe.

– Hallott valami érdekeset?

– Ha érdekesnek minősül Hoover maradék hírnevének lerombolása, akkor igen. Ha meg akarja oldani az ügyet, akkor nem. De lehet, hogy ez a nem mégsem annyira egyértelmű.

Adrienne elvétette a hármast, de a felső falnál hagyta mozdulatlanul. Columbo megrázta a fejét, majd lökött egyet úgy, hogy épp csak megkocantotta a golyót, és visszaküldte azt az alsó fertágra.

– Meséljen róla.

– A felvételen egy interjú van egy másik visz-szavonult ügynökkel, akit Roger Frasernek hívnak. Marylandben, Bethesdában él. Utálta J. Edgár Hoovert. Szeretném tudni, hogy Hoover mit tett vele. Nem a világ legmegbízhatóbb tanúja, de, őszintén szólva, ez nem sokat számított Betsynek, úgyszólván felhasználta volna az anyagot.

– És mit mondott?

William Harrington

– Fraser lehetett az a forrás, aki Betsynek az ötletet adta Hoover igazgató és Roy Cohn kapcsolatát illetően. Linda azt állítja, hogy volt más bizonyíték is, de az a robbanásban megsemmisült. Fraser azt mondja, hogy Cohn gyakori éjjeli vendég volt az igazgató házában. Adott Hoovernek egy Thomas Hart Benton festményt, egy olyan provokatív, erotikus képet. A festményt akkor került elő, amikor Hoover halála után felértékeltek a házat. Azt azonban, hogy a festmény honnan volt, eddig senki sem tudta. Nos, Fraser szerint Cohntól kapta. Ajándék volt Cohntól Hoovernek.

– Honnan tudja?

– Azt mondja, Hoover New Yorkba küldte őt egy FBI-furgonnal, hogy elhozza a képet. Túl nagy volt ahhoz, hogy repülőre tegyék. Cohn Fraserrel utazott vissza Washingtonba, és útközben Fraser kicsomagolta a festményt, megmutatta neki és elmondta, hogy az igazgatónak szánja ajándékba..

– Mit bizonyít ez? – kérdezte Columbo.

– Azt, hogy Roy Cohn adott J. Edgár Hoovernek egy olyan ajándékot, ami jó párezer dollárt ért. Vagy egy szeretőnek szánt ajándék volt, vagy hálából adta a szívességekért cserébe.

– Fraser melyikre gondol?

– Azt gondolja, hogy fizetség volt valami olyasmért, amit Hoover tett Cohnért.

230

Columbo: Az FBI árnyékában

– Nem lett volna egyszerűbb pénzt adni?

– J. Edgár Hoovert elbűvölték a meztelen képek és szobrok. Tele volt a háza

ilyenekkel. Sokkal többre értékelte azt a képet, mint amennyit pénzben ért volna. Ezzel együtt... egy Thomas Hart Benton-kép! Az aztán az ajándék, Columbo.

– Azt hiszem, a hármás golyó meg van átkozva. Úgy tűnik, egyikünk sem tudja eltenni. Talán nem ártana, ha Miss Semon biztonságos helyre tenné azokat a felvételeket.

– Már megtörtént. Két másolatot készítettünk, majd béreltünk egy széfet, és odatettük az eredetit. Valamint magán és rajtam, meg természetesen Roger Fraseren kívül senki nem tud róla, hogy ezek a felvételek léteznek.

– Akar bármit is kezdeni velük?

– Ismét meglátogatom Ai-ling Coopert -mondta Adrienne, amint újra célba vette a piros golyót. – Na. Tessék! Most... Te jó ég! Nézze a négyest!

–Ha már itt tartunk, engedélyt kaptam arra, hogy írjak az államügyésznek egy levelet, amelyben jelzem: nincs ellenemre Mrs. Cooper ítéletének enyhítése.

– Elmondhatom neki?

– Miért is ne. Talán szívesebben venné, ha az ügyvédje beszélne velem erről.

– Hálás lesz. De bárhogy is van, javasolni fo-

231

William Harrington

gom Ai-lingnek, hogy Linda és én közösen írjunk egy cikket a Glitz-be. Betsy utolsó cikke a jövő hónapban fog megjelenni. Olyan áprilismájus környékén pedig jön a mi cikkünk arról, hogy mit írt volna meg Betsy, ha nem gyilkolják meg.

Columbo összeráncolta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Ez veszélyes lehet, Adrienne. A nő mosolygott.

– Arra számítok, hogy a gyilkost rács mögé juttatja, mielőtt az a cikk megjelenik.

Columbo is elmosolyodott.

– Maga egy profi, Adrienne. Örülök, hogy mindig egy oldalon állunk.

–Visszaviszem a kapitányságra. Meg szeretné hallgatni a felvételeket? Benn vannak az autóban.

Bedugta a magnót a szivargyújtóba. Burt's előtt ültek, és hallgatták a Betsy Clendenin és Roger Fraser közötti interjút. Fraser nagyon sokszor idézte Hoovert. Néhány ilyen idézet Columbóban is megragadt.

„Az egyik fickónak, aki most végzett az FBI-akadémián, szabályosan tök formájú feje van! Szabaduljatok meg tőle!”

Fraser elmondta, hogy az ügyintézők leel-

232

Columbo: Az FBI árnyékában

lenőrizték minden új ügynök kalapméretét, és mivel a már említett kiszemeltnél nem voltak megelégedve az adattal, így hát a seattle-i irodába küldték, ahol már nem volt az igazgató szeme előtt.

„Köztudott, hogy a fekáknak nagyobb farka van, mint a fehér embereknek, s ez sokkal sikamlósabbá teszi őket. Ezért olyan veszélyesek a fehér nőkre”.

„Olyan, hogy maffia, nem létezik. Nincs szervezett bűnözés. Amink van ebben az országban, egy halom jelentéktelen szélhámos, akik némelyike közül néhányan ismerik a másikat.”

„Azt az embert, aki szerez nekem egy filmet arról, ahogy Marilyn Monroet kúrja az egyik Kennedy fiú, egész életére gazdaggá teszem.”

„Maga mutat nekem egy férfit, aki nem visel kalapot; én meg nyomban mutatok magának egy olyan embert, akinek nincs önbecsülése.”

„Van néhány paraszt itt a „kormányközpontban. Szabaduljatok meg tőlük!”

Utóbbi magyarázataként Fraser elmondta, hogy az FBI ügyintézői egy

ügynevezett „Paraszt Osztagot” alakítottak, aminek az volt a feladata, hogy kiderítse: ki volt „paraszt” a

233

William Harrington

központi irodában, amit Hoover csak kormányközpontban hívott.

DÉLUTÁN 2.17

– Remélem, nem okozok kellemetlenséget, uram, de van egy dolog, amiben talán segíthetne nekem.

– Jöjjön be, Columbo hadnagy – mondta Fritz Kloss. – Amint azt már mondtam, bármikor állok rendelkezésére, ha tehetek valamit.

Columbo bement Kloss nappalijába, és leült a kanapéra, ahogy Kloss mutatta neki, merre menjen.

– Nem tudom kiverni a fejemből – mondta Columbo –, hogy Miss Clendenint akkor ölték meg, amikor épp egy Hoover igazgatóról szóló könyvön dolgozott. Az igazgató régóta halott. Kit sérthetett volna a könyv, ami róla szól, attól függetlenül, hogy milyen kemény vagy tisztességtelen is lett volna.

– Nos, nagyon sokan valódi amerikai hősként gondolunk az igazgatóra.

– Persze. Sokan MacArthur tábornokra is hősként gondolnak, de ki ölne meg valakit azért, mert az leírja: mégsem volt az. Nem gondolja, hogy ennek így semmi értelme? Mondja, maga mit gondol? Mégiscsak ko-

234

Columbo: Az FBI árnyékában

moly tapasztalatokkal rendelkezik a nyomozás terén.

– Feltételezem, vannak olyanok, akik bármit elkövetnének, hogy megvédjék az igazgató jó hírét – mondta Kloss mogorván.

– Igen, uram. De nem tehetek róla, folyamatosan azon jár a fejem, hogy itt ennél többről van szó.

Kloss megvonta a vállát.

– Isten tudja.

– Rendben. Felbukkant egy név. Hallott maga valaha egy Fraser nevű FBI-ügynök-ről? Azt hiszem, Roger Fraser.

– Rémlik egy ilyen nevű ember. A központi irodában dolgozott...

Washingtonban.

– Közvetlenül az igazgató mellett dolgozott? Úgy értem, kapott tőle amolyan személyes feladatokat is?

– Hadnagy, mindannyian, akik ott dolgoztunk a „kormányközpontban”, kaptunk olykor személyes feladatokat az igazgatótól. Őszinte leszek magához, mi mindannyian vakon megbíztunk abban az emberben. Soha nem kérdőjeleztük meg az utasításait. Néha én magam is végeztem személyes megbízásokat. De soha nem lehettem benne biztos, hogy az igazgató nem éppen azért visz bele különböző helyzetekbe, hogy tesztelje a hűségemet. Fraser... Alig emlékszem rá. Fontos a személye?

235

YJilliam Harrington

– Nos, adott Miss Clendeninnek egy mélyinterjút. Az író azt mondta, hogy fontos dolgok hangzottak el a beszélgetés során. Persze soha nem fogjuk már megtudni, hogy mit is mondott, hacsak nem dönt úgy, hogy másnak is elmondja ugyanazt, amit Clendeninnek. Mert akármit is mondott akkor a nőnek, a felvételek egytől egyig megsemmisültek a robbanásban.

– Tragikus.

– Igen. Nos, sajnálom, hogy elrabortam az idejét. Azt gondoltam, talán tud

valamit erről a Fraser nevű alakról, ami előrébb vitt volna.

– Sajnálom, hogy nem tudok többet, Columbo hadnagy.

– Akkor megyek is.

– Bármikor átjöhet, hadnagy. Régi csataló vagyok én már, tudja, és ha egy kicsit is részt vehetek a nyomozásban, az eszembe juttatja a régi szép időket, és nyomban felpezsdíti a véretem.

Columbo kilépett az ajtón, a küszöbön túl pedig egy szmoggal nehezített Los Angeles-i délután várta.

– Oh – mondta váratlanul. – Elnézést, még egy pillanatra. Szeretnék kérdezni még egy apróságot. Nem is zavarnám ilyen kérdéssel, semmi köze az ügghöz. Át kell mennem Las Vegasba, és azon tűnődöm, nem tudna-e

236

Columbo: Az FBI árnyékában

ajánlani nekem egy hotelt. Egy olyat, amit az én pénztárcám is elbír. Tudja, a magam fajta fickók, akik szolgálati ügyben mennek arra, nem engedhetik meg maguknak azokat a puccos luxusszállodákat. Fritz mosolygott, és megrázta a fejét.

– Csak kétszer voltam Vegasban... Az is már jó pár évvel ezelőtt volt.

30

JANUÁR 14.,

CSÜTÖRTÖK – DÉLELŐTT 10.18

– Mrs. Howard? Remélem, nem zavartam meg így reggel, hölgyem. Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjától. Itt az igazolványom.

Egy rideg arcú nő állt a lakásának ajtajában, és unottan bámult maga elé. Amikor látta a megvillanó igazolványt, és kiderült számára, hogy nem valamiféle házaló porszívóügynök kopogtatott be hozzá már megint, picit kihúzta magát:

– Gyilkossági. Oké. Mit akar?

– Van egy-két kérdésem, amiket szeretnék feltenni, ha nem bánja. Nem akarok kellemetlenkedni, de ha esetleg beengedne...

– Rendben, jöjjön be. Az a nappalim.

237

William Harrington

Üljön le. Mi dolga velem a gyilkosságiaknak?

– Semmi. Csak arra gondoltam, talán tudna nekem segíteni. Edward Kenthez és a lányához van köze.

– Beszéltem egy nővel az ifjúságvédelmi alosztályról, neki mindent elmondtam Kentekről.

– Jelen állás szerint az sem kizárt, hogy halottak.

– Úgy érte, meggyilkolták őket?

– Lehetséges – mondta Columbo. – Ezért vagyok itt én, mint gyilkossági nyomozó.

Mrs. Howard végigsimította a kezét szigorúan hátraférsült, őszes haján, aztán két kézzel megigazította aranykeretes szemüvegét.

– Gondolom, olyanfajta emberek voltak, akiket meg lehetett ölni.

– Bárkit meg lehet gyilkolni, asszonyom. Mire tetszik gondolni?

– Ed Kent nem volt valami jó ember, Columbo hadnagy. Későn járt haza, egyedül hagyta otthon a lányát, amikor az még csak alig múlt el tíz. Rosszhírű nőket vitt fel állandóan, sokat ivott, sokat dohányzott, és emellett nem hiszem, hogy valaha is lett volna rendszeres munkája. Nem úgy élt, mintha rendes munkája lett volna. Szerintem vagy droggereskedő volt, vagy strici.

– És mi a helyzet a lányával?

– Hát mondja meg, mennyi esélye volt szegény kislánynak, hogy egy valamirevaló nő legyen belőle? Mire innen elmentek, már ő is kurva volt.

– Volt családjuk? Barátaik?

– Én soha nem láttam senkit. De ezt már mind elmondtam annak a nőnek az ifjúságvédelmisknél.

– Olvastam Philips őrmester feljegyzéseit. Sajnálom, hogy olyan dolgokat is rákérdesz, amiket már elmondott korábban. De azon tűnődtem, hogy esetleg az a feltételezés, hogy mindkét Kent halott, talán más megvilágításba helyezi a dolgokat. Úgy értem, nem emlékszik mégis valami olyasmire, ami nem tűnt elég fontosnak akkor, amikor Philips őrmesterrel beszélt?

– Nos, volt itt egy autó.

– Igen? Mi a helyzet azzal az autóval, Mrs. Howard?

– Ed Kentnek nem volt autója. Egész idő alatt, amíg itt lakott, nem volt autója. Gondolom, nem engedhette meg magának. Aztán úgy három hónappal azelőtt, hogy eltűnt, megjelent itt egy autó. Egy baromi drága kocsi, egy Mercedes. O vezette. A barátnőit hordta haza vele. Miután a lánya és ő is... eltűnt, az autó is eltűnt. Arra gondoltam, hogy nem tudta fizetni a részleteket, és visszavették tőle.

– Tudta volna fizetni a részleteket, hölgyem. Amikor eltűnt, úgy százezer dollárt hagyott a bankszámláján. Meséljen nekem arról az autóról. Kaliforniai rendszáma volt?

– Hm... Igen, azt hiszem, az. Természetesen nem írtam fel. Miért...?

– Milyen Mercedes volt? Milyen színű?

– Egy kisebb fajta. Olyan sportautó-féle. Lehajtható tetős. Ezüst-szürke. Elég újnak nézett ki. Én csak stricimobilnak hívtam.

– Rendben. Valami más?

– Nem, én... – Mrs. Howard hirtelen abbahagyta, levette a szemüvegét, és az ujjával könnyeket törölt le a szeméről. – Tényleg úgy gondolja, hogy azt a szegény kicsikét meggyilkolták?

– Ezt próbálom kideríteni.

Mrs. Howard kikísérte a lakásból, és megállt a tornácon.

– Az a maga autója? Maga is külföldi autót vezet?

– Igen, hölgyem. Az én autóm francia. Igazán értenek hozzá arrafelé, hogyan kell összerakni őket.

A nő felemelte az állát.

– Én nem tudhatom. Szegény férjem amerikai autókat árult. Lehet, hogy mi is jobban megéltünk volna, ha külföldi autókat árult volna Fordok helyett.

– A Ford jó autó, hölgyem. Csak... Majdnem elfelejtettem. Van még egy apróság, amit meg kellene kérdeznem. Azt mondja, Penny Kent is prostituált volt. Miből gondolja?

– Voltak olyan éjszakák, amikor nem jött haza. Nem vagyok egy álszent valaki, de bizony voltak éjszakák, amikor hazajött, és voltak olyanok, amikor nem. Vajon hol járt ilyenkor?

– Maga mire gondol?

– Szerintem azzal az emberrel volt, aki néha reggelente hazahozta. Volt, hogy csak nyolc után. El is késett ilyenkor az iskolából.

– Van bármi elképzelése, hogy ki volt az a férfi?
– Fogalmam sincs. Egy nagy Mercedesszel szállította. Szintén ezüstszürke. Csak kirakta a kocsiból, a lány meg bejött a saját kulcsával. A fenébe is, hadnagy. Ed Kent egy strici volt, és azt a lányt árulta. Isten tudja, kinek!
– Maga nem tudja, hogy kinek? – kérdezte Columbo.
– Nem. Honnan tudnám?
– Vegye meg Betsy Clendenin: „Az igazi Jonathan” című könyvét, és tudni fogja.
Köszönöm, Mrs. Howard. Remélem nem raboltam túl sokáig az idejét.

241

William Harrington DÉLELŐTT 10.49

A Sunset sugárút egy boltjában Columbo épp telefonált egy fülkéből.
– Közlekedésrendészet? Columbo, gyilkosságiak. Figyeljen. Le kellene ellenőrizni egy kocsit és egy jogosítványt. Rendben. A fickó neve Edward Kent. E-D-W-A-R-D szököz K-E-N-T. Igen, várok.

Amíg várt, megnézte a szivarokat a pénztárgép mögötti polcon. Remek. Itt tudott venni néhányat.

Ma már minden számítógépen megy. Egy ilyen ellenőrzés pár évvel ezelőtt napokat vett volna igénybe, most fél perc alatt kész volt.

– Megvan? Volt jogosítványa. Milyen cím van rajta? Nézze meg nekem. Ahogy sejtettem. Rendszám. Hm... Volt ellene valami szabálysértés? Várok.

Columbo megnézte a kabátzsebét. Szivarcsikkek. Sehol egy egész darab. Szerencse, hogy ezt a helyet választotta a telefonálásra. Vesz, mondjuk, hatot. Remélhetőleg adnak hozzá egy doboz gyufát is. Azt mindig elveszíti. Érdekes, szivart soha nem hagy el, csak gyufát. Vajon, miért...

– Igen? Stoptábla figyelmen kívül hagyása. Mikor? Július? Nagyszerű! Ha nem volt saját

242

Columbo: Az FBI árnyékában

autója, akkor kiét vezette? Gimble... Jason Gimble. Milyen cím szerepel alatta? Kinn az utcán, ahogy épp az autóját nyitotta, Columbo csak mosolygott magában, és arra gondolt: milyen lehetetlen is, hogy valaki eltűnjön, és úgy élje az életét, hogy semmi nyomot ne hagyjon maga után.

DÉLI 12.00

Vista del Mar.

Columbo felsétált a lépcsőn a sorház bejáratához. A ház bizonyára látott már jobb időket is, de valahogy még így a maga szegényes, lerobbant módján is egész elegánsnak hatott. A negyvenes években még bizonyára gyönyörű lehetett, talán még az ötvenes években is.

A postaládán és a kaputelefonon is szerepelt a Jason Gimble név. Columbo háromszor nyomta meg a gombot. Amikor nem jött válasz, megnyomta a házfelügyelő gombját.

–Ki az?

– Columbo hadnagy, gyilkossági csoport, Los Angeles-i rendőrség.

Bizonyára épp félbeszakította a gondok ebédjét, mert a fekete férfi egy féligmajszolt szenviccsel a kezében jött ki a kapuhoz.

— Mr. Gimble-t keresem – mondta Columbo.

243

William Harrington

–Nem láttam őt, mióta is? Tavaly nyár óta. De valahol errefelé lehet. Minden hónapban küldi a lakbért rendszeren. Vagy legalábbis az az ember, akié az épület, azt mondják. Azt beszélik, hogy Mr. G. minden hónapban időben fizeti a lakbért,

úgyhogy senki nem mehet a lakásába, és senki nem nyúlhat a cuccaihoz.

– Úgy érti, eltűnt? – kérdezte Columbo.

– Mondhatjuk így is. Egyik nap egyszer csak már nem volt itt. Meglepetés.

Kedves fiatalember. Szép autója volt.

– Milyen autó?

A felügyelő mosolygott.

– Gyönyörű autó. Mercedes-Benz. Fogadok, hogy legalább ötvenezerbe került.

Aztán egyszer csak eltűnt. A férfi is, meg az autó is. Egyszer valami zsaruk jöttek, és keresték. De mondtam nekik, hogy nincs itt, már vagy két-három napja. Mert akkor még csak annyi volt. Gondolom, egyszer majdcsak újra felbukkan.

DÉLUTÁN 1.22

-Ez az, amit sült kagylónak hívnak? -kérdezte Columbo vigyorgó lelkesedéssel.

-El kell ismernem, ember, maga a hot dog, chili és sült kagyló nagy ínycsemegetés közé tartozik – mondta Martha.

244

Columbo: Az FBI árnyékában

-A szósz miatt van az egész. Ahogy a szószot készíti, az fenséges. A kagyló az kagyló, gondolom. De...

Hárman ültek a Santa Monica part felé néző fapadon. Habár az év ezen szakaszában a tengerben nem igen szoktak szörfözők lenni, most mégis többen voltak a habokban.

Martha és Columbo mellett Peg Philips volt a harmadik a padon. Amióta a Kent-ügy az övé lett, Columbo úgy vélte, jobb, ha körön belül marad.

– Maga hogy nevezné? – kérdezte Columbo. – Azt mondaná, hogy az ügy átlépett egy másik dimenzióba? Ez lenne a helyes kifejezés?

– Jason Gimble aktája mindent más megvilágításba helyez – mondta Peg. Martha átadott Columbónak egy nyomtatott oldalt.

Tárgy: Gimble, Jason (1963-?)

– Los Angeles megye letartóztatta autólopásért 91/12/18, hat hónap szabadságvesztés, szabadult 92/05/30.

– Los Angeles megye letartóztatta halálos fegyverrel elkövetett testi sértés 93/04/03, egy év szabadságvesztés, szabadult 94/03/21.

-Los Angeles megye letartóztatta testi sértésért 95/06/07., a vádakat ejtették.

245

William Harrington

– Connecticut, Fairfield megye letartóztatta halált okozó szándékos testi sértésért, 96/01/30, egytől három évig terjedő szabadságvesztés, szabadult 97/11/21.

– Los Angeles megye letartóztatta 98/02/07., halálos fegyverrel okozott testi sértésért, a vádakat ejtették

– Egy profi gengszter – mondta Martha.

– Eltűnt, de nem feledkeztek meg róla -mondta Columbo. – Hogy lehet, hogy Ed Kent az ő autóját vezette? És hol van Mr. Gimble most?

– Ebben az ügyben az emberek furcsamód felszívódnak – mondta Peg.

– Ki tartóztatta le utoljára? – kérdezte Columbo.

DÉLUTÁN 3.36

– Richárd Tracy! – mondta Columbo. -Fogadok, hogy sok fricska éri a neve miatt.

Tracy nyomozó grimaszolt.

– Arról vagyok hírhedt, hogy pofán lövöm azokat a fickókat, akik egynél többször sütik el a Dick Tracy-s poént – mondta a férfi.

– Megértem, megértem – mondta Columbo. Tracy válaszolt egy cb-hívásra.

Nem úgy,

mint Columbónak, neki olyan szolgálati ko-

246

Columbo: Az FBI árnyékában

csija volt, amibe cb-rádiót is tettek. Egyike volt azon kevés nyomozóknak, akiket Columbo nem ismert, habár emlékezett rá, hogy látta már a Parker Központban. A pultnál ültek, mindketten Pepsit ittak.

– Meg vagyok lepve, hogy nem szokott biliárdozni – mondta neki Columbo. – A legtöbb fickó...

Tracy félbeszakította.

– Kellemes kis helynek tűnik – mondta –, de a legtöbb hely, ahol én játszom, nem az. Keresztény vagyok, hadnagy. Próbálok nem járni olyan helyekre, ahol kellemetlen dolgok történnek...

Columbo is félbeszakította.

– A biliárd abszolút keresztényi játék, Tracy. Ügyességi játék. Komoly fegyelem kell a gyakorláshoz, hogy az ember megtanuljon rendesen játszani. Nem léhűtőknek és részegeknek való.

– Örömmel hallom – mondta Tracy ön-hitten.

– Nos... amit kérdezni szerettem volna, az Gimble-lel kapcsolatos, Jason Gimble-lel. Elég durva az aktája. Maga is letartóztatta őt kétszer, beleértve az utolsó esetet is, amikor bevitték. Emlékszik rá? Tud róla valamit?

– Tudom, hogy halott – mondta Tracy lakonikusan.

247

William Harrington

– Hogy halt meg?

-Lehajtott az autójával a San Gábriel hegyről.

– Mikor?

– Azt hiszem, augusztusban.

– Baleset? – kérdezte Columbo.

– Azt mondják. Állítólag részeg volt. Columbo figyelmét egy percre elvonta egy férfi, aki egy különlegesen nehéz helyzetet készült megoldani a kilencgolyós játékban. A négyes golyó, amit le kellett most raknia, a jobb alsó lyuk sarkában volt. A játékos az asztal végénél állt, és a fehér golyó nem állt messze a célponttól. Megütötte, az a jobb szegélyről felpattant a felső oldalra, majd balra, végül belökte a négyes golyót a sarokba.

–Látja, hogy ehhez milyen képességekre volt szükség? Nagyon ritkán tudok ilyet lökni, de...

– Gimble egy gengszter volt – mondta Tracy.

– Azon tűnődtem, talán mégsem.

– Amikor másodszorra letartóztattam -közel egy éve –, a vád tanújának inába szállt a bátorsága, és végül nem vallott ellene.

– Miféle melóban volt benne? Kábítószerkereskedelem?

Tracy határozottan megrázta a fejét.

– Lábtörő volt a pasi, egy amolyan végrehajtó.

248

Columbo: Az FBI árnyékában

– Kinek dolgozott?

– Detwilernek.

Columbo erősen ráncolta a homlokát. Ismét egy percig nézte a férfit, aki nagyon komolyan tudott mandínerezni.

– Kezd összeállni a kép – mondta Tracynek. – Igen. Passzolnak a részletek.

Fogadok, hogy meg tudom mondani magának, milyen autót vezetett, amikor lehajtott az útról.

– Mondja meg.

– Egy ezüstszürke Mercedes kabriót.

– Eltalálta. Na mi az, nyomozó? Gyilkosságot csinál abból a roncsból?

– Lehetséges, Tracy. Nagyon is lehetséges. –Átküldöm magának a teljes Gimble-aktát.

– Azt nagyra értékelném. És még egy dolog... Mennyit ér egy olyan autó, amit vezetett? Olyan ötvenezret? És keresne eleget egy behajtó ahhoz, hogy ilyen autót vezessen? Jártam a házánál, és a legkevésbé sem úgy nézett ki, mint amihez egy ötvenezres autó passzol.

Tracy megvonta a vállát.

– Nem az övé volt. A nevéen volt ugyan, de Detwiler vette. Ez az egyik mesterkéltszokása. Van egy egész flotta ezüstszürke Mercedesé, különböző típusok. De olyan fickók nevére írhatja őket, akik neki dolgoznak.

249

William Harrington

–Aha... – mondta Columbo, miközben egy mosoly kezdett végigfutni az arcán. – Ez megmagyarázza, hogy Gimble miért adta volna Edward Kentnek azt a méregdrága autót. Hogy elegánsan furikázhassa a lányát Xanaduba.

31

JANUÁR 15., PÉNTEK – REGGEL 8:38

Columbo álldogált egy percre a testes ködben a nyugati Santa Monica sugárúton, és nézte Betsy Clendenin házának maradványait. Egy markolóval felszerelt buldózer még mindig ott állt a gyepen, de a romok nagy részét már felpakolták és elszállították. A többi házat azóta helyrepopofozták, habár egy-két helyen még a festés hátra volt.

Kipöckölte a paraszat a szivarja végéből, beletette ballonkabátja zsebébe a „megvakult” csikket, és odasétált a három házzal arrébb lévő portához. Megnyomta a csengő gombját, mire Edmund Ágon kinyitotta ajtót.

–Jó reggelt, uram. Emlékszik rám? Columbo hadnagy, Los Angeles-i rendőrség, gyilkossági csoport.

A középkorú, félig kopasz Ágon már ébren és szinte teljesen menetkész volt, habár a

250

Columbo: Az FBI árnyékában

nyakkendője még nem volt megkötve, és a zakója sem volt begombolva.

Bólintott.

– Emlékszem – mondta bármiféle lelkesedés nélkül.

– Szokásom, hogy nem túl alkalmas időben szoktam megjelenni, de szerettem volna még egy percre azelőtt szóra bírni, hogy elindulna az irodájába. Nem kérek, csak egy percet.

– Rendben. Mit tehetek magáért?

– Nos, még mindig nem tudjuk, hogy ki ölte meg Miss Clendenint. Van egy elég jónak tűnő elképzelésem, de egyelőre nem tudok semmit bizonyítani. És maga tudna nekem segíteni ebben.

Ágon kicsit érdeklődőbb lett.

– Megteszek mindent, amit csak tudok -mondta. – Bármit, persze az ésszerű határokon belül. Ööö... Jöjjön beljebb.

– Köszönöm, uram. Befejezték már a javításokat?

– Mindet. Sok üveg volt, hadnagy. Nagyon sok üveg. Még a zuhanyzó

üvegajtaja is betört! De ennek ellenére is szerencsésnek tartom magam. Másoknak sokkal nagyobb volt a kára. Sokkal rosszabb. Hatalmas erejű bomba volt.

– Szükségtelenül nagy erejű – tette hozzá Columbo.

251

William Harrington

– Hadd mutassak magának valamit. Lehet, hogy pont ezért jött. Várjon egy percet.

Amíg a férfi elment azért a valamiért, Co-lumbo körülnézett. Úgy vélte, hogy az a ház, amit a bomba felrobbantott, hasonló lehetett ehhez. Kényelmes, de nem fényűző. Betsy Clendenin jól élt, de nem hivalkodóan.

– Itt is van – Ágon leterített néhány magazint a dohányzóasztalra, hogy megvédje azt a tárgy éles széleitől, amit letett az asztalra. -A tetőn volt.

A tárgy egy asztali számítógép darabja volt, ami kiszakadt a gép többi részéből, és messze felrepült a levegőbe.

– Nem értek a számítógépekhez – mondta Columbo.

– Én is csak egy keveset – mondta Ágon. -De ez itt egy merevlemez-meghajtó. Ez a számítógép memóriájának része. Másoknál sokkal nagyobb kár érte a tetőt, ezért nem is szóltam a munkásoknak, hogy nézzék meg az enyémet is, amíg a többieknél nem végeztek. Végül is nem áztam be. De a lényeg, hogy szerdán felmentek, és megszerelték a tetőt. Ezt hozták le, és mondtam, hogy megtartom emlékre. Aztán a feleségem azt mondta tegnap a vacsoránál, hogy akár fontos is lehet, talán bizonyíték. Ha nem jön ma, akkor felhívtam volna.

252

Columbo: Az FBI árnyékában

-Azon tűnődöm, hogy lehet-e még rajta információ... Elvinnék a kapitányságra. Majd gondoskodom róla, hogy visszakapja.

– Nem igazán érdekel az sem, ha nem lesz meg – mondta Ágon.

– Nagyon kedves. De valójában nem ezért jöttem. Ööö. Emlékszik rá, amikor azt mondta, hogy a robbanás előtti nap a garázsajtó rejtélyes módon felnyílt, aztán ez megismétlődött közvetlenül a detonáció előtt is?

– Így van. Ez történt.

– Arra gondolunk, hogy a bombát egy rádióvezérelt garázsajtó-nyitóval aktiválták. Azok a dolgok különböző frekvenciákon működnek, ha jól értem. Szeretném ellenőrizni a maguk nyitójának frekvenciáját. A laboro-sok azt mondják, hogy a frekvencia rá van írva valahol.

– Szívesen megnézem magának, hadnagy. Vagy kölcsonadom, amíg a szakemberek megnézik.

– Köszönöm, uram. Nagyon kedves magától.

DÉLELŐTT 9.21

Egyikük sem találta meg a frekvencia számát sem a távirányítón, sem magán a nyitószerkezeten, úgyhogy Columbo magával

253

William Harrington

vitte a távnyitót, és elhajtott vele a Las Virgence útra, Fritz Kloss otthonához.

Miközben vezetett, a nap sugarai itt-ott már kezdtek átfurakodni a ködrétegen. Megállt a ház előtt, és megnyomta a gombot.

A nyugdíjas FBI-ügynök garázsajtaja köte-lességtudóan fel is nyílt. De csak az egyik garázsajtó.

Columbo ismét megnyomta a gombot, és az ajtó lecsukódott.

DÉLELŐTT 9.22

Meredithnek nem kellett ma reggel dolgozni mennie, így Fritz is visszament a

hálószobába és odabújt hozzá, megosztva vele a reggeli kávét és az aznapi újságot.

Hallották, ahogyan a garázsajtó dübörögve felnyílik. Az évek során, amióta megrövidítette az antennát, soha nem nyílt fel magától. Aztán, ugyanolyan hirtelen, ahogyan felnyílt, az ajtó ismét lecsukódott.

– Mi a franc ez?

–Fritz! Ne idegesítsd magadat emiatt... Olvastam, hogy ezek a rádióadók egy repülőgép jeleitől is simán be tudnak kapcsolni.

– Repülőgépek jeleitől nem lépnek működésbe – mondta a férfi haragosan. – Lehet, hogy valaki szórakozik.

254

Columbo: Az FBI árnyékában

– Akkor válts frekvenciát azon a szerencsétlenségen! – mondta. – Vagy vegyél egy újat. Nem kerülnek olyan sokba.

Odament az ablakhoz, és kinézett az utcára. Ha valaki egy autóból nyitogatta az ajtót, akkor addigra már tovább hajthatott.

DÉLELŐTT 10.41

Amikor Columbo először kérte Geraldo Anselmo segítségét, akkor még ő volt az első számítógépes szakember, akit a részleg alkalmazott egy ügy felderítése során. A Paul Drury-ügy volt az. Anselmo akkor még fiatal és bátortalan volt. Azóta technikai tudása alapvető értékévé lett a rendőrségen belül, ami aránylag rendbe is tette az önbecsülését.

– Üdv, Geraldo!

–Jó reggelt, hadnagy. Ha jól tudom, újra egy nagy és fontos ügyön dolgozik.

Anselmo született amerikai állampolgár volt, de származása szerint mexikói.

Vékony bajusza volt, az angolt pedig tökéletesen beszélte, némi spanyolos akcentussal.

– Szerintem gyilkoljanak meg bárkit, egyik ügy sem lehet fontosabb a másikinál – mondta Columbo. – A hírességek élete semmivel sem fontosabb másokénál.

– Tetszik a filozófiája.

255

William Harrington

Columbo nevetett.

– Köszönöm, Geraldo. Nézze csak, mim van!

A szétesett és darabokra szakadt számítógép darabját húzta elő abból a bevásárlószatyorból, amit még Ágon felesége adott neki reggel.

– Itt is van. Óvatosan! Éles szélei vannak. Annyi lenne az egész, hogy újra életet kellene lehelni ebbe a gépbe.

Anselmo széles mosolyra húzta a száját.

–Jövő héten majd lelő egy versenylovat, behozza ide, és arra fog kérni, hogy tegyem rendbe a hétvégi futamra?

Columbo szomorú arcot vágott.

– Fontos információk lehetnek rajta -mondta. – Nem azok a barna lemezek azok, amiket maguk memóriának vagy minek hívnak? Fogadok, maga tudja mi ez. Nos, ez annak a számítógépnek egy darabja, ami a Betsy Clendenin halálát okozó robbanásban sérült meg. Van rá valami esély, Geraldo, hogy az az információ, ami ezen volt, valamilyen formában megmaradt?

Geraldo megvizsgálta a roncsot. A zöld alaplap, ami a lemezek alatt helyezkedett el, ketté volt repedve. A meghajtó acél kerete megcsavarodott, amikor a detonáció ereje kitepte a számítógépből. Maguk a lemezek elhajlottak vagy a nyomástól, vagy a hőtől,

256

Columbo: Az FBI árnyékában

esetleg mindkettőtől. Geraldo megrázta a fejét.

– Megpróbálná azért?

A technikus letette a munkaasztalra a gépdarabot, és speciális szerkentyűkkel elkezdte szétszedni azt. Nagyon türelmesen és óvatosan dolgozott, majd rövidesen ki tudta venni a kis barna lemezeket. Aztán gyakorlatilag szétszedte egy másik számítógép meghajtóját is, és kicserélte benne a lemezeket. Bekapcsolta a számítógépet, benne a kimentett lemezzel. A meghajtó morgott egy darabig, aztán megjelent egy üzenet a képernyőn:

HIBA. TOTÁLIS MEGHAJTÓ HIBA -C: MEGHAJTÓ

Geraldo Anselmo megrázta a fejét. Ezek a cuccok kemények, de ahhoz nem elég kemények, hogy kirobbantsák őket egy számítógépből – mondta. – A lemezek deformálódtak, ez a baj. Az olvasófejek nem tudják olvasni őket.

– Nem lehet valahogy kikerülni a problémát?

– Egy a millióhoz az esély. A lehetetlen túl tág fogalom, de az, hogy ebből a merevlemezről adatot tudjunk előhívni, kétségtelenül megközelíti a lehetetlen fogalmát.

Columbo boldogtalanul bólintott.

257

William Harrington

– Geraldo – mondta. – Maga egy okos ember. Tudja, hogyan kell ilyen technikai ke-tyeréket életre kelteni. Van rá esély, hogy jobb kávét csinál itt a laborban, mint itt bárki más a kapitányságon?

Anselmo mosolygott.

– Eszpresszó? – kérdezte.

Öt perccel később egy-egy csésze gőzölgő feketekávé fölött ültek, citromhéj karikákkal.

– Nem túl gyakran kapok ilyet – mondta Columbo. – Olasz vagyok, és megérdemlem. Emlékeztessen majd, hogy hozzak egy doboz amaretto süteményt.

– Ha esetleg a sugárzás, amit a víz forralásához használok, impotenssé teszi, ne hibáztasson – mondta Geraldo.

–Évekkel ezelőtt még aggódtam volna -mondta Columbo.

– Nekem nem lett tőle bajom.

– Az jó. Figyeljen ide, Geraldo... Megtenne egy apró füllentést a Los Angeles-i rendőrség érdekében?

– És mi lenne az a füllentés, uram? Columbo széttárta a kezét és ravaszul mosolygott.

– Nos... Mondjuk, azt mondanánk, hogy -csodák csodája – a két lemezen tárolt formációk túléltek a robbanást. Tud követni?

258

Columbo: Az FBI árnyékában DÉLUTÁN 12.47

– Már értem, miért nekem kellett éttermet választani – mondta Adrienne. – Nem akart az új zakójában lemenni Burts-höz, nehogy krétás legyen az ujja a billiárdasztaltól.

– Ez a hátránya, ha az ember drága ruhát vesz – mondta Columbo. – Korlátoz. Érti, mire célzok? Például megengedhetném ebben a göncben Kutjának, hogy homokot és sós vizet rázzon a...

–A ballonkabát megvédi – válaszolt szárazon.

–Nos...

Adrienne a Pacific Vista éttermet választotta. Tudta, hogy Columbónak ízlene az ott készült tengeri étel, javasolta is neki, hogy próbálja ki a ráktortát, ami a ház

specialitása volt.

-Tegnap egy órát töltöttem Ai-linggel -mondta. – Amikor mondtam neki, hogy levelet ír a kegyelem miatt, könnyek szöktek a szemébe.

-ÓÓ...

-Kötöttünk egy megállapodást, ő és én. Linda Semon segítségével megpróbálom végigvinni Betsy eddigi kutatását. Amennyire csak tudom, megpróbálom rekonstruálni, hogy Betsy mit írt volna. Ai-ling meg ki fogja adni.

– Ez veszélyes is lehet, Adrienne. Elég biz-

259

William Harrington

tos tippem van arra, hogy ki robbantotta fel Betsy Clendenint, és ő nem az a fajta ember, akivel érdemes újat húzni. Ha nem tévedek, két-három nappal azelőtt is megölt valakit, hogy Miss Clendeninnel végzett.

– Betsy nem számított rá. Én fogok. Columbo szétnézett az étteremben. Nem érezte jól magát, hogy a kabátját le kellett adnia, és azon tűnődött, hogy a ruhatáros lány jól bánt-e vele.

Valójában nem ez aggasztotta. Az zavarta igazán, amit épp mondani készült. Nos... Majd Adrienne végiggondolja, és eldönti.

-Adrienne... Kész lenne csaliként részt venni egy csapdában?

A nő elmosolyodott, és Columbo már meg is bánta, hogy megkérdezte. Annyira gyönyörű volt! Az egyik smaragdzöld ruhájában jött a találkozóra, ami annyira illett rá, az egyik miniszoknyával, ami szintén gyönyörűen állt neki.

– Felejtse el, amit mondtam.

– Szó sem lehet róla. Miben töri a fejét, Columbo?

– Egy furcsa véletlennek köszönhetően megtaláltuk Miss Clendenin számítógépének egy darabját. Egy tetőn volt, három házzal odébb, és egészen eddig azért nem szedték le, mert a tetőfedő máshol dolgozott. Ez

260

Columbo: Az FBI árnyékában

az izé az a része, amit úgy hívnak, hogy... merevlemez-meghajtó, azt hiszem, így mondják. A feleségem számítógépekről tanult az egyetemen. Meg fogom tőle kérdezni ma este, hogy hogy működik egy merevlemez-meghajtó. De bárhogyan is van...

– Azt akarja nekem mondani, hogy túléltek az adatok? – kérdezte Adrienne izgatottan.

– Nem, én ezt nem mondom. Magának kell azt mondania mindenkinek, hogy az adatok túléltek. Készítettem képeket arról az izéről, amit a tetőről lehoztak. Arra gondoltam, hogy kellene tartani egy sajtókonferenciát, ahol elmondanánk, hogy már dolgozunk a két lemezen talált információ helyreállításán.

– Én meg elmondhatnám, hogy folytatom Betsy megkezdett munkáját, és ezen adatokat is felhasználva mindazt publikálni fogjuk, ami összegyűlt.

-Veszélyes...

-És a gyilkos előbújik a sötétségből, hogy mindezt megakadályozza. Zseniális, Columbo.

– Szükségünk lesz Linda Semon együttműködésére, valamint Mr. Mahaffey és Mrs. Cooper segítségére is.

– Beszélni fogok Ai-linggel és Lindával.

– Rendben. Én meg felhívom Mr. Mahaffeyt.

261

William Harrington DÉLUTÁN 2.18

Columbo Sczielgel kapitány irodájában üldögélt.

-Nem mondjuk el az igazságot, tudja -mondta a kapitánynak -, de tudom, hogy Frederick Kloss robbantotta fel Betsy Clendenint, és ez majd szépen kifüstöli. Ha tévedek, majd kifüstöl valaki mást.

-A maga szabályai szerint játszunk, Columbo. De nagyon óvatosan kell felépítenie ezt az előadást.

- Igen, uram. Szeretném, ha készítenének képeket arról a számítógép-darabról. Majd szétszjtjuk a sajtómunkásoknak. És úgy gondolom, hogy Geraldónak kellene kiadnia a nyilatkozatot. Mindenesetre nem nekem.

- Valószínű ezt majd a főnök magára vállalja - mondta a kapitány.

- Az még jobb is.

Scziegel kapitány megpördült a székével, és feltette a lábát az asztalra.

- Ha annyira biztos a dolgában, miért kért házkutatási parancsot a Gimble lakásra?

- Az egy másik ügy. Gimble Detwilernek dolgozott. És van valami nagyon különös. Gimble öt hónapja halott, de valaki még mindig fizeti a lakbért a lakására.

- A házkutatási parancs szerint maga

262

Columbo: Az FBI árnyékában

Edward és Pénélope Kent dolgait keresné abban a házban. Columbo ravaszul elmosolyodott.

- Vagy bármi mást, amit találunk. De nagyon érdekel, hogy mi történt Kentekkel.

- Legyen magával egy másik tiszt is -mondta Scziegel kapitány. - Két tanút szeretnék arra az esetre, ha bármit talál. És ha valami érdekesbe botlik, hívja nyomban a törvényszékieket.

-Már megkértem Marthát, hogy jöjjön velem.

- Oké, az ő kocsijával menjenek. Abban van cb-rádió.

263

William Harrington

32

JANUÁR 15. , PÉNTEK - DÉLUTÁN 2.44

Marcus Detwiler az irodája ablakánál állt, háttal a vendégének. Nézte, ahogy az egyre erősebben szakadó esőbe belekap a haragos szél. Mint mindig, most is csupa feketében volt: öltöny, cipő, nyakkendő.

- Én vagyok az egyetlen ember ebben a csapatban, aki használja az eszét? - mormogta, inkább magának, mint a másik férfinak. - Azt az istenverte lakást ki kellett volna takarítani napokkal azután, hogy... napokkal az istenit!

- Nem tartottam jó ötletnek, hogy a lakás környékére menjünk - mondta a férfi, aki a kanapén ült. - Lehet, hogy a zsaruk figyelték. Ezért...

- Öt rohadt hónapig? És miért fizettétek a bérleti díjat egész ideig?

- A mi helyünk volt. Hagytuk, hogy Gimble egy ideig ott éljen, de évek óta a mi helyünk volt. Más fickókat is laktattunk ott. Hé. Emlékszel még arra a kövér Fannyra? Két hónapig bújtattuk ott, amíg fel nem gyógyult. Sok üzletet bonyolítottunk abban a lakásban. Úgyhogy fizettem a lakbért, és megtartottam a lakást, hátha szükség lesz rá.

264

Columbo: Az FBI árnyékában

Detwiler megfordult, és a férfira szegezte tekintetét.

- Soha nem mondtad nekem. Talán nem tartotok elég okosnak ahhoz, hogy megmondjátok, mi folyik itt?

-Apró részletek, Marcus, ezek csak apró részletek...

- Igazán? Most mégis mekkora részletről van szó, Tom? Csak a szerencsén

múlt, a kibaszott szerencsén, hogy tudomást szereztem a házkutatásról. Egyedül a szerencsének köszönhető, hogy a bíró titkárnője épp látta, hogy házkutatási parancsot adnak ki Edward és Pénélope Kent dolgainak felkutatására. Csak annak köszönhető az egész, hogy volt olyan baromi rendes nő, és értesített engem.

– Mibe kerül neked az a nő, Marcus? -kérdezte a férfi gúnyosan. – Gondolom, bármennyit megér. Hányszor is...?

Detwiler tudomást sem vett az utolsó mondatról, és közbevágot.

– Rendben. Mondd meg nekem, Tom: mit talál majd ez az idióta Columbo, ha fog egy csapatot, beviszi abba a lakásba, és mindent átkutatnak?

–Én csak egyszer voltam ott – mondta Tom. A teljes neve Thomas Durant volt. Akár még jóképű fickó is lehetett volna, ha nem törik be az orrát, és az orvosi kezelés

265

William Harrington

hiányában nem ferdén forr össze. – Nem volt időm, hogy kitakarítsam a helyet. Le kellett itatnom Gimble-t, és aztán gyorsan kihozni onnan, mielőtt felkel a nap. Különben is, nem gondoltam, hogy a lakás kipolí-rozása is az én feladatom.

– Mit fog Columbo találni, Tom? Durant megvonta a vállát.

– Gimble egy idióta volt, de nem általánosságban. Büszke volt a melójára, és nekem el is mondta, hogyan csinálta. Kloroformmal elkábította Ed Kentet meg a lányt, aztán egyszerűen megfojtotta őket. Úgyhogy ez a Columbo nevű majom egy csepp vért sem fog találni. Semmi olyat, ami Kentekre utalna. Nem vittek magukkal semmit. Azt hitték, hogy a következő nagy pénzt kapják. Gimble azt jnondta Ed Kentnek, hogy cserébe a pénzért a lánya tegyen a kedvére. A kloroformot senki nem fogja megtalálni, elhoztam magammal, amikor eljöttem onnan.

– Az istenit, Tom! Akkor mit fognak találni a zsaruk?

– Az egyetlen lehetőség az ujjlenyomatok. Talán a kislánynak ki kellett mennie pisilni, amíg ott volt, úgyhogy lehet, hogy az ujjlenyomatai rajta vannak valamin a fürdőszobában. Meg a lány ivott egy Pepsit is, Gimble azzal adta be neki a bódítót. Ed meg

266

Columbo: Az FBI árnyékában

egy skót whiskyt ivott. Szóval lehet, hogy van egy pár pohár a konyhában, amit nem lenne jó, ha a zsernyákok megtalálnának.

–Jó... – kiáltott fel Detwiler mérgesen. -Rendben! Azok a kurva ujjlenyomatok... -megállt egy pillanatra, és kicsit megpróbált higgadtabb fejvel gondolkodni. – Mennyi ideig tart letörölni a fürdőszobát és azokat az üvegeket meg poharakat?

– Nekem?

– Neked. Azt akarom, hogy rendesen legyen megcsinálva. Sőt mi több! Nem akarom, hogy bárki más is tudjon erről.

– Most hányan tudják? – kérdezte Durant.

– Te meg én. Emerson és Jonathan gyanítja, de nem tudja. És ennek így is kell maradnia.

Tom Durant mosolygott. A mosolya épp olyan ferde volt, mint az orra.

–Ha csak mi ketten tudjuk, miért nem jössz velem? Ketten gyorsabban tudunk dolgozni.

– Miért nem? Mert a munkának ez a része a tiéd. Különben is, ezt a részt te szúrtad el. Te is rakod helyre. Adok százezret bonuszként, ha megoldod.

– Szerinted mennyi időm van? Detwiler elmosolyodott.

–A bíró titkárnője fektette a parancsot,

267

William Harrington

amíg csak tudta. A zsaruk úgy egy órával ezelőtt kapták meg. Van még idő átmenni, és elintézni a dolgokat, mielőtt ők összeszedik magukat.

DÉLUTÁN 3.53

– Lehet, hogy meg kellett volna kérni Peggy Philipset, hogy jöjjön velünk – mondta Columbo, miközben Martha leparkolta a civil rendőrkocsit Gimble háza előtt. – Végül is, eredetileg az ő ügye volt.

– Ötvenvalamennyi lezáratlan aktával az asztalán nem hiszem, hogy lenne ideje részt venni egy olyan melóban, ami amúgy is két-emberes.

Martha felvette a mikrofont, és bejelentkezett a központnál. A két nyomozó elhagyta a 468-as egységet, hogy végrehajtsák a házkutatást. Gyorsan szedték a lábukat, nehogy nagyon megázzanak.

Benn az épületben Columbo újra bekopogtatott a házfelügyelő ajtaján. Amikor a férfi kinyitotta az ajtót, már megint egy félig megrágott szendvics volt a kezében, akárcsak tegnap.

– Üdv. Visszajöttem. Ő itt Zimmer nyomozó őrmester. Házkutatási engedélyünk van arra a lakásra. Beengedne bennünket?

268

Columbo: Az FBI árnyékában

A gondok megvonta a vállát.

– Adok egy kulcsot – mondta. Visszament a szobába és leakasztott egy kulcsot a tábláról. – Ezzel be tudnak menni.

– Rendben, köszönjük. Amikor végeztünk, visszahozzuk.

– De ugye nem gondolják, hogy Mr. Gimble ott találják holtan, ugye, nem?

– Ó, nem. Mr. Gimble már halott, de nem ebben a lakásban van.

– Halott? Ezt nem mondta tegnap. – Mert tegnap, amikor beszéltünk, még nem tudtam én sem.

– Kínosan hangzik.

– Ja – vágta rá Columbo. – Ráadásul valószínűleg meggyilkolták.

Gondolkozzon, hátha eszébe jut még valami, amire vele kapcsolatban emlékszik.

Lehet, hogy később még beszélgetnünk kellene.

Columbo megmászta a lépcsőket a második emeletig. Martha szorosan mögötte lépdelt.

– Valószínű. Olyan ez az egész, mint valami vadliba-hajhászat – mondta Columbo. – A munka felét azzal töltjük, hogy feleslegesen olyan dolgokat kergetünk, aminek végül semmi értelme sincs.

A régi épület erősen bűzlött attól az olajtól, amit a házfelügyelő használhatott a padlókon. Ez aztán jól összekeveredett a por és

269

William Harrington

penészszaggal – a végső kombináció így egy erős, mindenre rátelepedő szag lett, ami jellegét tekintve leginkább a kort és a korhadást jelezte egy olyan házban, ami nem is olyan régen még bizonyára pompázott.

Columbo előbb a kulcsot, majd a kulcslyukat vizslatta, végül egymásba illesztette őket, és kinyitotta az ajtót. Belépve a nappaliba, hamar összekeveredett a kinti és benti szagállomány.

– Ööö... Hé! Maga kicsoda, uram? Én Columbo hadnagy vagyok, a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjától. Én...

Tom Durrant azzal válaszolt, hogy előrántott egy 9 mm-es Smith&Wesson automata pisztolyt a zakója alól, és Columbo felé lőtt.

Columbo a becsapódástól megpördült, és a térdeire zuhant.

Durant, mintha észre sem vette volna Martha-t, ismét tüzelésre emelte a fegyverét – még egy golyót akart beleereszteni a hadnagyba. Zimmer őrmester gyorsan reagált, a lövése a férfi hasába fúródott, aki elejtette pisztolyát és összegörnyedt, majd üvöltve a fájdalomtól, összerogyott. A nő oda lépett hozzá és teljes erejével a férfi koponyájára sújtott Berettájával.

Lerohant a lépcsőn olyan gyorsan, ahogy csak tudott, félrelökve a gondnokot.
Amint

270

Columbo: Az FBI árnyékában

leért a kocsihoz, kitépte a rádiót, és bele-üvöltötte:

– 468-as egység! A 468-as egység még mindig Vista del Mar-nál van. Egy rendőrt meglőttek! Küldjenek minden lehetséges segítséget!

271

William Harrington HATODIK FEJEZET

„Mire készül, csak nem meg akar ölni a kedvességével?”

33

DÉLUTÁN 4.01

A riasztás, hogy egy rendőrt meglőttek, méhkasként mozgatta meg a Los Angeles-i rendőrkapitányságot. Másodperceken belül érkezett az erősítés és a mentőcsapat is arra a címre, ahol a 468-as egység próbált meg végrehajtani egy házkutatást.

Egy percen belül a telefonközpontos elérte Scziegel kapitányt, hogy tájékoztassa: az egyik egysége most jelentette, hogy meglőttek egy rendőrt. Mivel mondták, hogy egy női hang szólt a cb-n, a kapitány nyomban tudta: csak Columbo lehet a sebesült. Scziegel kirendelt egy külön egységet, egy lelkeszt, egy orvost és egy tisztet a Nyomozók Jótékonyági Egyesületétől, hogy értesítsék Columbo feleségét.

272

Columbo: Az FBI árnyékában

Fontos volt, hogy az asszony ne a tévéből, hanem a kollégáktól tudja meg, mi történt. Scziegel ezzel együtt úgy rendelkezett, hogy be ne kopogtassanak addig Mrs. Columbó-hoz, amíg nem kaptak részletes tájékoztatást a helyszínről és a sérülésről.

Scziegel közben rendelt egy járőr-kocsit, és visító szirénákkal azonnal a Vista del Maron lévő címre hajtatott.

DÉLUTÁN 4.02

Az első egység, aki a helyszínre érkezett, egy fiatal rendőr volt. Előretartott fegyverrel lépett az épületbe.

Columbót a földön fekvő találta, amint a feje Martha ölétébe volt hajtva. Tudatánál volt, és halkán beszélt is. Ballonkabátja a földön volt, nem messze tőle. A bal válla alatt nedvesen fénylett egy tenyérméretű vértócsa, ami lassanként egyre nagyobb lett.

Egy másik férfi is feküdt a padlón, de ő nem volt eszméleténél. Egy széles vércsík futott tőle végig a padlón.

A rendőr újabb orvosi egységet kért a helyszínre rádióján.

Columbo felnézett a fiatal kollégájára.

-Vegye fel a kabátomat, legyen szíves... Nem szeretném, ha véres lenne.

273

William Harrington DÉLUTÁN 4.43

Amikor Scziegel kapitány felszaladt a lépcsőn, és belépett a Logan utcai lakásba, a mentősök épp hordágyra fektették Colum-bót. Levágták a zakóját és az ingét, hogy betömjék a golyó ütötte lyukat, így állítva el a vérzést. A golyó, azt mondták, valószínű megpattant egy bordán, húst tépett a hónaljában, majd átszakította

a bal felső karját.

A kapitány leguggolt Columbo mellé.

– Küldtem egy egységet a feleségéhez. Nem fognak bemenni, amíg nem közlöm velük, hogy milyen súlyos a sérülése. Gondolom, megmondhatom nekik, hogy biztosan megmarad, maga kemény vén róka.

– Nem vagyok kemény, kapitány. Csak szerencsés. Nem mókás? A szolgálati éveim alatt soha nem sütöttem el a fegyveremet a lőtéren kívül, és soha senki nem lőtt rám. Most... A fickó, aki megteszi, rosszul céloz. Csak szerencsés vagyok.

– Ki az a fickó? Maga tudja? Columbo megrázta a fejét.

Egy egyenruhás őrmester meghallotta a kérdést.

– Uram – mondta a kapitánynak. – Itt a férfi igazolványa.

Durant egy másik hordágyon feküdt. A má-

274

Columbo: Az FBI árnyékában

sodik orvoscsoport sietősen dolgozott felette. Az összes ruhát levágták róla, hogy hozzáférjenek a hasán lévő sebhez, így a végén már meztelenül feküdt a hordágyon. Már ment az infúzió a karjába.

Scziegel kapitány megnézte a férfi fényképes jogosítványát.

– Thomas C. Durant. Mond ez magának valamit?

Columbo megrázta a fejét. Martha is.

– Itt a névjegykártyája, uram – mondta az egyenruhás őrmester.

DETWILER

BIZTONSÁGI SZOLGÁLTATÁSOK RT.

Thomas C. Durant

Alelnök

Az egyik mentőorvos közbeszólt.

– Szeretnénk a hadnagyot kórházba szállítani, uram.

– Szeretne vele menni, Martha? – kérdezte a kapitány.

Martha könnyes szemmel bólintott.

– Jobban teszi, ha itt marad, és felügyeli a dolgokat, Martha – mondta Columbo.

-Hozzon ide egy bűnügyi helyszínelő csoportot. Ez a Durant fickó nem egy szokásos betörő volt. A Detwiler biztonsági szolgálat alelnöke. Okkal volt itt.

275

William Harrington

– Akkor most üzenek Mrs. Columbónak -mondta Scziegel kapitány. – Elmegyek érte, és magam hozom be a kórházba.

– Ez nagyon kedves magától, kapitány -mondta Columbo.

DÉLUTÁN 4.44

Amikor Martha egy helyszínelő egységet kért, kimondottan Jean Pavlovot kérte. Szerencsére elérhető volt, így Pavlov lett a lakást feldolgozó három technikus egyike. Akárcsak, amikor a Clendenin házban dolgozott, Jean Pavlov most is kék farmert és sziürke pulóvert viselt, jelvényét a pulóverére tűzve.

– Mit keresünk, Martha? – kérdezte.

– Ez a lakás úgy öt hónapja állt üresen. A pasas, aki itt lakott, szintén körülbelül öt hónapja halhatott meg, talán meggyilkolták. Ennek ellenére a lakbért fizették egész idő alatt. A férfi szerepelt a bűnügyi nyilvántartásban, úgyhogy volt tőle ujjlenyomatunk. Szeretnénk tudni, hogy rajta kívül ki járt még a lakásban. Van rá némi esély, hogy egy eltűnt kislány is volt itt. Az ő ujjlenyomatai is megvannak. Reggelre az asztalára teszem a komplett aktát, hogy minden a rendelkezésére álljon.

– Sok vér van itt – mondta Pavlov.

Columbo: Az FBI árnyékában

– Az ott Columbo hadnagy vére. A többi pedig ott, azé a fickóé, aki meglőtte. Pavlov alaposan szétnézett.
– Nos – mondta némileg habozva, kételkedően –, megteesszük, amit csak lehet. Martha felvette a ballonkabátot a székről. Még a fiatal rendőr tette oda.
– Columbóé? – kérdezte Pavlov. Martha bólintott.
– Igen... – Majd megrázta a fejét. – Az a fickó! Itt feküdt, meglőtték, és az első dolog, amit akart, hogy biztonságban tudja a kabátját, nehogy véres legyen.
– Az a vacak már rég megérett a szemetesre.
– Szó sem lehet róla! Columbo imádja. Az új zakója ugyan tönkrement, de megmentette a régi kabátját. Nézze, van benne egy golyó ütötte lyuk! Hazaviszem, és megjavítom azt a lyukat.

34

JANUÁR 16., SZOMBAT – REGGEL 8:21

Scziegel kapitány egy széken ült Columbo ágya mellett. A hadnagy az ágyon ülve, bal kezét nem használva próbálta meg kinyitni

277

William Harrington

az aznapi újságot. Az összes lapban címlapsztori lett.
– Úgy néz ki, nem tudok megszabadulni magától – mondta a kapitány.
– Nem. Ilyen könnyen nem is fog. Columbo bal karja fel volt kötve, és kicsit sápadt volt. Ettől eltekintve, alig nézett ki rosszabbul, mint az aktuális viselete: fehér kórházi köntös volt rajta. Hat vázányi virág már megérkezett, és mivel várhatóan újabb csokrok követelnek majd helyet maguknak, az egyik nővér hozott nekik még egy asztalt. Scziegel kapitány megrázta a fejét.
– Ha magánál lett volna a fegyvere, talán az megállította volna azt a golyót – mondta féloldalas mosollyal az arcán.
– Igen. És ahogy a golyó becsapódott volna az oldalamon lógó pisztolyba, a hatalmas ütéstől az összes töltvény felrobban benne.
– Lehetetlen egy alak maga, Columbo. Kinek adjam át az ügyeket, amiken épp dolgozik? Ted Jacksonnak? Martha Zimmernek?
– Mit ért azalatt, hogy átadja az ügyeimet? Hétfőn kinn leszek innen.
– Rendben. Menjen haza, és pihenjen. Legalább egy hétig, de lehet, hogy kettőig nem állhat szolgálatba.
– Mire készül, csak nem meg akar ölni a kedvességével? Nem tudnék a házban ülni

278

Columbo: Az FBI árnyékában

egy hétig, azon tűnődve, hogy eközben valaki más mit csinál... -Columbo...
– Komolyan, kapitány. Tudom kezelni a dolgot. Holnapra amúgy is azt mondták, hogy kiengednek. Nézze, nagyra értékelem, hogy elhozta a feleségemet; meg azt is, ahogy beszélt velem. Egy rendőr felesége mindig aggódik az ilyen dolgok miatt. Kötelessége is. Amikor friss házaspár voltunk, még New Yorkban voltam zsaru, és ő biztos volt benne, hogy valaki egyszer le fog engem löni. De soha nem történt meg. Egy pár fickó megdobált tégladarabokkal, meg üveggel. Kétszer eltaláltak. De...
– Nem tud vezetni.
– Vannak emberek, akik tudnak. Valójában már gondoltam is valakire. Egy Catherine Gray nevű rendőrré. Egy nap nyomozó szeretne lenni, úgyhogy ő furikázhatna engem a jövő héten, közben meg megmutatnám neki milyen is a nyomozósdi.
– Martha is tudna...
– Marthának ennél fontosabb dolga van. Túl értékes ahhoz, hogy sofőr legyen

belőle.

– És milyen jól lő a stukijával – mondta Scziegel kapitány. – Mázlija van.

– Az biztos, hogy Durant-ot jól leszedte.

– Bizonyára érdekelni fogja, hogy a fickó

279

William Harrington í

túl fogja éli. Van egy koponyatörése és egy kilyukadt gyomra, de túl fogja élni.

Majd az– '§ tán szépen bíróság elé állítjuk rendőr ellen | elkövetett gyilkossági kísérletért. |

– Van egy pár kérdés, amit szeretnék fel– j tenni neki. j

– Le mertem volna fogadni. Van már nyil–] vántartásunk róla. Két letartóztatás testi sér– I tésért és tettelegességért, egy pedig testi sérté– \ sért és tettelegességért halálos fegyverrel. Három évet húzott le San Quentinben azért az egyért. Ott ment szét az orra, ha észrevette.

– Ez mikor volt? – kérdezte Columbo.

– 1975-ben, 1976-ban és 1977-ben.

– Fogadok, hogy Mr. Detwiler elég kellé– \ metlenül érzi most magát.

REGGEL 9.34

Csakúgy, mint Bruce Emerson.

–Az alelnököd, bassza meg! – förmedt rá Detwilerre. – És Columbo, az ég szerelmére!

Detwiler irodájában voltak. Detwiler az ablaknál állt, és kifelé bámult, kezei a háta mögött voltak összekulcsolva. Még szombat reggel is fekete öltönyben volt. Emerson, egy zöld golfpólót, és homokszínű nadrágot viselt. Töltött egy nagy pohár brandyt, majd egy nagy korty után a kávéjába is beleszürcsölt.

280

Columbo: Az FBI árnyékában

– Tom Durant értékes ember volt – mondta Detwiler anélkül, hogy megfordult volna.

–Az igazat akarom, Marcus. Mit csinált abban a lakásban, ahol Jason Gimble lakott?

Detwiler a válla fölött Emersonra pillantott, de aztán továbbra is az utcát bámulta, ahol a két napja szakadó eső már majdnem padkáig telítette a járdát vízzel.

– Biztos tudni akarod az igazat? – kérdezte nyugodtan.

– Ha valamivel szembe kell néznem, akkor tudnom kell legalább, mi az.

– Nem szükségszerű, hogy szembenézz velem. Tudatlanságra is hivatkozhatok.

– Gimble ölte meg Kenteket – mondta Emerson komoran. – Én is hozzátartozom az ügghöz, csakúgy, mint Jonathan, ha másért nem, hát azért, mert tudunk róla, de nem szóltunk senkinek.

– De nem tudtátok. Csak sejtettétek. –És még azt mondtad nekem, hogy ne aggódjak afelől, hogy Gimble beszélni fog. „Ne kérdezz túl sokat!” – ezt mondtad. Úgyhogy Gimble is halott, igaz?

– Egyre kellett csökkenteni az emberek számát, akik tudtak a dolgról. Arra az egyre, akiben teljesen megbízhatunk – mondta Detwiler.

– Így most három gyilkosságért kell felel-

281

William Harrington

nünk, plusz egy rendőr meglövéséért. És mindez azon múlik, hogy Durant tartja-e a száját. Megbízol benne ennyire?

Detwiler elfordult az ablaktól, és leült az asztalához.

– Bízom benne.

-Abban a fickóban, aki előrántott egy fegyvert és rálőtt egy zsarura? És nem egy akármilyen sarki rendőre, hanem Columbo hadnagyra! És ezek után megbíazol benne? Hány évre is fogják lesittelni? Gondolod, hogy nem fog beszélni csak azért, hogy csökkentsék a büntetését?

DÉLUTÁN 12.47

Adrienne Columbo fölé hajolt, és hevesen megcsókolta.

– Te jó ég, Columbo. Amikor tegnap este hallottam a híreket, majdnem elájultam. Dan azt hitte el is fogok.

– Semmiség – mondta Columbo. – Csak egyike azoknak a dolgoknak, amiken túl kell esni. Szakmai ártalom.

– Ugyan már. Ne játssza nekem a nemtörődöm hadnagyot. Ez nem semmiség. Ez valami! Egy nagy valami!

– Nagyszerűen néz ki, Adrienne.

Így is volt. Fehér kötött miniruha volt rajta.

282

Columbo: Az FBI árnyékában

Kifésülte vörös haját, ami finoman borult a vállára.

– A nővérek azt mondják, hogy csak női látogatókat fogadhatok. Magát. Marthát. Meg természetesen a feleségemet. Scziegel kapitány is itt volt.

– Mrs. Columbo is hamarosan itt lesz -mondta Adrienne. – Elmentem a házukhoz ma reggel, hogy meglátogassam, miután megtudtam, hogy nincs nagy veszélyben.

– Hát, üljön le. Hétfőn, vagy kedden visz-szamegyek dolgozni. És felállítjuk azt a csapdát. Van egy Detwiler számára, és tervezek egy másikat Klossnak is.

– Gondolom, minden készen áll. Columbo bólintott.

-Az alosztály visszatartja a bejelentést a számítógépről, amíg lábra nem állok.

– Mrs. Columbo mondta, hogy soha nem fog egy hetet, vagy tíz napot nyugton ülni.

– Ha lenne rá okom...

– Az istenit, Columbo. Van rá oka! Majdnem megölték.

– Naaa. Az egyetlen dolog, ami velem végezni tudna, az az unalom.

DÉLUTÁN 2.22

Fritz Kloss a karosszékében ült, és egy

283

William Harrington

újabb újságot olvasott, ami Columbo hadnagy sérüléséről számolt be. Meredith lenge ruhában a kanapén ülve nézte a tévét, de se a kihívó asszony, se a tévé nem tudta most elterelni a figyelmét.

TAPASZTALT RENDŐRNYOMOZÓT

LŐTTEK MEG

AZ ORVOSOK SZERINT COLUMBO

HADNAGY TELJESEN FEL FOG ÉPÜLNI

Egy tapasztalt Los Angeles-i gyilkossági nyomozót meglőtték és életveszélyesen megsebesítettek, amikor ő, és egy másik gyilkossági nyomozó épp egy házkutatást próbált végrehajtani. A Jó Szamaritánus Kórház kezelőorvosai azt mondják, hogy Columbo hadnagy fel fog épülni, és bizonyos, hogy vissza tud majd térni az aktív szolgálatba.

Egy gyanúsítottat letartóztattak. A neve Thomas C. Durant, aki maga is súlyosan megsebesült, amikor Martha Zimmer nyomozó őrmester viszonzta a férfi lövését. Durant a Detwiler Biztonsági Szolgáltatások Rt. alelnökeként ismert, és amint visszanyerte eszméletét, őrizetbe is vették.

A rendőrség nem szolgáltatott információt arról, hogy miért végeztek házkutatást a Vista del Mar egyik házában, ahogyan azt sem tud-

284

Columbo: Az FBI árnyékában

ni egyelőre, hogy mit keresett a helyszínen Durant, és miért sebesítette meg a hadnagyot.

– Mi olyan érdekes? – kérdezte Meredith.

– 0, semmi különös. Csak arról olvasok, hogy miként lőtték meg azt a Columbo nevű nyomozót. Igazából nem vagyok meglepve. Az a férfi egy hanyag, fegyelmezetlen fajankó.

A nő ismét csak a tévére figyelt. Tehát. Columbo. Milyen kellemetlen. Fritz azt gondolta, hogy nem fogja újra látni.

35

JANUÁR 18, HÉTFŐ, DÉLUTÁN 2.11

Cathrine Gray rendőrrel az oldalán – és erősen rátámaszkodva jobb karjával –, Columbo besétált a gyilkossági csoport irodájába a Parker Centerbe. Egy kis izzadság csillogott a homlokán, és csendben elismerte Cathy Graynek: lehet, hogy mégiscsak ráfért volna még a pihenés ma délután, s ráért volna csak holnap reggel bejönni.

Bárhol sétált a kapitányságon, mindenki tisztelgett neki. Néhányan tapsoltak.

– Mióta lesz az emberből hős, ha meglövik? – mormogta Cathynek.

Leült az asztalához, és elkezdte kidobálni

285

William Harrington

az asztalán felgyülemlt üzeneteket és feljegyzéseket. Cathy eközben csodálattal nézte a hadnagyot.

Idővel Martha is felbukkant.

– Jean Pavlov mondani akar valamit magának – mondta. – Ide tud jönni magához, vagy...

Scziegel kapitány ebben a pillanatban lépett oda Columbo asztalához.

– Használja a konferenciatermet. Legyen belőle Columbo-terem egy időre.

Tíz perccel később Jean Pavlov is csatlakozott Columbóhoz, Marthához, Peg Philipshez és a kapitányhoz a konferenciateremben. Cathy Gray egy távolabbi székre ült, de Columbo intett neki, hogy húzódjon nyugodtan közelebb hozzájuk.

– Egész addig, amíg arra kell pazarolnia az idejét, hogy engem furikázzik, akár nyomozó órákat is vehetne tőlem, nem igaz? – mondta Scziegel kapitánynak.

– Valami főnyereményfélét ütöttünk meg abban a Vista del Mar lakásban – kezdte Jean Pavlov – Az ujjlenyomatok felettébb érdekeseek. Először is, ott voltak Jason Gimble ujjlenyomatai, szinte mindenhol. Aztán Thomas Durant is megfogott egy üveget és egy poharat... valószínű le akarta őket törölni, mielőtt elment volna. Ivott egy pohár whiskyt. Ugyan-

286

Columbo: Az FBI árnyékában

azon az üvegen, amin Gimble ujjlenyomatai voltak, megtaláltuk Edward Kentét is. Na, és vajon még mit? Egy másik poháron a konyhában megtaláltuk Pénelopé Kent ujjlenyomatait.

– Honnan volt nekünk azonosítási minták a gyerektől? – kérdezte Scziegel kapitány.

– Általános eljárás – mondta Peggy Philips – Eltűnt fiataikorúról van szó, úgyhogy fogtuk néhány személyes holmiját, és levettük róla az ujjlenyomatát, hogy ha esetleg később azonosítani kell, meglegyen.

– A porszívó három hosszú vörös hajszaát is felszedett – mondta Jean Pavlov. –

Nőit.

–Megszereztük a hajkefét is – folytatta Peg. – Ha szükség van DNS-vizsgálatra, megvannak a megfelelő mintáink.

Columbo odafordult Cathyhez és azt mondta: – Nem utálna bűnözőnek lenni ebben a korban?

DÉLUTÁN 4.47

Thomas Durant a hátán feküdt, a karjába kötött infúzió pedig folyamatosan csepegtette a kellő antibiotikum-mennyiséget. Annak ellenére, hogy a férfi teljesen legyengült és komoly fájdalmakkal küszködött, a jobb bokáját – biztos, ami biztos – odabilincseltek a kórházi ágyhoz.

287

William Harrington

Scziegel kapitány ott állt az ágya mellett.

– Ugye tudja, hogy nem kell beszélnie. Felolvasták a jogait. Tudja, hogy nem köteles vallomást tenni, de ha mégis mond valamit, azt a bíróságon terhelő bizonyítékként felhasználhatjuk.

– Megvan minden bizonyítékuk, amire szükségük van – mondta Durant gyengén – Tehát nem is igazán számít, igaz? Beszélni akar? Talán segíthetek maguknak. De nem ígérhetek semmit.

Durant átnézett Scziegel válla fölött.

– Mi az a tömeg?

Cathy Gray odahúzott egy széket Colum-bónak.

– Ez itt Columbo hadnagy – mondta a kapitány. – Az a rendőr, akire rálőtt.

– Sajnálom, hadnagy. A meglepetés erejével kapott el.

– És ez itt Zimmer nyomozó őrmester. O az, aki magát lőtte meg.

Durant szemei összeszűkültek, és Martha-ra fókuszáltak.

– Utálni fogom magát egész életemben -mondta nyersen. – Meg is ölhetett volna, de nem tette.

– Pedig megpróbáltam – mondta Martha szárazon.

– És ez itt Gray rendőrtiszt. Nála van a vi-

288

Columbo: Az FBI árnyékában

deokamera, amivel felvesszük a vallomását, ha mégis úgy dönt, hogy beszél.

– Kapcsolja csak be, kislány. Énekelek.

– Uram – mondta Cathy Scziegelnek. – Azt javaslom, olvassuk fel neki megint a jogait, a szalagra. Ahogy én tudom, nem volt teljesen a tudatánál, amikor először hallotta őket.

– Magánál van a kártya, gondolom -mondta Scziegel.

–Igen, uram. – Cathy bekapcsolta a 8 mm-es videokamerát, és míg azt a jobb kezében tartva forgatott, addig a bal kezében lévő kis laminált lapról könnyen fel tudta olvasni a gyanúsított általános jogait.

– Le van tartóztatva. Joga van a hallgatáshoz. Ha úgy dönt, hogy beszél, minden, amit mond, rögzítjük, és bizonyítékként felhasználhatjuk maga ellen a bíróságon. Joga van ügyvédhez. Ha nem engedheti meg magának az ügyvédi szolgáltatást, közpénzen kijelölnek egyet. Megértette a jogait?

– Akár hiszi, akár nem, már hallottam őket korábban. Hinné, hogy egy ilyen kedves ember, mint én, volt már letartóztatva?

– Kérem, mondja el a teljes nevét és címét a szalagra.

A kihallgatást végző Scziegel kapitány első néhány kérdése arra irányult, hogy megerősítést nyerjen: Durant valóban a Detwiler

289

William Harrington

Biztonsági Szolgálok alelnöke, valamint, hogy már szerepel a bűnügyi nyilvántartásban, és így tovább.

– Columbo? Magának vannak kérdései?

– Nos... Talán egy vagy kettő. Ööö. Szóval, Mr. Durant. Hogyan jutott be abba a lakásba?

– Volt kulcsom.

– Hogyhogy volt kulcsa?

– Hát, az ember, aki ott lakott; Jason Gimble, egy barátom volt. Ő adott nekem kulcsot.

– Mikor látta utoljára Mr. Gimble-t? Durant elhúzta a száját.

– Nem vagyok benne biztos. Múlt héten. Talán kedden. Talán hétfőn.

– Gyakran látja?

– Ha minden két-három hetet gyakorinak nevezünk...

– Tehát hétfőn vagy kedden látta... vagy talán szerdán... Vagy talán két-három héttel azelőtt.

– Valami olyasmi. Karácsony előtt láttam. Columbo nyilallást érzett sérült karjában,

úgyhogy várt egy percet. Martha odarohant hozzá, és egy kendővel megtörölte a homlokát.

– Maga... maga egy médium, Mr. Durant? – dörmögte.

290

Columbo: Az FBI árnyékában

– Mit ért ezalatt? – kérdezte Durant hirtelen sürgetéssel a hangjában.

– Nos, tudja, uram... – mondta Columbo bekeményítve és visszanyerve a hangerejét. – Mr. Gimble múlt év augusztusa óta halott. Úgy tűnik, lerészegedett, és egy kanyarban lehajtott a San Gábriel hegyről... Vagy valami hasonló.

– Nem lehet ugyanaz az ember. – Talán nem, egy pár dolgot leszámítva.

Az ujjlenyomatok, amiket arról a férfiről vettek, akit a Mercedes-Benz roncsai közt találtak, megegyeznek azokkal, amiket Mr. Gimble-től vettek, miután több vád alapján letartóztatták. Sőt, mi több! Azokat az ujjlenyomatokat találták mindenhol a Vista del Maron lévő lakásban. Úgyhogy Mr. Gimble biztosan ott élt régen, igaz, már jóideje nem. Ami visszahoz az első kérdésemhez. Mit csinált abban a lakásban?

Durant becsukta a szemét.

– Fájdalmaim vannak – suttozta. Kinyitotta a szemét, és ránézett Marthara. – Maga hasba lőtt. Miért nem szíven? Miért nem fejbe? Itt vagyok kikészülve. Lehet, hogy soha többet nem tudok szilárd ételt enni.

– Szomorú – mondta Martha. – Nézze csak Columbót. Tíz centi jobbra, és halott.

Columbo eltakarta a szemét a kezével.

291

William Harrington

– Martha, kérem, erről ne beszéljünk. Ööö. A bűnügyi helyszínelők találtak valami mást is, Mr. Durant. Még két ember ujjlenyomatait. Megmondjam, hogy kiét?

Durant elkezdett szipogni, és izzadság-cseppek jelentek meg az arcán.

– Mit akarnak tőlem? – zokogta.

– Maga mit akar tőlünk? – kérdezte hidegen Scziegel kapitány.

– Juttassanak valami olyan helyre, ahol nem találják meg! Nézze meg az arcomat! Ez nagyon kicsi része annak, amire ezek képesek. Tegyenek a legkeményebb dutyiba, csak különítsenek el azoktól, akik el akarnak kapni! Fogalmuk sincs, hogy mire képesek! Tegyenek... Tegyenek olyan helyre, ahol nem tudnak

elkapni, és mindent elmondok.

DÉLUTÁN 7.11

Amikor két rendőri egység érkezett a Det-wiler-házhoz, hogy letartóztassák Marcus Detwilert, két másik egység már ott várt az irodájánál, egy orvosi járművel együtt. Utóbbiak a 91 l-es segélyhívóra érkezett riasztás miatt voltak itt, a takarítónő ugyanis holtan találta Detwilert az irodájában. Marcus a szájába vette 9 mm-es Berettáját, és meghúzta a ravaszt.

292

Columbo: Az FBI árnyékában

Bruce Emerson csendben beleegyezett, hogy letartóztassák. Már várta a rendőröket, a nagy találkozásra pedig egy kis brandyvel nyert „bátorságot”. A járőrök azt mondták, annyira bátor volt, hogy azt sem tudta, hova viszik, és miért. Azok a helyettesek, akik Jonathan letartóztatását intézték, egy bokor alatt találtak rá a nagy gigasztárra. A medencéje mellett teljesen meztelenül, reszketve. Egy tizenhárom éves lány tartotta a fejét az ölében és sírt.

ESTE 8.11

Adrienne Boswell és Catherine Gray együtt ült Columbóval a nappalijában. Adrienne farmerban és pulóverben, Cathy egyenruhában, habár az övet, ami a pisztolyt és a bilincset tartotta, ezúttal levette maga mellé. Columbo ragaszkodott hozzá, hogy a felesége menjen el az egyetemre ezen a hétfőn. Ha nem tette volna, lemarad a tanfolyam közzétanulmányi záróvizsgájáról. Megígérte, hogy hazafelé egy halom pizzát hoz mindannyiuknak, de Columbo csak nyugtatgatta: koncentráljon inkább a vizsgájára. Addig ő és két „barátnője” majd rendel maguknak pizzát. A pizzából aztán inkább kínai kaja lett. A Pepsi helyett meg dobozos sör.

293

Williamn Harrington

Columbo felesége ajánlotta ugyan a poharakat, de ők inkább maradtak a dobozos megoldásnál.

Cathy, aki a rendőrákadémiai tanulmányai során orvosi tanfolyamot is végzett, lecserélte a kötést a hadnagy sebén. Már nem szivárgott belőle vér, leginkább fekete hegek maradtak csak a helyén.

– Csúnya, igaz? – mondta.

– Ez a leggyönyörűbb dolog, amit valaha láttam – mondta Cathy.

-Hogy?

– Maga él, Columbo! – a lány már rászokott arra, hogy Columbónak hívja, elhagyva a hadnagyot, vagy a Columbo hadnagy megszólítást, amit azelőtt használt. – Maga él. Nem ölték meg, és ez teszi gyönyörűvé.

– Igen. Gondolom, van valami, amit akkor szoktak mondani, ha valaki túlél egy hasonlót. Az biztos, hogy nem szeretnék azelőtt meghalni, hogy lámám, ki nyeri a Sszuper-kupát.

– Maga aztán egy különleges darab, Columbo – mondta Adrienne. – Nem akármilyen hatalommal és befolyással bíró embereket vadászott le. Na ez aztán egy jó nagy darab abból, amit maguk detektívesdinek hívnak.

– Nem olyan jó.

– Ezzel meg mit akar mondani?

– Nincs meg az az ember, aki megölte

294

Columbo: Az FBI árnyékában

Betsy Clendenint. Ez lenne az ehavi nyomo-zódsis lényege.

36

JANUÁR 19., KEDD – REGGEL 9.11

Columbo belenyúlt a kabátja zsebébe egy szivarért, de ismét úgy döntött, hogy nem lenne udvarian Cathyvel, ha a zárt autóban gyújtana rá.

– Tudja – kezdett bele a hadnagy pöfféke-lés helyett –, az, hogy Martha befoltozta a lyukat a kabátomon, az egyik legszebb dolog volt, amit valaha valaki tett értem. Alig látszik, igaz?

Cathy megrázta a fejét.

– Alig látszik – mondta.

– Nos... Sok ember azt szeretné, ha ebben a kabátban vonulnék nyugdíjba. Mint például a feleségem. Azt gondolja, hogy vennem kéne egy újat. De ebben a kabátban jó pár mérföld van még. Nem hiszek abban, hogy le kell mondjak bizonyos dolgokról, amik még jó szolgálatot tehetnek nekem.

– Ha nem romlott el, ne javítsd! – mondta Catíy.

– Pontosán. Bár a maga esetében ez máshogy van. Mint egyenruhás rendőr, jól sze-

295

William Harrington

retne kinézni. És ez így is van jól. Fogadok, hogy amikor ellenőrzés van, száz százalékban jó értékelést kap. Jól áll az egyenruhája. Az összes felszerelése úgy van, ahogy lennie kell. Úgy értem, maga igazi rendőrtiszmek néz ki.

– Köszönöm, Columbo, igyekszem.

– Örülök, hogy elállt az' eső – mondta. -Már kisebb sáracsuszamlások kezdődtek, tudja. Los Angeles egy mókás egy hely, nem igaz? A szárazság után jön az árvíz.

– Aztán a földrengés – tette hozzá a lány.

A konferenciateremben, amit ugye átmenetileg Columbo-szobának kereszteltek át, mind leültek az asztalhoz. Scziegel kapitány és Martha csatlakozott hozzájuk, és áthívták Geraldo Anselmot is az informatikusoktól. Martha hozta a sajtóközleményt, amit aznap akartak közzé tenni.

A Los Angeles-i Rendőrkapitányság ma egy hatalmas áttörésről kíván beszámolni a Betsy Clendenin író halálának nyomozása kapcsán.

Egy darab hulladék a Betsy Clendenint meggyilkoló detonáció ereje nyomán messze a Clendenin háztól, egy háztetőre esett. Észrevétlen maradt egészen addig, amíg a tetőfedők fel nem mentek, hogy megjavítsák a

296

Columbo: Az FBI árnyékában

szomszédos házakat ért károkat. A megtalált roncsdarabról kiderült, hogy az Miss Clendenin számítógépének merevlemez-meghajtója. Habár a meghajtó maga darabokra szakadt, és a lemezek megtekeredtek, egy rendőrségi technikusként sikerült kellően helyreállítania a lemezeket ahhoz, hogy az azokon lévő adatok nagy részét olvasni lehessen.

Az alosztály nem szolgáltat további részleteket arra vonatkozóan, hogy a merevlemez pontosan milyen adatokat tartalmazott; azt leszámítva, hogy feljegyzésekről és különböző szövegekről van szó Miss Clendenin új könyvével kapcsolatban.

Egy rendőrségi szóvivő hangsúlyozta, hogy mivel a lemezeken lévő információ az egykori Miss Clendenin munkája volt, így az az ő tulajdonát képezte. A végrendeleti végrehajtó kérésére azonban a lemezeket neki adták át, azzal a biztosítékkal, hogy amennyiben bizonyítékként szolgálnak bármely nyomozás során, azokat visszaszolgáltatja.

Columbo elolvasta a sajtóközleményt. -Ez az – mondta. – Ez valakit kifüstöl majd a bokorból.

297

William Harrington DÉLUTÁN 12:22

Fritz Kloss délben hallotta először a hírt...

– Most pedig Dick Turneré a szó a Parker Centerben. Dick...

– Köszönöm, Chuck. A rendőrség ma reggel bejelentette, hogy egy nagyerejű áttörés készül a híres nyomozó-riporter, Betsy Clendenin rejtélyes, dinamit-okozta halálát illetően. A felrobbant ház egy darabja majdnem észrevétlenül heveit az egyik szomszédos ház tetején több, mint két hétig, mielőtt leszedték, és átadták volna a rendőrségnek. Az a darab hulladék Clendenin számítógépe merevlemez-meghajtójának egy darabja. A csodával határos módon egy Geraldo Anselmo nevű technikusnak sikerült adatokat visszanyernie a károsodott meghajtóról. Ezek az adatok remélhetőleg hitelesen rávilágítanak majd arra, hogy pontosan mit készült Betsy Clendenin írni a volt FBI egykori igazgatójáról, J. Edgár Hooverról. Ezen felül sokat mondhat arról is, hogy kinek volt indítéka meggyilkolni Betsy Clendenint. A lemezeket átadták a végrehajtónak és a kiadójának. A könyv, amit egyesek gyilkossággal akartak elhallgattatni, heteken belül a könyvesboltokban lehet. Dick Turner jelentkezett a Los Angeles-i Rendőrkapitányságról. És most vissza a stúdióba. Chuck...

298

Columbo: Az FBI árnyékában ESTE 9.00

– Aztán egyszer csak azt veszem majd észre, hogy az én műsoromat nézed – mondta Meredith. – Fritz, tényleg... Soha nem néztél korábban ehhez hasonlót. Legalábbis azóta nem, hogy ismerlek.

– Ez a nő még több rágalmat fog összehordani az igazgatóról. Tudni akarom, hogy ez alkalommal milyen mocskos hazugságok vannak soron.

Meredith sóhajtott.

– Felmerült benned valaha, hogy esetleg J. Edgár Hoover nem volt szent, vagy hogy esetleg bűnös volt egy-két dologban, amiről beszélnek?

Fritz arca elsötétült.

– Az igazgató az egyik legjobb ember volt, akivel ez az ország büszkélkedhet – mondta lapos, ellentmondást nem tűrő hanghordozással. – Nem akarok semmiféle rágalmazást hallani ezzel a névvel kapcsolatban.

– Nos, ha ezt a műsort nézed, akkor biztosan fogsz.

Véget értek a reklámok és a „Hallgatóság Donnal” című műsor lelkes házigazdája betolult a képernyőre, és leült az asztala mögé.

Don Drake (igazi nevén Dracovic Kaposvár) egy alacsony, egyenes szőke hajjú férfi

299

William Harrington

volt, dupla soros sötétkék öltönyben, a mellényzsebében fehér, hajtogatott díszszep-kendővel és rózsaszín hajtókával. Kivett a belső zsebéből egy szemüveget és egy pillanatra felvette, amíg átfutotta az előtte fekvő papírokat. Mintha emlékeztetnie kellene magát arra, hogy aznap este kivel is készít interjút.

Visszatuszkolta a szemüveget a zsebébe, és belenézett a kamerába.

– „Izgalom kezd úrrá lenni Los Angelesen” -kezdte a szövegét. – Ma reggel a Los Angeles-i rendőrség olyan információt tett közzé, miszerint az utóbbi idők szenzációs riportere, Betsy Clendenin felrobbantása során meg-semmisültnek hitt számítógép lemezei valójában nem veszték el, hanem a robbanás ereje pár házzal odébb hajtotta őket. Egy háztetőre, ahol azonban munkások megtalálták őket, majd átadták az ügyben nyomozó detektív-nek. Egy, a csoportnak dolgozó technikus helyre tudta állítani a lemezmeghajtót, és visszaszerzett olyan adatokat, amiket a lemez

tartalmazott. Ma este egy olyan hölgy a vendégünk, aki már keresztül futott ezeken az anyagokon, és talán megosztja velünk is tartalmának egy részét. Az, hogy ez az anyag meglehetősen botrányos, még enyhe kifejezés.

300

Columbo: Az FBI árnyékában

Hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy bemutassam vendégünket, a neves oknyomozó újságírót, Adrienne Boswellt.”

Nem veszítve semmit sajátos drámai érzékéből, Adrienne smaragdzöld miniben, vörös haját a vállára engedve sétált a kamerák elé. Amikor leült, és keresztbe tette a lábait, a szoknyája tíz centivel a térde fölé csúszott, elsőrendű látványt biztosítva a férfi nézőknek.

– Egy másik kurva – mormolta Fritz mogorván, miközben a képernyőt bámulta.

– Nos, Miss Boswell... Hívhatom Adriennek? Mit tud nekünk mondani? Mi van azokon a lemezeken?

– Azzal kezdeném, Don, hogy a lemezeket a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjánál dolgozó Columbo hadnagy kérésére hozták helyre, ő az, aki a nyomozást vezeti ebben az ügyben. Detektív. Azt gondolom, a kedves tévénezők jól tudják, hogy múlt szombaton a hadnagyot meglőtték egy helyszínelés során. De az egy másik eset.

– Egy másik szenzációs eset! – szólt közbe Drake. – Majd Columbo hadnagyot is meg kell hívnunk a műsorba.

Adrienne mosolygott.

– Megpróbálhatja. Nem vagyok benne biztos, hogy eljönne. Nagyon szerény ember, nem igazán szereti a nyilvánosságot.

301

William Harrington

– Visszatérve a lényegre, beszéljünk a lemezekről. Mi van rajtuk?

– Nos, érthető módon elég nehezen olvashatóak. Nagyon erősen sérültek. A technikus új meghajtóba helyezte őket, de olyan rossz állapotban vannak, hogy az a meghajtó is makacskodik. Még csak a kezdeti lépéseket tettük meg, de máris eleget láttunk ahhoz, hogy tudjuk: Betsy Clendenin lenyűgöző nyomozómunkát végzett.

– A központi szereplő J. Edgár Hoover, igaz?

– Ó, igen. És mindaz, amit Betsy felkutatott és dokumentált, az valószínűleg végleg pontot tesz a Hoover-mítoszra.

– Lennél egy kicsit konkrétabb?

– Nos, kezdjük talán azzal, hogy Hoover igazgató hallatlanul rasszista volt. Két visszavonult ügynök majdnem tökéletesen idézte Marthin Luther Kinggel kapcsolatban. Egy vagy két szó eltéréssel ez hangzott el: „Az a nigró Marthin Luther nem buzi. Csak egy másik nigger, aki megszállottja a fehér nőknek.”

– Ezt ő mondta? Szó szerint?

– És ennél még sokkal többet. De van ennél is rosszabb. Az évek során J. Edgár Hoover rendszeresen elemelt bizalmas FBI-aktá-kat, és illetéktelen személyeknek játszotta ki

302

Columbo: Az FBI árnyékában

azokat, akik aztán illegális célokra használták fel az iratokat: tanúk megsarolására, tanúskodás megakadályozására.

– Meg tud nevezni konkrét személyeket is, akik ily módon jutottak titkos FBI-anyagokhoz?

– Kettőt is: Roy Cohn, és Meyer Lansky. De gondolom, hogy amikor átolvassuk az aktákat, találunk még mást is.

Drake oldalra billentette a fejét – ez egy tipikus gesztus volt, amit oly nagy szeretettel használt.

– Hoover, Cohn és Lansky mind halott, Adrienne. Nem tudják elmondani a saját igazukat ezekkel a vádakkal szemben. Lesznek élő emberek is a sorban?

– Természetesen – válaszolta a lány. – Sok ember neve fog előkerülni még, és talán egyik-másik rágalom miatt pert is indít majd. Állunk elébe. Ez legalább lehetőséget adna arra, hogy bizonyos személyeket eskü alatt tudjunk kérdezni.

– Elképzelhetőnek tartja, hogy bizonyos esetekben – még ennyi év után is – bűnvádi eljárások indulnak majd?

– Erről a bíróságot kell majd megkérdezni – mondta Adrienne – Én nem tudom.

– Jól értelmezem, hogy a vonatkozó lemezek fizikai valójukban magánál vannak?

303

William Harrington j

– Igen. Gyakorlatilag Linda Semon tulaj– j donai, akire Betsy Clendenin ráhagyta min–den feljegyzését, munkáját, kéziratát a vég– í rendeletében. Linda Betsy asszisztense és barátja volt évekig. Lindával nemrég kötöt– í tünk egy megállapodást: ő tovább folytatja a « kutatást, én pedig befejezem Betsy könyvét. Majd osztozunk az érdemen és a pénzen. j

– Végre tehát egy könyv? 3 -Nem. A robbanás ezeket a lemezeket *

ugyan nem semmisítette meg, de sok más * egyéb anyagban helyrehozhatatlan károk keletkeztek. Egy pár cikkre elegendő anyag azért hozzáférhető maradt. Walter Mahaffey, aki a könyv jogtulajdonosa, átadta a közlési jogokat a Glitznek, ahol ezeket a cikkeket le fogjuk közölni.

– Mozgalmas napja volt, igaz?

– Éppenséggel Linda és én már megegyeztünk abban, hogy a jegyzetek és az összegyűjtött információk alapján megírjuk, amit csak tudunk. Valószínű, hogy egy vékonyka cikket már most ki tudunk volna hozni belőle. De péntek óta tudunk a lemezekről, amelyeket tegnap adtak át Lindának.

– Nos, hol vannak a lemezek? Úgy értem, fizikailag?

– Nálam vannak, otthon. Egy olyan számítógépbe építettük be őket, amit direkt erre a

304

Columbo: Az FBI árnyékában

célra vettünk. Elsőbbséget élvez az adatok átmásolása. Természetesen biztonsági másolatot készítünk róla, és egy páncélszekrénybe helyezük majd el azt. A biztonsági másolatot végző gépet holnap szállítják ki. Drake elmosolyodott.

– Az igazság előbb–utóbb kiderül! – mondta.

37

ESTE 9.32

Adrienne Drake öltözőszobájában várt, amíg elmondta a holnap esti vendégek névsorát, és lejött a színpadról. Amikor a férfi belépett. Adrienne megölelte és keményen szájon csókolta.

– Dracovic, te egy istenverte angyal vagy! -nevetett.

-Jól olvastam a szövegemet, Miss Boswell? – affektált.

– Hé, remekül megjegyeztél mindent, és a lényeg sem maradt ki. Jól van.

– Nos... – sóhajtott egyet, majd lehuppant egy székre. – Remélem ez működni fog, Adrienne. Az az ember, aki felrobbantotta Betsyt, téged is felrobbanthat ám.

305

William Harrington ESTE 10.50

Adrienne megkérte Dánt, hogy aznap este ne maradjon ott a lakásán. A fia

megértette, hogy miért kell elmennie, de azért duzzogott egy sort.

Martha Zimmer egy civil kocsival ment érte, és hazavitte. Három másik civil autó várt még az utcán, és rádión folyamatosan jelentettek egymásnak, hogy a környék biztonságos. Martha kitette Adrienne-t, és két sarokkal odébb parkolta le az autót, majd visszasétált.

Benn a lakásban Columbo várta, Cathy Gray társaságában. Cathy ugyan nem egyenruhában volt, de azért egy Beretta befért a válltáskájába. A szobákban technikusok hada dolgozott. /

-Úgy fogjuk érezni magunkat, mint egy csapat idióta, ha nem működik a dolog - mondta Columbo. – Soha nem hittem a csapdáknak, erre tessék, mindenféle bajt magunkra húzunk, hogy felállítsunk egyet... Mi van, ha egyszerűen nem sétál bele?

– Akkor majd tagadjuk, hogy bármi közünk lett volna hozzá – mondta Adrienne.

– Hé! Attól tartok, hogy elég pokoli helyzetbe sodortam magát.

– Markoltam ehhez hasonlóban – mondta

306

Columbo: Az FBI árnyékában

a lány. – Én iszom egy whiskyt. Hányat hozhatok?

– Mindannyian szolgálatban vagyunk -mondta Columbo. – Csak keveset.

Adrienné, Columbo és Cathy mind ivott egy kevés Glenlivet whiskyt jéggel, amihez persze Martha is csatlakozott, amikor belépett. Nehogy kimaradjon.

– Úgy tűnik, sokáig fogunk itt várni -mondta Columbo. – Lehet, hogy egész éjszaka nem lesz semmi. Úgy értem, lehet, hogy az egészséget rosszul tervelem ki.

– Mitől olyan biztos benne, hogy az a fickó a maga embere? – kérdezte Cathy.

– Nos... Azt mondta nekem, hogy még soha nem hallotta Harry Lehman nevét.

Pedig ő maga juttatta a palit Leavenworthbe, egy huszonnégy évig tartó nyaralásra. Nem hiszem, hogy ilyesmit el lehet felejteni. Aztán azt is mondta nekem, hogy régóta nem járt Las Vegasban. De Harry Lehman fia meg azt mondta nekem, hogy egy pár héttel azelőtt Vegasban járt. Aztán... Nos, talán ez a legfontosabb dolog: a bombát egy garázsajtó-nyitó távirányítójával aktiválták. Azok az izék különböző frekvencián működnek. De az a frekvencia érdekes módon pont nyitja az emberünk garázsának ajtaját is. Legalábbis az egyiket. Bizonyíték. De szeretnék

307

William Harrington

ennél sokkal többet, és most arra várunk, hogy önmaga legyen a perdöntő bizonyíték.

JANUÁR 20., SZERDA – REGGEL 2.47

A rádiós felébredt, és fellármázta a besötétített lakásban amúgy már szunyókáló tömeget.

– 468-as egység, itt a 754. Azonosítatlan személy az utcán. Leparkolta az autóját. Felétek tart.

Martha válaszolt a jelzésre: – Férfi?

– Megerősítem. Férfi. Szaporán sétál, mint aki tudja, hova tart.

– Amikor elér az ajtóhoz, rádiószünetet tartunk. Nem hallhat meg semmit.

– Roger. Értettem. És az most van. Elindult a lépcsőn. Itt várunk, ha erősítésre van szükség.

Benn az épületben, aztán benn a lakásban rendőrségi személyzet figyelt, ahogy az „azonosítatlan személy” felnyomta a zárat. Másfél percen belül benn is volt Adrienne lakásában, és próbált a sötétben eligazodni.

Az emeleten Columbo és Adrienne egy halom monitor kijelzőjét figyelte. A lakás sötétnek tűnt, pedig infravörös fényben fürdött, amire a kamerák különösen érzékenyek voltak.

Adrienne megszorította Columbo jobb karját.

– O az? – suttogta a fülébe.

– Azt hiszem. De nehéz megmondani. Fritz Kloss zöld árnyékként jelent meg a kijelzőkön. Nehéz lett volna azonosítani, de amit csinált, az teljesen egyértelmű volt.

Bejárta a lakás alsó szintjét. Aztán elővett egy pisztolyt a kabátja zsebéből, és felfelé indult a lépcsőkön a második szintre.

Amikor felért a lépcső tetejére, vakítóan éles fények villantak fel, és világítottak az arcába. Megpróbálta eltakarni a szemét a karjával, reménytelenül.

– Dobja a pisztolyt a földre, Air. Kloss! -mondta Martha. – Le van tartóztatva. Joga van hallgatni...

EPILÓGUS

Fritz Kloss életfogytiglanra ítélték Betsy Clendenin meggyilkolása miatt. Arra tekintettel, hogy valószínűleg nem fogja túlélni a minimum büntetésként kiszabott huszonöt évet; Harry Lehman meggyilkolásáért már nem is emeltek vádat ellene.

Thomas Durant-ot szintén életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték Jason Gimble meggyilkolása miatt. Semmiféle könnyítést nem

hagytak jóvá, így oda került, amitől legjobban rettegett: a San Quentin börtönbe. Röviddel bekerülése után súlyosan meg is verték, és végül egy elkülönített részlegen kötött ki.

Bruce Emerson öt évet kapott Edward és Pénélopé Kent megölésében való közreműködésért. A férfi bűnösnek vallotta magát.

Jonathan is öt évet kapott, de próbaidőre szabadon engedték a gyenge egészségére való tekintettel, és amiatt is, mert a börtönben bizonyosan bántalmazták volna elítélt társai. A próbaidő egyik feltétele az volt, hogy semmiféle fizikai kontaktusba nem léphet fiatal lányokkal. Majdnem teljesen összetörten végül eladta Xanadut, és egy szerényebb lakásba költözött Malibun. A strandon hamar megsértette a próbaidőre vonatkozó szabályokat, ezért készülhetett a letöltendő börtönbüntetésre. Egyik reggel a víz mosta partra a testét. Az sosem derült ki, hogy megfojtotta magát, vagy baleset történt.

Márciusban Columbo és Adrienne részt vett egy meghallgatáson, ahol javaslatot tehettek a kormányzónak Ai-ling büntetésének eltörlésére. A kihallgató terem előtti folyosón találkoztak, épp, mielőtt a meghallgatás megkezdődött volna. Habár a nő bilincsben volt és derékláncon vezették, Ai-ling ellépett az öröktől, és könnyes szemekkel üdvözölte

a két tanút. Megragadta Columbo kezét, és ezt suttogta.

– Szeretem magát, Columbo hadnagy! Három héttel később az ítéletet arra az időre módosították, amit már letöltött.

Adrienne Boswell és Linda Semon első két cikke a Glitz áprilisi számában jelent meg. Fritz Kloss nevezte meg benne a hivatalos FBI-akták kézbesítőjeként. Addigra Fritznek kisebb gondja is nagyobb volt már.

Mielőtt leültek volna, Ai-ling megkocogtatott egy poharat, és a teremben lévők figyelmét kérte.

– Barátaim, sok kedves ismerős – mondta. – Egy különleges barát előtt szeretnék most tisztelegni. Columbo hadnagy, barátom, idejönne?

Columbo félénken előrecsoszogott. Adrienne – aki tudta, mi fog történni –, közvetlen mögötte jött. Ai-ling egyszer csak intett, és a szomszéd szobából előugrott a Pittocco's magas, sötéthajú eladónője; kezében egy pontosan ugyanolyan zakóval, amit annak idején még ott vett, de egy vérfolt miatt ki kellett dobni. Adrienne levette róla a régi zakót és Ai-ling segítette fel rá az újat. Majd lágyan megcsókolta az arcát.